

Giới thiệu Tự Cầm

Editor: Mộc Yên Chi

Nguồn convert: Tangthuvien

Số chương: Vẫn đang ra

Trong kinh thành mọi người đều đồn đại rằng ở trong Khương gia thì Tứ tiểu thư nổi tiếng là một đại tuyệt sắc mỹ nhân. Nhưng đáng tiếc là đáng tiếc lúc nàng xinh đẹp nhất lại bị phủ An quốc công chọn trúng.

Không chỉ vậy mà đêm trước khi Khương Tự xuất giá, vị hôn phu cùng nữ nhân khác nhảy sông tự tử...

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đêm

Editor: Mộc Yên Chi

"Cô nương, đã đến giờ tuất." Tỳ nữ A Man đi vào bên trong phòng, vén sa trướng màu xanh da trời treo lên cái giá trên giường, hướng thiếu nữ đang nằm nghiêng trên giường nhẹ giọng gọi.

Lúc này đã là đầu hạ, bên ngoài trời vừa mới tối lại hoàn toàn, bóng đêm lơ mơ bao phủ khuôn mặt thiếu nữ, mượn ánh nến trên bàn, mơ hồ có thể thấy rõ bộ dáng thiếu nữ trong trướng.

Lông mày thiếu nữ như núi xa, mũi ngọc tinh xảo môi anh đào, má đào da tuyết, hẳn là một người đẹp đẽ như thế chính là tiểu mỹ nhân.

Thiếu nữ chính là cô nương thứ tư của bá phủ Khương Gia Đông Bình, tên một chữ Tự tự.

A Man thấy đáng vẻ Khương Tự, trong lòng liền dâng lên một cỗ lửa giận, vì tiểu thư nhà mình mà cảm thấy bất bình.

Vị Tam công tử phủ An quốc công kia chẳng lẽ hai mắt bị mù hay sao, bằng diện mạo tiểu thư tiến cung làm nương nương đều được, hẳn lại đối với hôn sự này không nóng lòng mong mỏi, chẳng lẽ cảm thấy tiểu thư không xứng với hắn?

Lửa giận của A Man bắt nguồn từ một hồi thi thơ ngày xuân.

Hội thơ kia là được một số công tử danh môn tổ chức, đơn giản để mấy người trẻ tuổi cùng tụ hội một chỗ uống rượu ngâm thơ tìm niềm vui, chờ đến khi hơi chếch choáng say, liền có một người hướng Tam công tử phủ An quốc công nói đùa, trong lời nói có phần hâm mộ hẳn sắp sửa cùng tiểu mỹ nhân nổi danh trong kinh thành hôn.

Ai ngờ Quý Sùng Dịch mang theo cảm giác say tự giễu cười một tiếng, nói câu: "Xinh đẹp như thế nào chẳng qua là một cái xác mà thôi, nữ tử đương nhiên lấy phẩm chất ôn nhu thiện lương làm trọng."

Vốn là lời say của người trẻ tuổi, nghe một chút liền trôi qua, tình rượu tự nhiên như gió thổi qua không dấu vết, ai ngờ lời này không biết tại sao lại truyền ra ngoài, Khương gia Tứ cô nương lập tức thành trò cười của mọi người lúc rảnh rỗi.

Bá phủ Đông Bình vốn là nền móng không sâu, tước vị chỉ có thể thừa kế ba đời, đến phụ thân Khương Tự đã là đời thứ ba, vì vậy mà huynh trưởng Khương Tự liền không mời phong thế tử.

Nói cách khác, chờ Đông Bình bá trăm năm về sau, phủ Đông Bình bá liền sẽ rời khỏi địa vị cao quý, trở thành người bình thường.

Chính là cô nương nhà người ta như vậy, thế mà đã đính hôn cùng phủ An quốc công đính hôn, trước không nói trong đó có cơ duyên, việc này đủ khiến rất nhiều người nhìn Khương Tự trào cao phủ An quốc công thấy không vừa mắt.

Tam công tử phủ An quốc công Quý Sùng Dịch nói mỹ mạo nữ tử không trọng yếu, hẳn càng coi trọng bản tính cùng tính tình, cái này ngụ ý, không phải là ghét bỏ Khương gia Tứ cô nương bản tính không tốt sao?

Vô luận Quý Sùng Dịch nói lời này là hữu ý hay vô tình, lời này vừa truyền tới lập tức khiến Khương Tự ném đi mặt mũi thật là lớn, ra ngoài gặp gỡ nhóm quý nữ, liền nghe một bụng đàm tiếu.

Tính khí Khương Tự lớn như thế, trở về liền bệnh, bệnh một trận nửa tháng.

Nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần Khương Tự bỗng nhiên mở mắt.

Ánh mắt của nàng độ cong cực đẹp, đến đuôi mắt hơi nhếch lên, phác họa ra vẻ mỹ lệ hấp dẫn khó diễn tả bằng lời.

Lúc này đôi mắt cực đẹp hướng về A Man, lộ ra ý cười nhạt nhẽo: "Làm ra dáng vẻ muốn ăn thịt người làm gì?"

"Nghĩ đến người nào đó có mắt không trông, nô tỳ liền tức giận thay tiểu thư.

Ý cười nơi đáy mắt Khương Tự nhanh chóng mất đi, đường cong khóe miệng lại càng sâu, thân nhiên nói: "Người kia lại không thấy qua ta, không thể nói là có mắt không trông."

"Tiểu thư, người còn nói đỡ cho hần ạ!" Nhìn tiểu thư trong nửa tháng ngắn ngủi lại gần đi trông thấy, A Man đau lòng một trận cùng ảm ức.

Nửa tháng trước tiểu thư đi phủ Vĩnh Xương dự tiệc thưởng hoa trở về liền khóc lớn một trận, ngay cả ngọc Tỳ Hưu yêu thích nhất cùng vật trang trí đều đập vỡ, nhắc tới Tam công tử phủ An quốc công lại thêm hận đến nghiến răng nghiến lợi, như thế nào bây giờ lại thay đổi chứ?

"Không phải nói đỡ cho hần, một lời nói say mà thôi." Ánh mắt Khương Tự chuyển một cái, nhìn về phía tỳ nữ A Xảo đứng ở bình phong bên cạnh, dặn dò, "A Xảo, cứ đem hai bộ y phục người làm mấy ngày trước đây lấy ra đi."

Không bao lâu A Xảo đem đến hai bộ y phục, trong đó một bộ cho A Man, một bộ khác thì hậu hạ Khương Tự mặc vào.

A Man vừa mặc y phục vừa căm giận nói: "Một lời say làm hại tiểu thư bị người chê cười đấy."

Đáy mắt Khương Tự ý lạnh sâu hơn, dứt khoát nhắm mắt, nói khẽ: "Đấy được coi là cái gì?"

Nàng cả đời bất hạnh, chính là bắt đầu từ mối hôn nhân không môn đăng hộ đối này.

Nhớ ngày đó, tuổi nhỏ không biết gì, nàng đặc ý biết bao khi có thể cùng công tử phủ An quốc công đính hôn, ai ngờ vị Tam công tử kia đã sớm có người trong lòng.

Người trong lòng Quý Sùng Dịch là một vị dân nữ.

Sau khi nàng xuất giá mới lần lượt hiểu rõ, nguyên lai Quý Sùng Dịch ra ngoài du ngoạn không may gặp nạn được vị dân nữ kia có duyên cứu giúp, Quý Sùng Dịch ở trong nhà nữ tử kia dưỡng thương mấy ngày mới được phủ quốc công tìm tới, hai người nảy sinh tình cảm, sau đó liền lén lút qua lại.

Mà ở nàng còn đối với cuộc hôn nhân này ngập tràn mong ước cùng đặc ý thì, Quý Sùng Dịch vì có thể sống cùng với người trong lòng đã hướng trưởng bối trong nhà phản phản đối mãnh liệt.

Thấy hôn sự đã gần ngay trước mắt, An quốc công tự nhiên không cho phép Quý Sùng Dịch hồ nháo, hướng chi người hần muốn cưới là nữ tử bình dân ngay cả nữ tử Khương gia cũng không bằng, Quý Sùng Dịch phản kháng cùng bất mãn dĩ nhiên không có truyền ra ngoài lời nào.

Khương Tự nghĩ đến Quý Sùng Dịch say rượu nói lời chân thật, liền cảm thấy thời điểm đó bản thân thật ngu xuẩn, tức giận đi qua đi lại nhìn không được tìm lí do thay hần, cho là hần nhân phẩm không dung tục, không phải những nam tử tầm thường chỉ để ý đến dung mạo nữ tử, câu nói kia chỉ là để luận sự mà thôi.

Hần đi bàn việc, ngay tại đêm đó, trong đêm mười lăm tháng tư Cảnh Minh năm thứ mười tám, hần không ở cùng các quý công tử danh môn mà lại cùng người trong lòng cùng nhau chạy đến ven hồ Mạc Ưu, nhảy hồ tự tử.

Về sau Quý Sùng Dịch được cứu lên, người trong lòng hần lại hương tiểu ngọc vẫn.

Vì che lấp chuyện này, bọn họ định việc hôn nhân vốn là vào đầu mùa đông miễn cưỡng tổ chức sớm mấy tháng, mà lòng nàng tràn đầy vui sướng giả đi cho đến về sau ngoài ý muốn Quý Sùng Dịch bỏ mình, gần một năm này nam nhân này nội tâm bên trong như ánh trăng sáng đều không có chạm qua nàng.

Lại sau đó, chính là xảy ra càng nhiều biến cố, thẳng đến khi nàng mở mắt ra sau khi chết thảm, về tới năm mười lăm tuổi này một năm.

Có thể nói, tất cả bất hạnh của nàng đều bắt đầu từ việc giả cho Quý Sùng Dịch, bây giờ có thể làm lại từ đầu, việc cấp bách nàng cần làm chính là giải quyết mối hôn sự này, từ nay cùng quý Tam công tử không qua lại, cùng phủ An quốc công cao cao tại thượng này phân rõ giới hạn, cả đời không qua lại với nhau!

Chốc lát Khương Tự đã mặc xong y phục ra ngoài, nhìn A Man gật đầu một cái: "A Man, đi thôi."

A Man đem bọc quần áo đặt ở trên ghế cầm lên.

A Xảo do dự một chút, ngăn Khương Tự lại chần chừ nói: "Tiểu thư, đã trẻ thế này, người thật muốn đi ra ngoài ạ?"

Cổng lớn (chỗ này bản convert để là nhị môn mà mình không biết dịch thế nào nên gọi là cổng lớn) đã khóa lại---- --"

"Không sao, những thứ này đều đã chuẩn bị xong. A Xảo, người cứ trông coi sân viện tốt là được." Thần sắc Khương Tự kiên quyết.

Nếu như có thể, nàng đương nhiên không muốn mạo hiểm đi ra ngoài trong đêm, nhưng mà hiện tại trong phủ ngoại trừ hai người nha hoàn thân cận, nàng lại không tìm thấy người có thể tin tưởng để giúp đỡ.

A Xảo thấy vậy đành phải nặng nề gật đầu, nói một tiếng "Tiểu thư yên tâm", nhường đường.

Khương Tự mang theo A Man lặng lẽ ra khỏi Hải Đào cư chỗ ở của nàng, nhờ trăng hoa tươi tốt che đậy xuyên qua vườn hoa cùng tầng tầng lớp lớp công tử vò, đi đến công lớn.

"Tiểu thư -----" A Man nhìn thấy cửa đóng chặt, nhẹ giọng kêu một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bị hư tai

Bóng đêm thâm trầm, cánh cửa màu xanh chạm trổ hoa văn đóng kín được ánh trăng trắng che phủ lấy, hiện ra vẻ tĩnh lặng yên bình.

Khương Tự nhìn A Man gật đầu một cái, nói khẽ: "Đi thôi."

A Man được phân phó, lấy từ túi nhét bên hông ra một cái chìa khóa, rón rén đi ra phía trước mở khóa.

Thuận theo chiếc chìa khóa nhẹ nhàng chuyển động, khóa cửa phát ra tiếng lạch cạch rất nhỏ, theo đó mở ra.

Lòng bàn tay cầm chìa khóa của A Man đã ướt đầm mồ hôi, nhẹ nhàng thờ ra đồng thời cảm thấy tim đập như sấm.

Khương Tự thấy vậy, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Trước đó không lâu nàng phân phó A Man cùng bà tử quản chìa khóa cổng chính uống rượu, đợi bà tử kia uống nhiều quá, nhân cơ hội tìm ra chìa khóa rồi lấy mấy khối xà bông thơm đã chuẩn bị để trên mặt đất ấn từng cái một, cảm ra bên ngoài đánh vãi cái chìa khóa mới.

Chẳng qua chìa khóa làm ra như vậy nhưng có thể mở khóa cửa được hay không toàn bộ đều nhờ vào may mắn, cũng may năm thanh chìa khóa cuối cùng có một thanh là có thể mở ra.

A Man đẩy cửa ra từng chút từng chút, đôi mắt lóe sáng: "Tiểu thư....."

Lúc này chợt nghe một tiếng cọt kẹt vang lên, ban đêm nghe thấy tiếng chim trong đêm rõ ràng vô cùng chói tai.

Chủ tớ hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy hoảng sợ trong mắt đối phương.

Khương Tự kịp phản ứng rất nhanh, kéo lấy A Man hạ thấp thân bỏ chạy, liền thấy thủ vệ của bà tử đi đến, nhìn thấy bọn họ đi theo hướng nhà xí, lại không có nhìn về phía bên này một cái.

Khương Tự vội vàng chui qua cửa hông, A Man theo sát phía sau, nhẹ nhàng đóng cửa.

Sợ bóng sợ gió một hồi, A Man nở nụ cười vui mừng: "Nguy hiểm thật!"

Khương Tự đã chuẩn bị tốt tâm tình, thân nhiên nói: "Không nên nhiều lời, mau đi thôi."

Chủ tớ hai người thuận theo hướng góc tường phía trước mà đi, ước chừng đi được một khoảng thời gian đủ uống cạn một tuần trà Khương Tự bỗng nhiên dừng lại.

A Man nhìn bốn phía, có chút mờ mịt: "Tiểu thư, chúng ta làm sao ra ngoài đây?"

Nàng có thể nghĩ tới cách lấy chìa khóa cổng chính, cổng chính coi như không được, không có nha hoàn nào lại tìm lão đầu gác cổng vừa uống rượu vừa nói đạo lý.

"Đi theo ta." Khương Tự vòng qua một lùm hoa mộc, xoay người đẩy góc tường cỏ xanh tươi tốt ra, bỗng nhiên xuất hiện một cái cửa hang.

A Man bỗng nhiên mở to hai mắt: "Tiểu thư, nơi này làm sao lại có cái động?"

Khương Tự cũng không trả lời, mà cúi người chui từ cửa hang ra ngoài, bị gió đêm ngoài phủ thổi tới, ngược nhìn bầu trời đêm có chút xuất thần.

Khi đó, huynh trưởng Khương Trạm ở trong mắt nàng là người bắt tài vô dụng, nàng đối với hắn một mực xa cách, có một lần tình cờ nhìn thấy hắn từ trong động này chui ra, hiển nhiên là chuồn êm ra ngoài chơi.

Lúc ấy nàng chẳng qua cười nhạt một tiếng, đối với hắn càng ngày càng không nhìn lọt mắt, thậm chí ngay cả suy nghĩ báo cho quản gia đem cái động này lấp kín cũng chưa từng.

Dưới cái nhìn của nàng, huynh trưởng của nàng chính là người ngay cả tường nhào cũng không đỡ nổi, bất kỳ điều gì cũng không thể cứu vãn, còn không bằng ăn nẫu tự mình sống thanh tĩnh.

Thế nhưng khi Khương Trạm chết là cái mùa thu nàng xuất giá kia, lúc nghe tin dữ nàng mới bỗng nhiên phát giác thì ra nàng cũng sẽ đau lòng.

Huynh ấy cho dù bị phụ thân dùng roi đánh một trận sau đó vẫn còn trông chờ đem hoa hồng sen phù dung bánh ngọt mua được ở trên đường đưa đem tới cho nàng, huynh trưởng đã không còn nữa.

"Tiểu thư....." từ cửa hang chui ra ngoài A Man nhìn thấy Khương Tự đang xuất thần, khẽ gọi một tiếng.

Khương Tự thu hồi suy nghĩ, cười tự giễu một tiếng.

Thời điểm đó bản thân thật sự là bị nhà Nhị thúc làm mờ tâm trí, đại đường huynh nhà Nhị thúc tài năng xuất chúng

cũng sẽ không đưa cho nàng hoa hồng, hoa sen, hoa phù dung hay bánh ngọt, huynh trưởng của nàng cho dù thua kém đi nữa, cũng rõ ràng yêu thương nàng thật lòng.

"Đi thôi." Khương Tự khôi phục bình tĩnh, tính toán một chút thời gian, mang theo A Man bước nhanh theo hướng hồ Mạc Ưu mà đi.

Cũng may hoàng đế đương thời hủy bỏ quy định cấm đi lại ban đêm, mà hồ Mạc Ưu cùng phủ Đông Bình ở thành tây, cho nên cấp cho Khương Tự thuận tiện rất lớn.

Chủ tớ hai người vội vàng chạy tới nơi đó, mượn ánh trăng sáng, thấy được phía xa xa có bóng dáng hai người đứng lặng ở bên hồ.

Ngay lúc đó A Man liền kinh ngạc, thấp giọng nói: "Tiểu thư, thật sự có người!"

Mặt Khương Tự không chút biểu tình vươn ngón tay chỉ một khối đá sừng sững bên hồ có ghi ba chữ to "Mạc Ưu hồ".

Hòn đá kia cao chừng hơn nửa trượng, dư sức trốn sau nó.

A Man hiểu ý, đi theo Khương Tự núp ở chỗ đó.

Khương Tự vươn tay vịn vách đá, trong lòng bàn tay truyền đến cảm xúc ấm áp nhàn nhạt, là nhiệt do cái nóng ban ngày vách đá ngày tích được còn chưa tiêu tan.

Rất nhanh có tiếng khóc lóc theo gió thổi bên hồ truyền đến, Khương Tự nhìn không được nhìn lại thăm dò.

Nhờ ánh sáng của trăng, soi sáng rõ ràng dáng vẻ của hai người.

Thân hình nam tử hơi gầy, cao hơn nữ tử đến gần một cái đầu, chính là vị hôn phu Quý Sùng Dịch của Khương Tự.

Ánh mắt Khương Tự từ trên khuôn mặt tuấn tú của Quý Sùng Dịch lướt qua, rơi vào trên mặt nữ tử.

Nàng vẫn rất tò mò, nữ tử có thể để cho Quý Sùng Dịch bảo vệ như hoa như ngọc kia để cho đêm tân hôn ngay cả thê tử cũng không động vào rất cuộc có dụng mạo ra sao.

Lúc nàng gả đi, nữ tử kia cũng không còn trên nhân thế, cho đến tới nay mới có cơ hội nhìn thấy dung nhan.

Dáng người nữ tử kia nhỏ nhắn xinh xắn, mày liễu dưới là đôi mắt to ngập nước, cho dù đắm mình trong ánh trăng sáng, vẫn có thể nhìn ra được màu da không được trắng nõn.

Tâm tình Khương Tự trong nháy mắt có chút phức tạp.

Bình tĩnh mà xem xét, nữ tử này được tính là tiểu gia bích ngọc (con gái cung) mi mục thanh tú, nhưng so với đệ nhất mỹ nhân vẫn là có sự chênh lệch rất lớn, về sau nàng lại nghe nói vị dân nữ này không có đọc qua sách gì...

Ánh mắt Khương Tự lần nữa chuyển sang trên mặt Quý Sùng Dịch, nhìn thấy trên mặt hắn rõ ràng thống khổ và vô cùng lo lắng, không thể không thừa nhận, nàng như vậy lại thua bởi tình yêu đích thực a.

"Dịch, chàng, chàng mau trở lại phủ đi, đã rất muộn, nếu như bị phát hiện sẽ phiền toái." Nữ tử cúi đầu, mang theo âm thanh nghẹn ngào.

Quý Sùng Dịch vươn tay đỡ lấy hai vai nữ tử, giọng điệu kích động: "Ta không đi. Xảo Nương, nàng chẳng lẽ không biết ta sắp phải thành hôn? Trong nhà vốn quân ta chật chội, ta đi lần này chỉ sợ là trước khi thành thân sẽ không được gặp người..."

Đột nhiên ánh mắt Khương Tự trở nên lạnh lẽo.

Thì ra người yêu Quý Sùng Dịch gọi là Xảo Nương.

Trách không được ngày thứ hai sau khi thành thân A Xảo tiến đến hầu hạ nàng, nghe nàng gọi một tiếng "A Xảo", ánh mắt Quý Sùng Dịch như đao dãn đến, sau đó phẩy tay áo bỏ đi, ngay cả kính trà cũng đến muộn.

Phu nhân An quốc công, cũng là mẹ chồng nàng đương nhiên sẽ không trách tội nhi tử bà, lại cho rằng nàng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, lúc kính trà làm khó nàng một phen mới coi như không có gì nữa.

Xảo Nương cười thâm thiết một tiếng: "Hiện tại không đi thì thế nào? Dịch, chàng luôn luôn muốn về nhà, sớm một chút muộn một chút đối với chúng ta khác nhau chỗ nào đâu? Về phần sau này... Chàng đã thành thân cũng nên đối xử tốt với thê tử của chàng, quên ta đi, ta, ta cũng sẽ quên người....."

Quý Sùng Dịch đột nhiên che miệng Xảo Nương lại, cao giọng: "Ta không cho phép!"

"Dịch...." Xảo Nương xoay mặt, nước mắt rơi lã chã.

Khương Tự lạnh nhạt nhìn, bắt đầu khăn khương lên.

Nhìn điệu bộ này, hai người liền muốn tự tử vì tình đi?

Hì vọng tiếp sau đó mọi chuyện có thể thuận lợi...

"Xảo Nương, nếu không chúng ta bỏ trốn đi!" Quý Sùng Dịch cảm xúc dâng trào, nắm chặt tay Xảo Nương đi ra ngoài.

Xảo Nương giãy dụa lắc đầu: "Dịch, người bình tĩnh một chút, bỏ trốn chắc chắn không được...."

Quý Sùng Dịch đột nhiên quay người, cúi đầu ngậm lấy môi ngăn chặn miệng đối phương.

Khương Tự lại không chút cảm động, tính toán khi nào hai người lựa chọn hành động tự tử.

Hai người hôn đến động tình, ngoại trừ càng ngày càng phát ra tiếng hô hấp dồn dập không còn tiếng nói chuyện, hoàn toàn tập trung tinh thần từng bước lui về sau, sau đó truyền đến bịch một tiếng vang thật lớn.

Khương Tự không khỏi nghẹn họng nhìn trần trời.

A? Việc này và việc đã nói xong không giống nhau a!

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cứu người

Nương theo Quý Sùng Dịch cùng Xảo Nương rơi xuống nước, thoáng chốc mặt hồ yên tĩnh bị phá vỡ, ngay cả chim chóc nghỉ tại hàng liễu hai bên hồ đều bị hoảng sợ bay tứ tung, rơi xuống mấy cọng lông vũ.

Hiển nhiên Quý Sùng Dịch không biết bơi, theo mặt nước chấp trùng một mặt giãy dụa một mặt hô: "Cứu mạng... Cứu mạng..."

Khương Tự chăm chú nhìn hai người giãy dụa ở trong nước, đẩy A Man: "Theo như kế hoạch ban đầu mà hành động!"

A Man như vừa mới từ trong mộng tỉnh lại, nhanh bỏ lấy ra bao y phục giấu ở bên trong một cái chiêng nhỏ, kín đáo đem bao y phục đưa cho Khương Tự, xoay người bỏ chạy.

Khương Tự cũng không dám nán lại, mang theo bao y phục chạy đến đình nghỉ chân lợp bằng cỏ trang cách đó không xa, lấy túi nước ra mở cái nắp hướng mái đình gội xuống, sau đó lui về sau, châm lửa ném tới, cỏ tranh thấm dầu cái lập tức bốc cháy, rất nhanh toàn bộ cỏ tranh trên mái đình liền bị ngọn lửa chiếm lấy.

Loại đình lợp bằng cỏ tranh này bên hồ có bảy tám cái, đều là người câu cá bên hồ ngại cái nắng nóng như nướng người của mùa hè mà dựng lên.

Khương Tự châm lửa cái mái đình thứ hai thì tiếng chiêng vang lên, cùng với tiếng la hét hoảng: "Hỏa hoạn rồi, hỏa hoạn rồi..."

Rất nhanh nhà dân gần đó lần lượt sáng đèn lên, nam nữ già trẻ lớn bé rối rít cầm vật chứa nước chạy ra.

Bây giờ con người vô cùng sợ hỏa hoạn, mỗi khi có người hô cháy nhà rồi, liền sẽ khẩn cấp chạy ra ngoài cứu hỏa.

Thấy sự chuyện đã tính toán diễn ra suông sẻ, Khương Tự nhẹ nhàng thở ra, cả bao y phục trong tay đều ném vào trong lửa.

Nàng không dám đốt quá nhiều đình có tranh, bằng không dẫn đến trận hỏa lớn chính là sai lầm.

Âm thanh gãy dựa trong nước dần dần yếu đi, Khương Tự xiết chặt nắm đấm nhìn về phía đó.

Trùng sinh trở về nàng đã từng nghĩ tới sau này, đến đêm nay lén lút đi tới nơi này, dứt khoát chờ Quý Sùng Dịch nhảy hồ sau đó nắm lấy đầu cây gây trúc chờ, chỉ cần hắn ló đầu ra sẽ dùng gây trúc đâm một cái, tác thành cho hắn cùng người trong lòng hoàn thành tâm nguyện tự tử vì nhau.

Như vậy, hai người họ có thể hóa Diệp song phi, nàng cũng không cần gả đi thủ tiết sau đó gặp phải những chuyện bất hạnh kia.

Thế nhưng nghiêm túc suy nghĩ một chút, vẫn là coi như thôi đi.

Quý Sùng Dịch chỉ là không vui vẻ với nàng, nhưng tội không đáng chết, càng quan trọng hơn là, nếu hắn cứ như thế mà chết đi, nàng sẽ mang trên lưng thanh danh khắc chồng.

Một đời sống lại, mặc dù Khương Tự đối với hư danh đã nghĩ thông suốt, nhưng không có nghĩa là nguyện ý vì người khác mắc phải hành vi ngu xuẩn mà trả giá đắt.

Cho nên chẳng những Quý Sùng Dịch không được chết, Xảo Nương kia nàng cũng muốn cứu.

Hai người họ càng sống, nàng sẽ có lí do quang minh chính đại từ hôn.

Nhìn thấy hai người trong nước nhấp nhô lên xuống, Khương Tự bắt đầu căng thẳng.

Nàng chẳng hề lo lắng Quý Sùng Dịch, một đời trước Quý Sùng Dịch đã không chết, lần này có lẽ vẫn là không có chuyện gì, thế nhưng Xảo Nương lại khác.

Một đời trước, ngay cả thi thể Xảo Nương cũng không có vớt lên được.

"Cháy rồi, là bên hồ cháy rồi!" Cách đó không xa truyền đến tiếng la hét của mọi người, đám người hướng phương hướng đó chạy tới.

Tinh thần căng thẳng của Khương Tự theo đó buông lỏng.

Chỉ cần những người này chạy tới, sẽ có thể phát hiện hai người rơi xuống nước, nàng có thể toàn bộ thối lui.

Nhưng vào lúc này, một trận gió mạnh thổi đến, rất nhanh quét đến mặt hồ, mang theo một luồng hơi khí.

Mượn ánh trăng sáng, Khương Tự rõ ràng thấy được ở giữa Quý Sùng Dịch cùng Xảo Nương xuất hiện một cái vòng xoáy, ngay sau đó Xảo Nương liền chìm xuống dưới, cũng không còn hiện lên nữa.

Trong lòng Khương Tự căng thẳng, chạy đến sau tảng đá lớn nhanh chóng cởi áo ngoài, lộ ra quần áo bó màu xám bạc.

Đó là đồ lặn may bằng da cá, dưới ánh trăng lấp lánh ánh bạc, càng phát hiện nắm eo thiếu nữ không đủ một nắm tay.

Thiếu nữ như một mỹ nhân ngư lặng lẽ tiến vào trong nước, bơi theo vị trí Xảo Nương chìm xuống.

Ban đêm đầu hạ, nước hồ có chút lạnh, vuốt ve da thịt non mềm trần trụi của thiếu nữ từ bên ngoài, miễn cưỡng có thể nhìn thấy Xảo Nương ở trong nước chìm chìm nổi nổi.

Nàng nhanh chóng đi qua, đưa tay bắt lấy mắt cá chân Xảo Nương, kéo lấy nàng ấy theo hướng bên hồ mà bơi tới.

Nhưng mà Khương Tự cũng chỉ mười lăm tuổi, mặc dù kỹ năng bơi không tệ, nhưng khí lực lại không đủ, toàn thân ướt đầm của Xảo Nương đối với nàng mà nói dường như nặng ngàn cân.

Nàng dùng sức cắn môi, ngay cả môi dưới bị cắn đến chảy máu đều không phát hiện, rốt cục cũng tới bên hồ, thì đã sắp hết sức.

Lúc này người cứu hỏa đã vội chạy tới bên hồ bận bịu tát nước, trốn mình trong đám người A Man nắm tay giọng nói luống cuống hô: "Các người mau nhìn, trong hồ có người!"

Đám người nghe tiếng nhìn lại, đồng loạt biến sắc: "Không tốt, có người rơi xuống nước!"

Rất nhanh liền có người thông thạo bơi lội liên tiếp nhảy vào trong hồ tiến đến cứu người.

Khương Tự dùng sức làm cho Xảo Nương đang hôn mê bất tỉnh đẩy đến bên bờ, lặng yên không một tiếng động lặn xuống nước hướng về chỗ bên cạnh bơi đi, phảng phất nghe được sau lưng truyền đến tiếng kinh hô: "Nơi này còn có một người!"

Không lâu sau qsn cùng Xảo Nương đều được cứu lên.

Những thứ này dân chúng nhà ai cũng có hải tử nghịch ngợm trốn người lớn chạy đến hồ tắm rửa, thỉnh thoảng lại phát sinh chết đuối, để người chết đuối cứu như thế nào, bọn họ tự có trình tự xử lý.

Khương Tự từ bên kia bơi tới bên hồ lặng lẽ lên bờ, trốn ở phía sau thân cây nhìn xung quanh, liền thấy hai người ngồi quỳ chân trên mặt đất đối diện Quý Sùng Dịch cùng Xảo Nương tiến hành cấp cứu.

Rất nhanh Quý Sùng Dịch cùng Xảo Nương lần lượt phun ra mấy ngụm nước, mở mắt.

Người được cứu tỉnh, mọi người ngược lại chần chừ.

Một nam một nữ này không biết lai lịch, cũng không thể tùy tiện mang về trong nhà.

Khương Tự đã sớm dẫn dò A Man trốn người về phía sau, giọng nói ồm ồm hô: "A, thiếu niên này là Tam công tử phủ An quốc công a, chúng ta đem người đưa đi lấy tiền thưởng đi!"

A Man thân cao khêu, lại chọn mặc vào một thân nam trang, hiện tại lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Quý Sùng Dịch cùng Xảo Nương, cũng không có người chú ý nhiều đến nàng, ngược lại tưởng rằng thiếu niên trẻ tuổi nhà ai.

"Thật là Tam công tử phủ An quốc công?" Mọi người nghe có tiền thưởng xong cũng không khỏi có tinh thần.

Mặc dù lúc cứu người không có ý đồ hỏi báo gì, nhưng có thể có tiền thưởng ai sẽ đẩy ra bên ngoài chứ?

"Ta không phải cái gì Tam công tử phủ An quốc công!" Quý Sùng Dịch sống sót sau tai nạn, một hồi lâu mới bớt đau, nghe người ta nói vậy sắc mặt không khỏi biến sắc.

Cái miệng roi trong hồ đi, thật là bẽ mặt! (Nguyên văn là: Cha cái miệng roi trong hồ đi, mắt mặt a! ~ Nhưng mình thấy tục nên lược bớt vì "cha" này là chửi thề.)

Mọi người lại do dự: "Đến cùng có phải hay không?"

Có người lanh lợi quan sát tỉ mỉ Quý Sùng Dịch một chút: "Công tử này mặc trên người thể nhưng là chất liệu tốt, coi như không phải công tử phủ An quốc công, cũng là nhà giàu sang mà ra."

Có người tính khí gấp gáp hô: "Muốn biết có phải công tử phủ An quốc công hay không còn không bèn, chúng ta phái một người đi An quốc công phủ hỏi một chút phải không."

Dựa vào nhiều người dũng cảm, rất nhanh liền có mấy người hưởng ứng, cùng đề nghị một người cùng nhau tiến về phủ An quốc công thám thính tin tức.

Lúc này phủ An quốc công đã sớm loạn thành một đồng, phái người đi ra ngoài tìm kiếm Quý Sùng Dịch đã mấy đợt, nghe người tới nói Tam công tử chết đuối tại hồ Mạc Ưu xong, phu nhân An quốc công lập tức ngất đi.

Đại ca Quý Sùng Dịch Quý Sùng Lễ lệnh người báo tin đến đây dẫn đường, dẫn gia đình đi thẳng đến hồ Mạc Ưu.

Động tĩnh lần này tự nhiên không gạt được lán giềng tám hướng, cùng ở một phố từng cái phủ thượng đều phái hạ nhân ra ngoài tìm hiểu tình hình.

Những hạ nhân kia cũng là người lanh lợi, biết trực tiếp hỏi người phủ An quốc công sẽ họ sẽ không nói, lén lút theo ở phía sau đến ven hồ Mạc Ưu, tùy tiện lôi kéo bách tính đứng tại bên hồ xem náo nhiệt hỏi một chút, lại nhìn toàn thân Quý Sùng Dịch ướt sũng cùng nữ tử sát bên hắn, đầu thế không hiểu.

Trời ạ, Tam công tử phủ An quốc công thể mà cùng một cô nương tự tử vì tình!

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vô sỉ

Editor: Mộc Yên Chi

Thế từ Quý Sùng Lễ phủ An quốc công nhanh chân đi đến trước mặt Quý Sùng Dịch, nhìn thấy tam đệ vốn gầy yếu toàn thân ướt đầm đến sắc mặt tái nhợt, vừa tức giận vừa đau lòng.

Quý Sùng Dịch là đứa con có muộn, so với Quý Sùng Lễ nhỏ hơn mười tuổi, hơn nữa sinh ra đã gầy yếu, cả nhà đều đem hân nâng ở trên lòng bàn tay, từ nhỏ đến lớn, Quý Sùng Dịch muốn hái sao trên trời người trong nhà đều hận không thể hái xuống cho hắn.

Ánh mắt Quý Sùng Lễ dò về phía bên cạnh Quý Sùng Dịch dừng ở trên người Xảo Nương.

Quý Sùng Dịch tiến lên một bước đem Xảo Nương ngăn ở phía sau, ý muốn bảo vệ đặc biệt rõ ràng.

Quý Sùng Lễ không khỏi đậm chân: "Tam đệ, ngươi thật sự là hồ đồ a, ngươi làm như vậy xứng đáng phụ mẫu sao?"

Quý Sùng Dịch mím môi không nói, ngược lại nắm chặt tay Xảo Nương.

Trước mắt nhiều người, Quý Sùng Lễ không tiện trách cứ, mặt lạnh nói: "Thôi, về phủ trước rồi nói!"

"Ta muốn dẫn Xảo Nương cùng hồi phủ." Quý Sùng Dịch mở miệng, thanh âm khàn khàn.

Quý Sùng Lễ hung hăng trừng Quý Sùng Dịch một cái, phân phó quân sự giải quyết tốt hậu quả, vội vàng mang theo Quý Sùng Dịch cùng Xảo Nương đi.

Quân sự ở lại hướng đám người xung quanh chấp tay thờ dài, lấy ra ngân phiếu trị giá một trăm lượng giao cho một ông lão trong đám người công nhận đức cao vọng trọng, mang theo những người còn lại vội vàng rời đi.

Một trăm lượng bạc đối với bách tính cứu hỏa nơi đây tính tới nói cũng không phải số lượng nhỏ, đám người vây quanh ông lão chặt như nê m cối, thương lượng nên phân chia như thế nào.

Nhân lúc đó A Man chạy nơi đã hẹn với Khương Tự, thấy đầu Khương Tự bọc khăn vải màu đen ướt đầm, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người không có sao chứ?"

"Không có việc gì, đem vàng mã đã chuẩn bị đốt đi, chúng ta nhanh chóng đi về." Mặc dù vào hạ, nhưng lúc này là trong đêm, Khương Tự lại mới từ trong nước bước ra, bị gió thổi qua cảm thấy lạnh thấu xương, bờ môi đã trắng bệch.

A Man bận bịu theo lời làm việc.

"Tiểu thư, được rồi."

Khương Tự gật đầu một cái, chủ tớ hai người thừa dịp hỗn loạn lặng yên rời đi.

Trên đường, A Man khó chịu tức giận: "Tiểu thư, quý Tam công tử thật sự là quá đáng, rõ ràng là muốn cùng người thành thân, sao có thể... Làm sao có thể cùng cô nương khác như thế chứ?"

Môi dính chặt vào nhau, dòn dập thờ dốc...

Nghĩ đến tình cảnh ở hồ mình nhìn thấy, A Man liền cảm giác buồn nôn lại phần nộ.

Khương Tự chỉ cười cười, không có lên tiếng.

Lần này, nàng sẽ không phải gả đi.

Nếu Quý Sùng Dịch có thể cưới Xảo Nương làm vợ, đồng thời đối xử như vậy, nàng còn có thể đánh giá cao hắn một chút.

Dù sao người ngu xuẩn cũng sẽ có điểm tỏa sáng mà.

Không nghe thấy Khương Tự đáp lại, A Man vẫn như cũ không nuốt trôi con tức này, hé miệng cười nói: "Cũng may tiểu thư sai nô tỳ chuẩn bị đốt vàng mã, coi như đốt cho đôi gian phu dâm phụ kia, hi hi."

Khương Tự liếc A Man một chút: "Nhưng cái vàng mã kia là có tác dụng khác."

"Có ích lợi gì ạ?" A Man hiếu kỳ hỏi.

Gió đêm thổi tới, từ trong khăn hai sợi tóc rối rơi xuống tán lạn đã bị thổi khô, đang nghịch ngợm gãi hai gò má trắng nõn như ngọc của Khương Tự.

Khương Tự không ngừng bước, đem tóc rối vuốt tới sau tai, nhìn về bóng đêm dày đặc phương xa nói: "Cũng nên để dù đình bốc cháy bên hồ tìm thấy lí do thích hợp ứng phó quan sai."

Hai mắt A Man sáng lên: "Vẫn là tiểu thư suy nghĩ chu đáo."

Ngược lại tiểu nha hoàn lại nghĩ tới Quý Sùng Dịch, bĩu môi nói: "Quý Tam công tử thật sự là có mắt không trông!"

"Được rồi, đừng nhắc đến hắn, đến nhà rồi."

Cái động bên góc tường vẫn bị ngăn ở phía sau cỏ cây như cũ, A Man đẩy đám cỏ xanh, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, người trước tiên tiến vào đi."

Khương Tự cúi người từ cửa hang trèo vào, đội đứng lên, vẻ mặt không khỏi trì trệ.

Cách nàng không đủ một trượng có người đang đi lên phía trước, hiển nhiên cũng là mới từ cửa hang trèo vào.

Lúc này A Man cũng trèo vào đến, nhìn thấy phía trước có người không khỏi kinh ngạc, mặc dù vội vàng che miệng lại nhưng vẫn phát ra tiếng vang.

Người phía trước thân thể cứng đờ dừng lại, đột nhiên quay người: "Ai..."

Khương Tự nhanh tay lẹ mắt nhặt cục gạch rải rác bên cạnh cửa hang lên, hướng về phía gương mặt quen thuộc kia ném tới.

Không sai, người này chính là huynh trưởng Khương Trạm không học vấn không nghề nghiệp kia của nàng.

Khương Trạm hét thảm một tiếng, ngửa đầu ngã xuống.

A Man thấy rõ khuôn mặt Khương Trạm, âm thanh cũng run lên: "Tiểu thư, người làm sao có thể đem Nhị công tử đập chết rồi?"

"Hắn không có việc gì, đi mau!"

Khương Tự đối với lực đạo của mình vẫn hiểu rõ, biết lần này nhiều lắm là để Khương Trạm hôn mê một lát, không có việc gì, và lại tiếng kêu thảm thiết của Khương Trạm không thể nghi ngờ lại đem người dẫn tới, như vậy sẽ không sợ hắn hôn mê quá lâu nằm trên đất bị cảm lạnh.

Quả nhiên, rất nhanh cách đó không xa liền phát ra đèn, có người ra xem xét động tĩnh.

Khương Tự mang theo A Man dọc theo đường cũ nhanh chóng trở về, đẩy cửa hông đang khép hờ ra lại từ bên trong đem cửa khóa lại, xác định không có để lại sơ hở, lúc này mới lặng lẽ trở lại Hải Đường cư.

Trong viện hoa Hải Đường đang nở tươi đẹp, trắng nhạt mềm mại, ánh trắng như sương rơi vào trên mặt cánh hoa, đẹp đến mức rung động lòng người.

Trong viện Khương Tự chỉ trông cây Hải Đường.

Mọi người đều tiếc nuối Hải Đường không hương, nàng vừa đúng yêu thích điểm này.

Khứu giác nàng trời sinh hơn người thường, hít phải hương thơm nồng đậm sẽ làm cho nàng không thoải mái.

"A Xảo, chúng ta đã về." A Man nhẹ nhàng gõ cửa.

A Xảo mở cửa ra để Khương Tự cùng A Man đi vào, thấy hai người hoàn toàn không có việc gì, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng: "Tiểu thư, nô tỳ đã sớm chuẩn bị xong nước nóng, thỉnh người đi tắm rửa."

Trong thùng gỗ hơi nóng lượn lờ, Khương Tự cả người đều vui trong nước, chỉ để lộ ra đầu cùng bả vai.

Nước ấm có nhiệt độ thích hợp nhẹ nhàng vuốt ve khắp nơi toàn thân, Khương Tự nhẹ nhàng hít vào một hơi, từ khi trùng sinh đến nay những lo lắng kia cùng đau khổ kia phảng phất theo tới nay thuận lợi bay đi, chỉ còn lại may mắn.

"Tiểu thư, nên đứng dậy thôi, nước sắp lạnh." A Xảo nhắc nhở.

Khương Tự mở to mắt, để A Xảo hầu hạ thay áo lót trắng như tuyết, trở lại bên trong phòng.

A Xảo dùng khăn mềm giúp Khương Tự lau tóc từng chút một.

Thiếu nữ tóc bởi vì dính nước, giống như thác nước chảy xuống, thẳng tới bên hông.

Trong gương đồng phản chiếu bộ dáng thiếu nữ, tóc đen da tuyết, răng trắng môi son, so với con mắt trong quá khứ hơi có chút xốc nổi kia chẳng biết từ lúc nào đã trở nên bình tĩnh như nước, để nàng so với quá khứ càng xinh đẹp hơn mấy phần.

A Man tắm rửa vội vàng đi đến nhìn không được khen ngợi: "Tiểu thư, người trông thật là xinh đẹp."

Khương Tự nhìn cười không được.

Quý Sùng Dịch cùng Xảo Nương tự tử vì tình việc này ngày mai nhất định sẽ truyền khắp kinh thành, đến lúc đó, không cần nói nàng vô tội ra sao, cũng không tránh khỏi cười nhạo của một số người.

Đối với xuất thân bình thường hết lần này đến lần khác trèo lên một cửa trong mắt người đời là hôn nhân tuyệt vời trong mắt nữ hài tử mà nói, bản thân xinh đẹp sẽ là tội lỗi.

"Tiểu thư, người làm sao biết quý Tam công tử cùng nữ nhân kia đêm nay sẽ ở hồ Mạc Sầu hẹn hò a?" A Man hỏi hiểu kì thật lâu nói.

A Xảo tay cầm lược dừng lại, hiển nhiên cũng là hiểu kì.

Trong gương đồng thiếu nữ chớp mắt nhìn: "Trước đó không lâu thA Man gia ngắm hoa yển tại Vĩnh Xương bá phủ, quý Tam công tử sai người nói cho ta biết."

Khương Tự không cách nào giải thích, chỉ có thể tùy tiện tìm cái cớ.

"Hắn cùng cô nương khác hẹn hò, nói cho người làm gì nha?" A Man lại càng không hiểu.

Khương Tự không nhanh không chậm nói: "Đại khái là muốn cho ta tận mắt nhìn thấy, hảo hảo chết tâm đi."

A Man đột nhiên vỗ bàn trang điểm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thật vô sỉ!"

Sớm biết nàng sẽ gỡ muện cái chiêng, cho tên khốn khiếp kia chết đuối.

Khương Tự cười tủm tỉm gạt đầu: "Đúng thế, ta cũng cảm thấy thật vô sỉ."

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lương thiếp

Editor: Mộc Yên Chi

Khương Tự vắt khô tóc, vừa uống qua nước gừng bỏ đường A Xảo dâng lên, chợt cảm thấy toàn thân ấm áp, nằm vật xuống giường không bao lâu liền ngủ thật say.

Xuống nước cứu người tiêu hao thể lực quá lớn, nàng đã sớm mệt muốn chết rồi.

Trong bóng tối phủ Đông Bình một mảnh tĩnh mịch, bên kia cách hai con đường phủ An quốc công lại nhốn nháo bóng người, đèn đuốc sáng trưng.

Đầu An quốc công phu nhân Vệ thị dựa vào đầu giường liền nắm lấy tay An quốc công khóc đến điên cuồng.

Sắc mặt An quốc công âm trầm, bị Vệ thị khóc đến tâm phiền ý loạn, miêng cường an ủi: "Đừng khóc, Đại Lang không phải đã chạy tới sao, Tam Lang không có việc gì."

Lúc trước trong phủ bởi vì Tam Lang mất tích mà huyên náo người ngã ngựa đổ, trong đêm chợt nghe Tam Lang rơi xuống nước, hắn chỉ lo hỏi một tiếng người có sao không liền vội vàng sai Đại Lang đã chạy tới, hiện tại cũng không biết Tam Lang đến tột cùng tại sao chết đuối.

Trong lòng An quốc công tâm trạng bất ổn, lúc này người hầu vội vàng tiến đến bẩm báo: "Quốc công gia, phu nhân, thể tử mang theo Tam công tử trở về."

"Nhanh để bọn hắn vào!" Không chờ An quốc công mở miệng, Vệ thị liền đột nhiên ngồi dậy.

Không bao lâu ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, nha hoàn xốc rèm châu treo lên, ba người đi vào.

Vệ thị lướt qua trường tử Quý Sùng Lễ, liếc mắt liền thấy được mặt không có chút máu của con trai thứ ba Quý Sùng Dịch, đứng dậy nhào tới: "Tam Lang, con làm sao? Nhanh để nương nhìn xem có sao không!"

"Nương, con không sao." Quý Sùng Dịch nở một nụ cười yếu ớt.

"Làm sao lại không có việc gì chứ?" Vệ thị vuốt ve gương mặt Quý Sùng Dịch, nước mắt lăn chả mà rơi xuống. "Tóc đều bị ướt, đang yên đang lành làm sao lại rơi xuống nước hả!"

"Khụ khụ."

Tiếng ho khan vang lên, Vệ thị không khỏi nhìn An quốc công một chút.

Ánh mắt An quốc công lại rơi sau lưng Quý Sùng Dịch.

Cách Quý Sùng Dịch khoảng nửa trượng một vị nhỏ nhắn xinh xắn nữ tử đang đứng thẳng, lúc này đang cúi đầu nắm lấy vạt áo, khó nén lo lắng.

Lúc này sắc mặt Vệ thị liền thay đổi, giọng nói không khỏi cao lên: "Nàng là ai?"

Thấy thế Quý Sùng Dịch đưa tay đem Xảo Nương kéo đến bên người, nhìn thẳng vào mắt Vệ thị: "Nương, nàng chính là người trong lòng nhi tử, gọi là Xảo Nương."

Sắc mặt Vệ thị không khỏi cứng đờ, con mắt sâu không thấy đáy nhìn chăm Xảo Nương: "Thì ra người chính là Xảo Nương, nghe nói lúc trước người đã cứu Tam Lang nhà chúng ta, ta còn chưa gặp người tạ ơn mà."

Xảo Nương kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vệ thị một chút, chợt cúi đầu, khẩn trương nói: "Không, không dám nhận tạ ơn của phu nhân ——"

"Hàm Phương, mời cô nương Xảo Nương xuống dưới nghỉ ngơi cho tốt." Vệ thị nhân nhặt cất ngang Xảo Nương.

Đại nha hoàn Hàm Phương bên người Vệ thị đi đến bên cạnh Xảo Nương, cười nói: "'Xảo Nương cô nương mời đi theo tiểu tỳ."

Xảo Nương không khỏi nhìn Quý Sùng Dịch một chút.

Quý Sùng Dịch suy nghĩ một chút, nhìn Xảo Nương nhẹ nhàng gật đầu: "Nàng đi nghỉ ngơi đi, ngày mai ta liền qua thăm nàng."

Lúc này Xảo Nương mới yên lòng lại, đi theo nha hoàn ra ngoài.

Đáy mắt Vệ thị thoáng qua ánh mắt lạnh giá.

Thật sự là một nha đầu lỗ mãng không một chút quy củ, không nói trước đó một cô nương lại cùng nhi tử nàng qua lại, liền nói vừa rồi lúc rời đi cũng không biết được hướng về mọi người ở đây hành lễ, liền có thể nhìn ra dạy dỗ như thế nào.

"Trần Nhụy, mau bưng trà gừng lên cho Tam công tử."

Rất nhanh một nha hoàn trang phục giống Hàm Phương bưng một chén trà gừng tiến lên phía trước.

An quốc công lạnh nhạt nhìn tiểu nhi tử đem trà gừng uống xong, lúc này mới đặt câu hỏi: "Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Lời này cũng là hỏi thế từ qsl.

Quý Sùng Lễ nhanh chóng lờ mờ Quý Sùng Dịch một cái, biết việc này cũng không che giấu nổi, nhắm mắt nói: "Tam đệ... Tam đệ cùng nữ tử kia nhảy hồ..."

"Đồ khốn!" An quốc công nhắc chân đạp lên một cái ghế.

Quý Sùng Dịch quỳ xuống cái bịch.

Vệ thị oán trách nhìn An quốc công một cái: "Lão gia nổi giận lớn như vậy làm gì? Tam Lang rơi xuống nước vẫn còn phải tranh thủ thời gian mời đại phu tới khám một cái, kê thuốc xoa tan lạnh mới tốt."

"Mời đại phu làm cái gì? Hắn muốn chết ai có thể ngăn được?" An quốc công nhìn thấy Quý Sùng Dịch quỳ trên mặt đất càng thêm tức giận không chỗ phát tiết, chỉ vào hắn mắng: "Tiểu súc sinh thật là có bản lĩnh a, vì một nữ nhân muốn chết muốn sống!"

Quý Sùng Dịch dập đầu: "Phụ thân, mẫu thân, hai người vẫn là thành toàn cho nhi tử đi."

A, giống như chó ngáp phải ruồi!

An quốc công nổi trận lôi đình: "Mơ tưởng, chỉ cần ta còn sống người liền bỏ cho ta tâm tư này, thành thành thật thật mà cưới Tứ cô nương phủ Đông Bình vào cửa!"

Vệ thị cũng không khuyên giải, sắc mặt cũng khó coi tương tự.

Bà vốn là nhìn phủ Đông Bình không lọt mắt, lúc trước An quốc công vì báo đáp Đông Bình bá ân cứu mạng của huynh đệ khẳng khẳng muốn cùng nhà hắn quyết định việc hôn nhân, nàng còn âm ỉ mấy lần.

Thế nhưng là phủ Đông Bình bá so với dân chúng thấp cổ bé họng lại chênh lệch cũng cao à.

Quý Sùng Dịch ưỡn thẳng người mà quỳ, giọng điệu kiên quyết: "Phụ thân, nhi tử chỉ thích Xảo Nương, không thích Tứ cô nương phủ Đông Bình bá. Nhi tử ngay cả thấy còn chưa gặp qua nàng, thực sự không có cách nào cùng nàng làm phu thê!"

"Tam Lang, vì phụ thậm chí nghe ngóng, Tứ cô nương phủ Đông Bình bá là mỹ nhân nổi danh trong đám quý nữ ở kinh thành." An quốc công tính tình nhẵn nại khuyên nhủ.

"Đúng vậy, lúc các con đính hôn đi nương cũng tìm cơ hội nhìn qua, phụ thân người không có nói dối người." Vệ thị nói theo.

"Ồ trong mắt nhi tử, Xảo Nương chính là đẹp nhất!" Quý Sùng Dịch ngẩng đầu nhìn An quốc công, "Phụ thân, ngài có thể vì báo ân cùng Đông Bình bá phủ kết thân, vì cái gì không thể hiểu nhi tử chứ? Nếu là không có Xảo Nương, nhi tử chỉ sợ sớm đã không có ở đây —— "

"Người ngậm miệng! Tóm lại hôn nhân đại sự không thể theo ý người làm càn, người lại chấp nhất mê mị không tỉnh, ta đây sai người đem Xảo Nương đuổi đi ra!"

"Phụ thân nếu như đuổi nàng đi, vậy đem nhi tử cũng đuổi đi được rồi." Quý Sùng Dịch dứt khoát đứng lên.

"Người ——" An quốc công tức giận tới mức phát run, quay đầu quát bà tử đứng ở cửa, "Dẫn người đi đem Xảo Nương kia dùng gậy đánh!"

"Không được!" Thấy bà tử kia sắp đi ra ngoài, Quý Sùng Dịch nhắc chân đuổi theo.

An quốc công hô to một tiếng: "Đại Lang, ngăn cản tam đệ người!"

Quý Sùng Lễ bắt lấy cánh tay Quý Sùng Dịch, khuyên nhủ: "Tam đệ, đệ cũng không nên làm phụ thân tức giận nữa."

"Đại ca, huynh tránh ra!" Quý Sùng Dịch muốn đẩy ra Quý Sùng Lễ lại gãy dựa không ra, mắt thấy bà tử sắp đi ra cửa, vừa vội vừa giận phốc phun ra một ngụm máu ra đất, sau đó ngã quỵ trên người Quý Sùng Lễ.

Vệ thị sợ đến hoa dung thất sắc, the thé kêu: "Mau mời đại phu —— "

Rất nhanh đại phu liền chẩn trị cho Quý Sùng Dịch xong, nói học máu hôn mê chính là bởi vì lửa công tâm, thêm nữa hàn khí xâm nhập cơ thể, sau này phải điều dưỡng thật tốt, tránh phải đại hỉ đại bi (?).

Đại đại phu ra ngoài hốt thuốc, Vệ thị không khỏi oán trách An quốc công: "Lão gia tính tình vội như vậy, chẳng lẽ muốn ép Tam Lang chết sao?"

"Ta ép nó chết? Nó không hiểu chuyện như thế còn không phải bà nuông chiều mà ra!" An quốc công mặc dù nói như vậy, nghĩ đến Quý Sùng Dịch học máu như thế nghĩ lại không khỏi có chút sợ hãi.

Vệ thị nắm khăn lau nước mắt: "Bây giờ nói những này có làm được cái gì? Chẳng lẽ ông và Đại Lang hai người đều không thương Tam Lang? Nếu ta nói, hay là bây giờ suy nghĩ làm sao cho đúng."

"Bất luận như thế nào, việc hôn nhân cùng phủ Đông Bình bá không cho phép hủy bỏ!"

"Thế nhưng là lão gia nếu như cứ cứng rắn tách Tam Lang cùng Xảo Nương ra, Tam Lang chỉ sợ thật sẽ sống không nổi."

Thấy An quốc công cười lạnh, Vệ thị khóc ròng nói: "Lão gia, người suy nghĩ một chút, Tam Lang cùng Xảo Nương đều một lần tự tử vì nhau, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai a, nếu như Tam Lang thật sự bị nguy hiểm tính mạng, chúng ta hối hận đã không kịp."

"Vậy bà nói làm sao bây giờ?"

Vệ thị ngừng nức nở, liếc bên trong phòng một chút, đắn đo nói: "Nếu không như thế này, việc hôn nhân giữa chúng ta và Đông Bình bá phủ không thay đổi, về phần Xảo Nương, thì để Tam Lang nạp nàng làm lương thiếp đi."

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phụ huynh

Editor: Mộc Yên Chi

"Tân nương còn chưa có cưới vào cửa, mà đã có lương thiếp, lời này làm sao nói với Đông Bình bá phủ?" An quốc công vẻ mặt không vui.

Vệ thị cười khẩy: "Đợi qua đời của Đông Bình bá, tước vị của Đông Bình bá phủ sẽ không có, đến lúc đó giống như dân chúng thấp cổ bé họng không khác nhau mấy, thuở nhỏ nữ nhi nhà hấn lại mất mẹ, có thể gả tới phủ quốc công chúng ta chẳng lẽ còn muốn không được bắt kiêu?"

An quốc công nghe vậy càng phát ra bất mãn: "Chuyện không phải nói như vậy -- "

"Lão gia, chẳng lẽ ông còn nhìn không ra hả, Tam Lang lớn, có chủ ý của mình, không phải cứ dựa vào gây gộc là quản được. Nếu chúng ta mà không cho phép nó cùng Xảo Nương ở chung một chỗ, nó thật có thể lại làm chuyện điên rồ." Nói đến đây Vệ thị đưa tay lau nước mắt, "Nếu như Tam Lang có chuyện bất trắc, thiếp cũng sống không nổi nữa -- "

Thấy An quốc công vẫn do dự, Vệ thị trách mắng: "Lão gia, chẳng qua là một cái thiếp mà thôi, có cái gì vội vàng, chuyện nội trạch ông cũng không cần quan tâm, giao cho thiếp đi làm đi."

An quốc công thở dài: "Vậy thì tốt, sáng sớm ngày mai bà nhanh chóng đi phủ Đông Bình bá một lần, cố gắng nói chuyện với người ta một chút."

"Lão gia yên tâm đi, chuyện này thiếp sẽ xử lý tốt, chúng ta đi vào nhìn xem Tam Lang trước đi."

Trong đêm, Quý Sùng Dịch phát sốt, Vệ thị sốt ruột đến mức một đêm ngủ không an ổn, sáng sớm hôm sau phu nhân thế tử An quốc công Quách thị đến đây thỉnh an thì bà liền phân phó nàng: "Nghĩ đến chuyện xảy ra buổi tối hôm qua người cũng nghe nói, Đông Bình bá phủ bên kia người liền thay ta đi một lần đi."

Quách thị nghe Vệ thị dặn dò, tuy cảm thấy có mấy phần khó xử cũng không dám từ chối, bận bịu đi an bài.

Vệ thị dựa vào gối đầu đàn hồi màu đen nhắm mắt lại.

Nương tử Đại Lang là thế tử phu nhân phủ quốc công, để chuyện này cho nàng đi một lần đã cho đủ Đông Bình bá phủ mặt mũi. Chỉ cần nắm chắc để Khương gia Tử cô nương cưới vào cửa, trận phong ba này liền coi như đi qua.

Đầu hẻm Cây Du quây điểm tâm đã mở cửa, không ít người vây quanh sạp hàng phía trước, một ngày mới liền từ uống một bát bỏ thêm sợi mộc nhĩ cùng miếng thịt mềm tào phớ bắt đầu.

Một tiếng hét thảm phá vỡ sáng sớm yên tĩnh của phủ Đông Bình bá.

A Man vội vàng vào nhà: "Tiểu thư, lão gia đang đánh Nhị công tử đấy."

Khương Tự từ trước bàn trang điểm đứng lên, nhấc chân liền đi ra ngoài.

"Tiểu thư, đây không phải đường đi từ tâm đường--" A Xảo nhắc nhở.

Từ tâm đường là nơi ở của lão phu nhân Đông Bình bá, theo quy định mỗi ngày trước đây các cô nương mỗi người cần phải đến chỗ mẫu thân thỉnh an, sau đó theo mẫu thân cùng nhau đi tới từ tâm đường thỉnh an lão phu nhân, nhưng Khương Tự thuở nhỏ mất mẹ, cùng mẹ ruột của trưởng tỷ lại sớm đã xuất giá, thế là mỗi ngày chỉ có một người đi qua.

"Đi chỗ Nhị công tử nhìn xem thế nào trước." Khương Tự bước nhanh hơn.

A Xảo càng ngày càng buồn bực, không khỏi nhìn A Man một chút.

A Man đầu óc cũng mơ hồ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thời điểm tiểu thư chưa được mười tuổi cùng Nhị công tử ngược lại rất thân thiết, thường xuyên chơi cùng nhau, sau này lớn lên cùng Nhị công tử không thân mấy, đặc biệt là hai năm này gặp Nhị công tử ngay cả lời nói đều không có đến vài câu.

Hôm nay tiểu thư có chút khác thường.

Nghe nói người bị kích động sẽ có thể thay đổi tính tình, đêm qua tiểu thư chịu kích động cũng không nhỏ.

Hai tiểu nha hoàn không hẹn mà cùng nghĩ tới điều này, đối với Tam công tử Quý Sùng Dịch An quốc công phủ càng oán giận.

Đông Bình bá phủ tổng cộng có bốn vị công tử, ngoại trừ Tứ công tử tuổi còn nhỏ vẫn ở tại hậu viện, ba vị công tử khác tất cả đều bố trí ở viện tử của riêng mình, Khương Trạ lại ở tại trung gian - thính trúc.

Khương Tự mới đi đến cửa sân, liền nghe đến trung khí mười phần âm thanh quát lớn truyền đến: "Tiểu súc sinh, ta nói người gần đây làm sao yên tĩnh, thì ra là vụng trộm từ chuồng chó leo ra đi làm xăng làm bụi. Người không phải thích chui chuồng chó sao, hôm nay lão tử liền đem người đánh cho so với chó hoang trên đường cái còn thảm hơn!"

"Chó hoang không thăm a." Một thanh âm yếu ớt theo sau truyền đến, sau đó thanh âm kia biến thành kêu thảm, "Phụ thân, ngài đánh nhẹ a, đừng đánh mặt, đừng đánh mặt -- a, Tử muội tới."

Bóng dáng cao lớn đuổi theo Khương Trạ, nghe vậy một cước đạp tới: "Tử muội người làm sao sẽ đến? Tiểu súc sinh đến bây giờ còn nghĩ lừa gạt ta!"

Khương Tự thấy thế mở miệng: "Phụ thân -- "

Bóng lưng kia cứng đờ, chậm rãi xoay người lại.

Đông Bình bá Khương An Thành nhìn thấy tiểu nữ nhi một cái nháy mắt thần sắc nhu hòa, thậm chí mang theo mấy phần lấy lòng: "Tự Nhi thế nào lại tới đây?"

"Nghe nói phụ thân đang giáo dục nhị ca, nữ nhi tới nhìn một cái xem chuyện gì xảy ra." Khương Tự thành thật trả lời Khương An Thành, nhìn về phía Khương Trạm.

Thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi thời điểm đáng người đã cao, cao ngất như một cây trúc, dù là lúc này bởi vì bị đuổi đánh có vẻ hơi chật vật, nhưng vẫn tuấn mỹ bức người.

Khương Trạm cùng Khương Tự, tướng mạo đều giống mẫu thân.

Khương Tự hướng về phía Khương Trạm hơi khom người, "Nhị ca, người còn tốt đó chứ?"

Khương Trạm bỗng dừng mở to hai mắt nhìn, đối diện ánh mắt Khương Tự bên tai liền đỏ lên, liên tục khoát tay nói: "Muội muội yên tâm, ta chạy nhanh lắm."

"Tiểu súc sinh, người chạy nhanh có phải là rất kiêu ngạo hay không?" Khương An Thành thật vất vả mới bình ổn lại lửa giận bởi vì câu nói của Khương Trạm lại châm lửa lên nữa.

Khương Trạm theo bản năng muốn chạy, nghĩ đến muội muội đang ở bên cạnh nhìn xem cũng không thể mất chí khí, cứ thế mà nhịn xuống, thẳng tắp sống lưng nói: "Phụ thân, ngài hạ hỏa. Nhi tử da dày thịt béo, cho dù ngài đánh vào tay không đau, coi chừng hù dọa muội muội."

Hôm nay muội muội vậy mà nhìn với hân cười, coi như bị phụ thân đánh thảm như chó cũng đáng.

Nghĩ tới đây, Khương Trạm chớp mắt lại có chút ê ẩm, vội vàng di dời ánh mắt, chỉ sợ bị Khương Tự nhìn ra.

Lúc này trong lòng Khương Tự cũng chưa xót không thôi.

Không đến mấy tháng, huynh trưởng sẽ cùng các bằng hữu dạo chơi hồ thì rơi xuống nước mà chết, lúc ấy quan phủ theo ý bên ngoài kết án, thế nhưng là về sau nàng mới biết được cái chết của huynh trưởng có ẩn tình khác.

Bây giờ nàng không chỉ muốn cứu vãn tính mạng huynh trưởng, còn muốn cho người hại chết huynh trưởng nhận được trừng phạt xứng đáng.

"Tiểu súc sinh, người cam tâm tình nguyện chui chuồng chó thì cũng thôi đi, có nghĩ tới hay không ngộ nhờ có tặc nhân từ chuồng chó tiến vào làm sao thế nào?"

Khương Trạm đưa tay sờ lên cái trán.

Phụ thân lo lắng điều đó thật có đạo lý, đêm qua hân liền bị tặc nhân cầm cục gạch tập kích nha, nhưng mà việc này tuyệt đối không thể nói!

"Lỗ chó kia đã chán rồi, nhi tử về sau cam đoan không theo chạy đi đâu."

Khương An Thành từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

Nếu không phải nữ nhi ở chỗ này, không tiện dùng uy lực quá trớn, ông không đem hỗn tiểu tử này gõ nát chân không được.

"Tự Nhi dùng điểm tâm a?"

"Vẫn chưa, chuẩn bị đến thỉnh an tổ mẫu sau lại trở về dùng. Phụ thân có muốn cùng nữ nhi cùng nhau đi từ tâm đường thỉnh an hay không?"

Thấy Khương Tự một mặt chờ mong nhìn qua ông, Khương An Thành không kịp suy nghĩ nói: "Đi, cùng đi."

Tiểu nữ nhi từ nhỏ đã cùng ông không gần gũi lắm, vẫn là lần đầu tiên nữ nhi dùng như vậy ánh mắt mong chờ nhìn ông.

Khương Tự cười một tiếng.

Lúc trước nàng không hiểu chuyện cỡ nào, ghét bỏ phụ thân không có bản lĩnh, không giống Vĩnh Xương bá hàng xóm sát vách lập được công lao lớn làm tước vị trong nhà kéo dài tiếp như vậy, hại nàng bị người coi thường, lại quên phụ thân đối với nàng yêu thương vô hạn.

"Tự nhi, làm sao không đi?"

"Đi." Khương Tự nhắc mép vẩy theo sau.

Ở kiếp trước sáng sớm ngày hôm đó An quốc công phủ liền phái tử phu nhân Quách thị tới nói chuyện hôn sự hai nhà, khi đó không có huynh trưởng gây ra sự việc bị phát hiện chui chuồng chó, sáng sớm phụ thân liền đi ra ngoài, tổ mẫu không đợi phụ thân trở về thương lượng liền đáp ứng.

Nàng còn nhớ rõ phụ thân sau khi trở về nghe nói việc này nổi trận lôi đình, thậm chí cùng tổ mẫu ầm ĩ một trận, sau đó liền tới hỏi suy nghĩ của nàng.

Khi đó, nàng rất ngây thơ nói: "Chẳng lẽ lại nữ nhi còn không sánh bằng một người chết? Việc hôn nhân tốt như vậy hủy bỏ, phụ thân có thể tìm cho nữ nhi một môn tốt hơn việc hôn nhân này sao?"

Phụ thân trầm mặc, lúc rời đi bóng lưng phảng phất già mấy tuổi.

Chỉ tiếc khi đó đôi mắt nàng sinh ra vô ích, lại không thấy rõ cái gì là trọng yếu nhất.

"Phụ thân, Tứ muội, chờ ta một chút a, ta cũng đi."

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Từ tâm đường

Editor: Mộc Yên Chi

Khương An Thành trừng Khương Trạm một cái: "Bộ dạng này của ngươi đi để mất thể diện?"

Khương Trạm sờ lên đầu.

Tóc không lộn xộn, mắt mặt chỗ nào?

Khương Tự liền nhìn Khương Trạm cười nói: "Nhị ca, ta muốn ăn súp Thái Ký Quán."

Súp Thái Ký Quán là danh tiếng trăm năm, với Đông Bình bá phủ cách hai con đường, ngay tại An quốc công phủ chỗ lân cận Khang phường.

Một đời trước, Quý Sùng Dịch và Xảo Nương rơi xuống nước không có gây ra động tĩnh lớn như vậy, An quốc công phủ dễ dàng liền đem chuyện xấu này ép xuống. Về sau khi hai nhà tổ chức hôn sự sớm trước dự định, thậm chí không ít người suy đoán là nàng có gì không ổn.

Lúc trước nàng tuổi nhỏ không biết gì, chỉ muốn gả tới danh gia vọng tộc mờ mờ mờ, về sau mới cảm nhận được thiệt thòi không phải tốt như vậy.

Trải qua đêm qua nọ nháo một trận, trước mắt sự tình Quý Sùng Dịch mặc dù còn không truyền đến Đông Bình bá phủ, nhưng Khang phường bên kia tất nhiên truyền ra, lúc này nhị ca đi Thái Ký mua súp, khẳng định sẽ nghe được tin tức.

"Tứ muội muốn ăn súp? Vừa vặn ta cũng muốn ăn, muội chờ, ta đây đi mua." Khương Trạm cũng không đề cập đến chuyện thính an tâm đường, phải phủi tro bụi trên người, vội vàng đi ra ngoài, mới đi mấy bước lại trở về, nhìn Khương An Thành cười ngượng ngùng.

Khương An Thành lông mày lập tức vặn thành chữ Xuyên: "Làm sao?"

Khương Trạm vươn tay ra: "Nhi tử gần đây trong tay không dư dả, phụ thân trước mắt cho con ứng tiền trước chứ sao."

"Cút!" Khương An Thành từ bên hông lấy ra một khối bạc vụn ném tới trong ngực Thương Trạm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Khương Trạm chạy như một làn khói, chạy đến cửa sân chỗ quay đầu hô một tiếng: "Tứ muội chờ ta."

Trên mặt của hắn mặc dù còn mang theo nụ cười bất cần đời, ánh mắt lại tinh thần phấn chấn, đúng là đã nhiều năm Khương Tự không thấy lại dáng vẻ này của hắn.

"Muội ở Hải Đường cư chờ nhị ca."

Khương Tự và Khương An Thành cùng nhau đi từ tâm đường.

Bên trong từ tâm đường đại nha hoàn a Phúc nhìn hai người khẽ chào: "Đại lão gia, Tứ cô nương, lão phu nhân ngay đang tiếp khách, xin cho tiểu ty thông bẩm một tiếng."

Sớm như vậy đã tiếp khách? Khương An Thành trên mặt hiện lên kinh ngạc.

Khương Tự nhẹ nhàng hít mũi một cái, hương thơm như có như không truyền đến.

Hương thơm kia rõ ràng kín đáo, cũng không phổ biến, Khương Tự đứng ở ngoài phòng lại lập tức ngửi ra, đây là son chi hương.

An quốc công thế tử phu nhân Quách thị, nàng ta đã từng là đại tẩu, rất thích son chi hương.

Theo lý thuyết người bình thường đứng ở vị trí này nhất định không có khả năng nghe được mùi hương trên thân của người trong phòng. Khương Tự lại khác.

Khứu giác của nàng vô cùng nhạy cảm, sau này lưu lạc đến Nam Cung, bởi vì dung mạo giống hệt cháu gái đã chết của Ô Miêu tộc trưởng lão, lợi dụng thân phận cô bé kia tiếp tục sinh sống.

Vị trưởng lão Ô Miêu tộc là một bà lão nhìn không ra tuổi tác, có rất nhiều chỗ thần kỳ, dựa vào khứu giác thiên phú hơn người của nàng dạy nàng một môn dị thuật, đừng nói có thể chuẩn xác phân biệt mùi thơm khác nhau của cơ thể người, chính là nổi lên một trận gió, thậm chí có thể thông qua gió hương vị khác biệt rất nhỏ để phán đoán phải chăng có mưa sắp tới.

Biết An quốc công thế tử phu nhân Quách thị ở ngay bên trong, Khương Tự nhẹ nhàng lặng lẽ thờ ra.

Không bao lâu đại nha hoàn A Phúc trở về, hướng Khương An Thành nói: "Đại lão gia, lão phu nhân xin ngài đi vào."

Ánh mắt nàng rơi trên người Khương Tự, mang theo vài phần phức tạp: "Tứ tiểu thư, ngài trước tiên có thể ở trong phòng bên cạnh uống chén trà nóng."

"Phụ thân, vậy trước tiên con ở bên ngoài chờ." Khương Tự hướng Khương An Thành nhún gò.

Khương An Thành theo A Phúc đi vào, liếc mắt liền nhìn thấy lão phu nhân Phùng thị ngồi đối diện với một nữ tử.

Nữ tử kia chừng ba mươi tuổi, dung mạo không tồi, một đôi mắt hơi dài lộ ra mấy phần khôn khéo.

Khương An Thành càng phát sinh kỳ quái.

Mẫu thân nếu là tiếp đãi nữ khách, thế nào gọi ông tiến đến?

"Đây chính là bá gia à?" Nữ tử đứng lên.

Phùng lão phu nhân gật đầu: "Chính là phụ thân Tứ nha đầu. Lão đại, vị này là thế tử phu nhân An quốc công, hôm nay là đến thương lượng hôn sự."

"Thời gian không phải đã định xong rồi sao?"

Phùng lão phu nhân nhìn Quách thị một chút.

Trên mặt Quách thị xấu hổ: "Tôi hôm qua xảy ra chút thay đổi, cha chồng và mẹ chồng có ý nghĩ sớm một chút đón Tứ cô nương cưới vào cửa..."

"Đây là vì sao?" Khương An Thành sắc mặt trầm xuống.

Việc hôn nhân đã định trước bỗng nhiên trước dự định, kiểu gì cũng sẽ rước lấy tin đồn, việc này nhà trai không có ảnh hưởng gì, đối với nhà gái lại bất lợi.

Quách thị mặc dù cảm giác xấu hổ, lại biết tin tức đêm qua không gạt được, lúng túng nói: "Tiểu thúc không hiểu chuyện, buổi tối hôm qua đi hồ Mạc Ưu chơi, không cẩn thận trượt chân rơi xuống nước ——"

Mặc kệ lời đồn bên ngoài như thế nào, quốc công phủ là tuyệt đối không thể thừa nhận tiểu thúc tử (em trai của chồng) cùng một nữ tử nhảy hồ tự tử, chuyện này thực sự quá mất mặt.

Khương An Thành mặt đen lên cắt ngang Quách thị: "Quý phủ Tam công tử trượt chân rơi xuống nước với việc tổ chức hôn sự sớm có quan hệ gì? Chẳng lẽ chỉ còn lại một hơi, muốn cho nữ nhi của ta gả đi xung hi?"

"Bá gia hiểu lầm, tiểu thúc mặc dù bị chút kinh hãi, nhưng cũng không lo ngại." Quách thị trong lòng một trận không vui.

Nếu không phải tiểu thúc tử đầu óc mê mị làm ra đến loại chuyện đó, nàng ta làm sao đến mức ở bá phủ nhỏ nhỏ làm người thấp cổ bé họng.

"Vậy vì sao làm hôn sự sớm?" Khương An Thành không chịu buông tha hỏi.

Ba đứa hài tử sớm không còn mẹ ruột, hôn nhân đại sự ở trước mắt hẳn tuyệt đối không thể chủ quan.

Khương An Thành giọng điệu hùng hồ dọa người làm cho đám người quen nết sợ hãi như Quách thị càng nảy sinh không thoải mái, trên mặt không chút nào giấu diếm: "Tiểu thúc mặc dù không có trở ngại, nhưng đêm qua cùng hẳn cùng một nữ tử rơi xuống nước... Khó tránh người bên ngoài hồ ngôn loạn ngữ, cha mẹ chồng thương lượng một chút, muốn cho Tứ cô nương sớm qua cửa..."

"Còn có một nữ tử?" Khương An Thành sắc mặt lạnh đến dường như kết một tảng băng. "Nữ tử kia là người phương nào?"

Quách thị bị thái độ Khương An Thành chọc giận, nghĩ đến lão phu nhân Đông Bình bá vừa mới ngầm đồng ý, dứt khoát nói: "Thực không dám giấu giếm, tiểu thúc lúc trước đã làm quen nữ tử kia. Tuy nhiên bá gia cứ yên tâm đi, tiểu thúc chỉ là tuổi trẻ không hiểu chuyện, cha mẹ chồng về sau sẽ cố gắng quản thúc hẳn, nữ tử kia ——"

"Từ hôn!" Khương An Thành đã không muốn lại nghe thêm, lạnh lùng phun ra hai chữ.

Quách thị sững sờ.

Nàng có nghe lầm hay không? Đông Bình bá vừa mới nói cái gì?

Từ hôn?

Quách thị chỉ cảm thấy hoang đường vô cùng.

Đông Bình bá phủ có thể cùng An quốc công phủ đính hôn đã là đốt đèn lồng cũng không tìm tới chuyện tốt này được, Đông Bình bá cứ như vậy nhẹ nhàng nói từ hôn?

"Bá gia, ngài đừng vội, chờ ta nói hết lời —— "

"Từ hôn!" Khương An Thành gọn gàng mà linh hoạt nói.

Ông chờ cái cái rắm, nữ nhân này mồm chó còn có thể phun ra ngà voi sao?

"Lão phu nhân, ngài nhìn ——" Quách thị bắt đầu nhìn về phía Phùng lão phu nhân.

Thì ra Đông Bình bá là người lỗ mãng, loại người này thế mà có thể gặp may đúng dịp cứu được cha chồng nàng ta, bằng không thì nào có cửa hôn sự này.

Cũng may Đông Bình bá lão phu nhân là người hiểu chuyện, từ hôn hay không từ hôn Đông Bình bá cũng nên nghe lão phu nhân.

"Lão đại, người cũng nên nghe thế tử phu nhân nói xong. Hai nhà kết thân là đại sự, há có thể nói lui liền lui?" Phùng lão phu nhân trầm giọng nói.

"Chính là bởi vì hôn nhân là đại sự, ta mới không thể đem nữ nhi đẩy vào trong hố lửa!"

"Bá gia lời này đã quá rồi, nữ tử kia nhiều lắm là làm thiếp, địa vị tam thiếu phu nhân của Tứ cô nương một chút cũng không lung lay—— "

"Từ hôn!" Khương An Thành hai chữ đem Quách thị câu nói kế tiếp chen họng trở về.

Quách thị thần nhiên nói: "Bá gia, việc này còn cần hỏi một chút lão phu nhân ý tứ a?"

Khương An Thành cười lạnh: "Thế tử phu nhân xuất thân tốt, có lẽ được dạy dỗ không tồi. Như vậy ta hỏi người, hôn nhân đại sự xem trọng chính là cái gì?"

"Tất nhiên là lời nói cha mẹ, lời nói bà mối." Quách thị thốt ra.

"Vậy thì, ta là cha ruột, muốn từ hôn có vấn đề sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8: Hôn nhân đại sự

Editor: Mộc Yên Chi

Quách thị đã nhìn ra Đông Bình bá Khương An Thành không phải loại người nho nhã.

Tứ tài gặp quân binh có lý không nói được, nàng ta đề xuất khó chịu trong lòng hướng về Đông Bình bá lão phu nhân cười cười: "Lão phu nhân, chuyện kết thân này, là chuyện tốt gắn kết hai họ, đương nhiên không thể qua loa, không bằng ngài cùng bá gia thương lượng trước một chút, ta ở phòng khách đợi tin ngài."

Thấy Quách thị tạm thời tránh đi, Phùng lão phu nhân cảm thấy hơi nhẹ nhõm.

Mặc dù bà không có ý nghĩ từ hôn, nhưng ở bề trên của An quốc công phủ không thể quá mềm yếu. Trước đây An quốc công phủ đuối lý, dĩ nhiên không thể bỏ lỡ uổng phí cơ hội này.

Lại nói tiếp, bà đang vì Thương ca nhi muốn bái đại nho Thanh Nhai tiên sinh làm thầy nhưng vì không có cửa mà phát sầu đây.

Phùng lão phu nhân đang nghĩ đến, việc hôn nhân là tuyệt đối không thể lui, nhưng thừa cơ lấy chút lợi ích tất cả đều vui vẻ.

Đương nhiên, bà còn phải thuyết phục đại nhi tử mới được.

Nhìn thấy trưởng tử mặt xanh mét đứng ở kia, Phùng lão phu nhân liền không nhịn được nhú mày.

Trưởng tử tư chất bình thường, năm ngoái lại bởi vì do núi lở ở giữa cứu An quốc công mà bỏ một cái tay, đừng nói là nghĩ biện pháp kéo dài vinh quang bá phủ, có thể duy trì được cục diện trước mắt cũng là tốt rồi.

Người trưởng thành, một chút cũng không hiểu chuyện!

"Mẫu thân, việc này không có thương lượng, chuyện kết thân này không lui không được, An quốc công phủ khinh người quá đáng!"

"Không lui không được? Lão đại, ngươi có nghĩ tới không, từ hôn đối với nữ tử tổn thương lớn bao nhiêu? Có thể xem như nhà trai sai, nhưng một cái hủy hôn nữ hài tử còn có thể sẽ bàn hôn nhân tốt hay sao?"

Khương An Thành cười lạnh: "Dù là đem Tự nhi gả cho một người dân thường, so với gả cho một kẻ thành thân trước còn cùng những nữ nhân khác gặp gỡ vụng trộm còn tốt hơn!"

"Người dân thường?" Phùng lão phu nhân nhìn Khương An Thành ánh mắt tràn đầy thất vọng, "Ngươi cũng đã biết Từ nha đầu một tháng tiền son phấn bột nước đều sánh được chỉ phí sinh hoạt một năm của một nhà năm người dân thường rồi?"

Khương An Thành bị Phùng lão phu nhân hỏi vậy khẽ giật mình.

Ngữ khí Phùng lão phu nhân lạnh hơn: "Có tình ý uống nước no bụng chẳng qua là trò cười thôi. Thế tử phu nhân An quốc công nói với ta, nữ tử kia xuất thân thấp kém, ngay cả chữ đại cũng không biết mấy cái, quý Tam công tử chẳng qua ham muốn mới mẻ nhất thời, chớ đem nữ tử kia thu vào trong phòng, không bao lâu liền sẽ vứt qua một bên."

Khương An Thành dùng lỗ mũi nặng nề hừ một tiếng, không cam lòng nói: "Mẫu thân sai rồi, vấn đề đây không phải là tên vô sỉ kia đối xử với nữ tử khác có dễ ý hay không, mà là hẳn đối với chúng ta Tự Nhi không có nửa phần tôn trọng, loại người này không phải người hiền lành gì!"

"Vậy ngươi đã hỏi qua ý tứ Tự Nhi chưa?" Phùng lão phu nhân đột nhiên hỏi một câu.

Khương An Thành giọng điệu hơi ngưng lại.

Khóe miệng Phùng lão phu nhân hơi cong lên: "Ngươi lại không hỏi qua Tự Nhi, làm sao biết nó có nguyện ý hay từ hôn hay không? Dù cho hôn nhân đại sự là phụ mẫu chi mệnh, ngươi liền không sợ làm sai tâm nguyện của nó, để Tự Nhi trách ngươi cả một đời?"

Phùng lão phu nhân một phen nói đến làm cho sắc mặt Khương An Thành.

Vong thê để cho ông hai nữ nhi một con trai, ba đứa hài tử trong lòng ông thương nhất chính là Tự Nhi.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, ông biết như thế không tốt, nhưng ai bảo Tự Nhi cùng vong thê nhất giống nhau chứ?

Ông chỉ cần thấy được tiểu nữ nhi, tâm liền không cách nào không ché mềm mại xuống.

Thế nhưng mà từ nhỏ tiểu nữ nhi đã cùng ông không gần gũi, hôm nay thái độ thật vất vả có chút hòa hoãn, ông cũng không muốn lại bắt hòa.

Phùng lão phu nhân âm thầm cười lạnh.

Bà liền biết, đem ra Từ nha đầu ra khuyên lão đại tuyệt đối không sai.

"Cho dù Tự Nhi trách con, còn cũng —— "

"Mời Từ cô nương tiến đến." Phùng lão phu nhân cắt ngang Khương An Thành, phân phó đại nha hoàn a Phúc.

A Phúc lập tức tiến về phòng bên cạnh đi mời Khương Tự.

Khương Tự đang tính toán thời gian.

Lúc này phụ thân cũng đã hiểu rõ tình huống.

Kiếp trước phụ thân liền không đồng ý tổ chức hôn sự sớm, lần này Xảo Nương cũng chưa chết, với việc An quốc công phu nhân yêu chiều Quý Sùng Dịch khẳng định không dám đem Xảo Nương đuổi đi, phụ thân biết nhất định sẽ từ hôn.

Đương nhiên, Quách thị nói đến chuyện xấu nhà mình không thiếu được tô son trát phấn một phen, phụ thân tức giận còn có chút thiếu đúng lúc.

Chuyện này cũng không sao, chớ nhị ca nghe tin đồn phía bên ngoài trở về nói cho phụ thân, phụ thân liền có thể thẳng thắn quyết định.

Trong lòng Khương Tự gương sáng, thời điểm then chốt, vị bên trong từ tâm đường này đối nàng còn chưa tính tổ mẫu dễ gần đích thị không trông cậy được.

Chỉ là nhị ca làm sao vẫn chưa trở lại?

"Tứ cô nương, lão phu nhân mời ngài đi vào."

Khương Tự thu hồi suy nghĩ, sắc mặt bình tĩnh theo A Phúc đi vào.

"Tứ nha đầu, chờ lâu sao?"

Khương Tự cho Phùng lão phu nhân gặp qua lễ, cười nói: "Tổ mẫu đang tiếp khách, tôn nữ chờ thêm một hồi là đương nhiên."

"Vẫn là Tứ nha đầu hiểu chuyện." Khóe mắt Phùng lão phu nhân nếp nhăn càng sâu, gọi Khương Tự tiến lên, "Tự Nhi cũng biết khách nhân là ai?"

"Tôn nữ không biết."

"Là thế tử phu nhân An quốc công." Phùng lão phu nhân thấy thần sắc Khương Tự không có thay đổi, nói tiếp, "Quốc công phủ muốn con vào cửa sớm một chút, không biết con có bằng lòng hay không?"

"Mẫu thân!" Khương An Thành tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen.

"Mẫu thân vậy là thế nào, ngay cả sự việc như thế nào cũng không nói một tiếng với Tự Nhi mà liền hỏi cái này, đây không phải lừa người sao?"

Phùng lão phu nhân mới không để ý tới Khương An Thành, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Khương Tự.

Bà so với đại nhi tử hiểu rõ cháu gái này hơn.

Lòng cao hơn trời mệnh so giấy mỏng chính là nói nha đầu này, bà không tin nàng cam lòng từ bỏ một cửa hôn nhân tốt như vậy.

Thần sắc Khương Tự vẫn không có biến hóa, bình tĩnh hỏi: "Không phải là quý Tam công muốn chết, cần con sớm qua cửa xung hi?"

Phùng lão phu nhân sững sờ.

Khóe miệng Khương An Thành nhin không được nhếch lên lên.

Không biết làm sao, nghe nữ nhi nói như vậy, ông dường như có thể yên tâm.

"Quý Tam công tử vẫn tốt, Tứ nha đầu con nghĩ đến đi đâu vậy." Khương Tự không giống như bình thường ngả bài làm cho Phùng lão phu nhân một hồi lâu mới tỉnh hồn lại.

"Không phải là An quốc công hoặc An quốc công phu nhân bệnh nguy kịch, cần con sớm qua cửa xung hi?" Khương Tự hỏi lại.

"Khụ khụ khụ." Khương An Thành lấy ho khan che giấu ý cười.

Phùng lão phu nhân bắt đầu đau đầu.

May mắn An quốc công thế tử phu nhân không có ở nơi này, bằng không thì nghe nha đầu này nói còn không tức chết.

"An quốc công phủ bên trên không có người sinh bệnh."

Khương Tự vẻ mặt nghiêm túc: "Đã như vậy, tôn nữ không rõ lý do bọn họ đem hôn nhân tổ chức sớm."

Huyệt Thái Dương của Phùng lão phu nhân thỉnh thoảng nháy lên, đành phải giải thích nói: "Là thế này, hôm qua quý Tam công tử cùng một nữ nhi nhà dân ngao du hồ, không cẩn thận rơi xuống nước. Việc này truyền đi hai nhà đều trên mặt về vang gì, cho nên mới muốn cho các con sớm ngày thành hôn..."

Phùng lão phu nhân một bên nói một bên dò xét thần sắc Khương Tự: "Tự Nhi nghĩ như thế nào đây?"

Khương An Thành không khỏi khản trương.

"Không biết An quốc công phủ dự định an bài nữ tử kia như thế nào?"

"Đã xảy ra chuyện này, đương nhiên chỉ có thể để nữ tử kia làm thiếp. Tứ nha đầu con là người thông minh, nên biết một cái thiếp không xem là cái gì, chính là người sẽ thờ không ra hơi mà thôi."

Trong lòng Khương Tự cười lạnh.

Người sẽ thờ không ra hơi?

Quý Sùng Dịch vì người sẽ thờ không ra hơi gần một năm thành thân đều không có chạm qua nàng đấy, vừa thấy như vậy, nàng ngay cả người thờ không ra hơi cũng không bằng.

"Tứ nha đầu?" Thấy Khương Tự trầm mặc, Phùng lão phu nhân thúc giục nói.

Khương Tự cup mắt đem một đôi trên cổ tay một đôi vòng ngọc Thủy Đầu cực tốt tháo ra, nhét vào trong tay Khương An Thành.

Đôi này vòng ngọc chính là An quốc công phủ lúc hạ sính lễ đưa tới, lúc ấy Khương Tự nhìn một cái liền thích, liền mang theo chưa hề tháo ra.

Sắc mặt Phùng lão phu nhân khê thay đổi.

Khương Tự ngược mắt, nhìn Phùng lão phu nhân cười ngọt ngào: "Hôn nhân đại sự, xem trọng phụ mẫu chi mệnh mỗi chúc chi ngôn. Con nghe phụ thân, phụ thân cảm thấy con nên tiếp tục mang theo đôi này vòng ngọc con liền mang, phụ thân nếu cho rằng nên trả lại, con cũng để lại không lưu luyến."

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thưởng phạt

Editor: Mộc Yên Chi

Đáy lòng Phùng lão phu nhân lấp bắp kinh hãi, giống như không tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Khương Tự.

Thần sắc Khương Tự thản nhiên, mặc cho Khương lão phu nhân dò xét.

Mặc dù một đời trước nàng không có sống quá hai mươi tuổi, thế nhưng là gặp phải chuyện bất hạnh kia kinh nghiệm so với cả một đời của cô gái bình thường còn nhiều hơn, đương nhiên sẽ không sợ người khác dò xét.

Khương An Thành vẽ mặt giãn ra: "Tự Nhi đã nói như vậy, chuyện kia vì phụ liền làm chủ, từ hôn!"

Một tiếng "Từ hôn" nói xong khí thế mười phần, Khương Tự trong lòng thoáng buông lỏng.

"Không được!" Phùng lão phu nhân vẽ mặt và giọng nói đều nghiêm túc hô.

Lúc đầu trông cậy vào tôn nữ gây khó dễ trường tử, ai ngờ Khương Tự bất thường để dự định Phùng lão phu nhân rơi vào khoảng không, thế là không chút do dự kéo lớp ôn nhu che mặt ra, thanh âm lạnh lẽo cứng rắn như đao: "Ta tuyệt không đồng ý từ hôn!"

"Mẫu thân!"

"Người đừng nói nữa! Người cũng đã biết có thể cùng An quốc công phủ đính hôn có bao nhiêu người hâm mộ? Đừng nói đại nha đầu, Nhị nha đầu ở nhà chồng được coi trọng mấy phần, một năm qua tới cửa cầu hôn Tam nha đầu cầu hôn dòng dõi đều mạnh hơn không ít so với trước kia. Nói trắng ra là, còn không phải nhìn trúng có thể có quan hệ họ hàng với phủ An quốc công. Lão đại, người coi như không suy nghĩ vì Tứ nha đầu, cũng phải vì bá phủ chúng ta suy tính một chút!"

"Mẫu thân, ý của ngài là vì bá phủ, thì có thể hi sinh hạnh phúc một đời của Tự Nhi?" Khương An Thành hỏi lại.

"Hôn trưởng, lời tru tâm như vậy mà người cũng nói!" Phùng lão phu nhân thân thể lay động một cái, đỡ cái trán ngã xuống phía sau, đại nha hoàn A Phúc bên người nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy bà.

"Mẫu thân, ngài không có sao chứ?" Khương An Thành mặc dù bất mãn cách làm của Phùng lão phu nhân, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của bà vẫn căng thẳng.

Phùng lão phu nhân lạnh lùng trừng mắt Khương An Thành: "Người đưa con bất hiếu này, lại cho là ta vì bá phủ không để ý sống chết Tứ nha đầu! Chẳng lẽ nó không phải tôn nữ của ta? Tứ nha đầu gả tới An quốc công phủ rõ ràng đối với nó cũng bá phủ là việc vô cùng tốt, người lại vì tính khí nhất thời muốn từ hôn!"

"Con không phải là bởi vì tính khí -- "

"Im miệng! Hôn nhân đại sự là phụ mẫu chi mệnh, nhưng Tự Nhi thuở nhỏ không có mẫu thân, chẳng lẽ đương tổ mẫu ta đây còn không làm chủ được chuyện này? Hôm nay ta liền đem lời nói rõ, trước đây An quốc công phủ yếu ớt, người đại khái có thể vì Tự Nhi nói chút yêu cầu, nhưng mà từ hôn ta không đáp ứng!"

Phùng lão phu nhân một phen nói đến trong lòng Khương An Thành đều lạnh, đang muốn khuyên nữa, nha hoàn bên người lão phu nhân A Hi vội vàng chạy vào, thờ hồn hèn nói: "Lão phu nhân, không xong, Nhị công tử, Nhị công tử hấn -- "

"Nguyệt chương kia lại chọc cái gì họa?" Việc này đang trong lúc mấu chốt, Khương An Thành vừa nghe nhắc tới khương trạm liền đau cả đầu, nếu như là khương trạm đang đứng ở trước mặt ông hận không thể đá chết cho xong.

Sắc mặt A Hi trắng bệch: "Nhị công tử đang đứng ở ngoài cửa đem xe ngựa phủ An quốc công đập!"

"Cái gì?" Phùng lão phu nhân đầu cũng không choáng váng, đứng dậy lên.

Lửa giận Khương An Thành lập tức tan thành mây khói.

Ừm, làm tốt lắm, nhị tử hồn trưởng thỉnh thoảng còn làm chút việc người.

"Quản sự là kẻ ăn không ngồi rồi sao? Còn không tranh thủ thời gian ngăn cản hấn!"

"Lão phu nhân, không cần được a, Nhị công tử hướng về chúng tôi đi tới bên này, quản sự thấy không tốt mang người đuổi theo -- "

"Tới đây?" Phùng lão phu nhân trong mắt lóe ra mê mui.

Chẳng lẽ là hồn trưởng kia đến nhận tội chịu đòn?

Rất nhanh Phùng lão phu nhân phát hiện mình cả nghĩ quá rồi, lại một nha hoàn chạy đến bẩm báo: "Lão phu nhân, Nhị công tử chính đi về hướng trong phòng khách, nhóm tiểu ty nhanh chóng ngăn lại nhưng không được!"

Trước mắt Phùng lão phu nhân từng cơn biến thành màu đen, cái này là thật muốn hôn mê.

"Cùng ta đi qua!" Phùng lão phu nhân liếc Khương An Thành một cái, vội vàng theo hướng phòng khách tiến tới.

"Nhị công tử, ngài không thể đi vào a, bên trong có khách quý đấy a."

Khương trạm nhảy lên cao ba thước: "Ta nhỏ vào, cái gì khách quý? Vũ nhục muội muội ta gia đình họ gọi là khách quý cái gì chứ? Tránh ra cho ta!"

Khương trạm một cước đập bay nha hoàn ngăn trước người hấn, không có một chút cảm giác thương hoa tiếc ngọc.

An quốc công thế tử phu nhân Quách thị đã sợ ngây người.

"Người là người An quốc công phủ?"

Quách thị không khỏi đứng lên, nếu không phải thấy thiếu niên thực sự đẹp mắt xông tới, như thế cũng giống một phần thổ phi, đã sớm co giò chạy như bay.

"Ta chính là An quốc công thế tử phu nhân, người là người phương nào? Sao có thể vô lễ như thế?" Quách thị tính toán dạy bảo mỹ thiếu niên.

Khương trạm vừa nghe vậy không ngờ là cái người quan trọng kia, hơn nữa còn bắt được trong nhà mình, ngu sao mà không đánh a, vung chân bàn nhỏ lên liền đập tới.

Quách thị hét lên một tiếng, mắt tròn trắng lên liền muốn ngất đi.

Nha hoàn gác cửa hô một tiếng: "Thế tử phu nhân, ngài không thể bắt tinh a, chúng không ngăn được Nhị công tử gây ầm ĩ a -- "

Quách thị nghe xong giật cả mình, lập tức đầu óc cũng không hôn mê, chân cũng không run lên, nhắc chân liền chạy.

Bàn nhỏ bị đập ở góc bàn, phát ra một tiếng vang thật lớn, góc bàn lập tức gãy mất một đoạn.

Khương trạm mang theo bàn nhỏ đuổi theo: "Đứng lại, khi dễ muội muội ta còn muốn chạy?"

"Tiểu súc sinh, người làm cái gì?" Phùng lão phu nhân vội vàng chạy đến, nhìn thấy khương trạm đuổi theo ở đằng sau Quách thị chạy trốn tình cảnh tức giận đến hoa mắt.

Quách thị thở phào.

Cuối cùng đợi đến Đông Bình bá lão phu nhân tới.

Thanh âm dịu dàng của thiếu nữ truyền đến: "Thế tử phu nhân, ngài vẫn là tranh thủ thời gian hồi phủ đi, Nhị công tử điên lên lão phu nhân cũng không quản được, dù cho sau đó chịu phạt, nhưng mà khi ấy gây ra tổn thương cũng không có cách cứu vãn."

Quách thị nghe xong đúng là rất có lý, ngay cả thiếu nữ nhắc nhở nàng ta hình dạng thế nào đều không có quan tâm nhìn, cùng nha hoàn tiếp thân nhắc váy bỏ chạy ra bên ngoài.

Khương Tự nhìn thấy bóng lưng Quách thị chạy vội cong cong khóe môi.

Khương trạm đối với Phùng lão phu nhân đang quát lớn mắt điếc tai ngơ, kiên nhẫn đuổi theo.

"Lão đại, người còn không ngăn cản cái nghiệt tử kia!"

"Mẫu thân tuyệt đối không nên động khí, nhi tử cái này đi đem kia hồn trưởng ngăn lại." Khương An Thành chậm rãi an ủi.

"Vậy người có thể đi!" Phùng lão phu nhân dậm chân.

Khương An Thành lúc này mới đi ra ngoài.

Khương trạm một mực đuổi tới ngoài cửa phủ, đem bàn nhỏ hương trước cửa hung hăng đập một cái, bàn nhỏ nhất thời chia năm xẻ bảy.

"Về sau người An quốc công phủ người lại trèo lên cửa bá phủ, đây chính là kết quả!"

Sớm tại khương trạm nện xe lúc bên ngoài liền vây đầy người xem náo nhiệt.

Lúc bây giờ thích nhất chuyện Bát Quái, đã sớm tìm hiểu được nguyên nhân, lúc này nhìn một cái không khỏi bàn tán ầm ĩ.

"Xem ra hai nhà trở mặt a."

"Chắc chắn, có thể không trở mặt nha, công tử An quốc công phủ gần thành hôn lại cùng nữ tử khác tuần tình, đem vị hôn thê đặt chỗ nào a."

"Đúng đấy, hễ có tính khí tức giận gia đình chồng của hôn sự này sẽ không thể phát sinh. Nguru thăm, ta nói thế nào, việc hôn nhân hai nhà muốn hoàng đi, ngài vừa rồi còn không phải nói nhà trai là quốc công phủ, hoàng không được đâu."

...

Khương An Thành chạy tới nghe được những nghị luận này, mạnh mẽ bày ra một bộ mặt lạnh, đối khương trạm quát: "Chớ hò nháo, còn không mau trở về lãnh phạt!"

Mắt thấy đại môn Đông Bình bá phủ chậm rãi đóng lại, Quách thị chỉ cảm thấy mặt mũi đều mất hết, hận không thể chấp cánh bay trở lại công phủ, xe ngựa lại còn bị đập, còn phải đợi xa phu thuê được xe.

Trước mắt bao người, Quách thị lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là một ngày dài bằng một năm.

Khương trạm vừa về tới trong nội viện liền bạch quý xuống, trên mặt lại là thần sắc thờ ơ như không: "Phụ thân muốn đánh muốn phạt, tùy ý được rồi."

"Lấy gia pháp, nhất định phải lấy gia pháp!" Phùng lão phu nhân tức giận đến toàn thân phát run.

Lần này náo nhiệt sớm đã kinh động đến các viện khác.

Khương Tự vượt ra khỏi đám người: "Tổ mẫu, tôn nữ cảm thấy nhị ca chẳng những không nên phạt, còn nên là thưởng."

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ngựa quen đường cũ

Editor: Mộc Yên Chi

Phùng lão phu nhân chỉ cảm thấy Khương Tự làm trò cười cho thiên hạ, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm nàng.

Khương Trạm sốt ruột hướng về Khương Tự lên nháy mắt, thấp giọng nói: "Từ muội, muội không nên dính vào, đi chỗ phụ thân đi!"

Khương Tự bất vi sở động, bình tĩnh đón nhận ánh mắt âm trầm của Phùng lão phu nhân: "Tổ mẫu, không biết lí do ngài phải phạt nhị ca là gì?"

"Tên khốn này lại muốn đánh giết An quốc công thế tử phu nhân, còn đuổi tới ngoài cửa phủ để nhiều người nhìn thấy như vậy, đến lúc đó An quốc công phủ há có thể bỏ qua cho bá phủ?" Phùng lão phu nhân tức giận tới mức run.

Vốn là nghĩ đến lấy chút đồ tốt từ An quốc công phủ, bị Khương Trạm nháo như thế, chỉ sợ rằng hai bên phải bất hòa.

Phùng lão phu nhân không những tức giận, hơn nữa là đau lòng.

Khương Tự khẽ cười một tiếng: "Tổ mẫu chẳng lẽ đã quên, việc này vốn là An quốc công phủ đuối lý trước tiên."

"Để tên hôn trưởng này làm âm ỉ, bá phủ có lý cũng không trở nên có lý." Phùng lão phu nhân tức giận nói.

"Tôn nữ cho rằng, có lý chính là có lý, không để ý tới chính là không để ý tới, chính là bởi vì An quốc công phủ làm việc hồ thẹn, nhị ca mới có thể vì con trút giận. Nhị ca bảo vệ thân nhân hành vi thế làm sao lại là hồ nháo chứ? Chẳng lẽ người khác đánh chúng ta một bạt tai, để tỏ lòng rộng lượng còn muốn đem một cái khác mặt dâng lên đi sao?"

Khương Tự nói thẳng làm Phùng lão phu nhân có chút khó xử.

"Nếu như chúng ta thật làm như vậy, người khác cũng sẽ không cảm thấy bá phủ rộng lượng, ngược lại sẽ cho rằng bá phủ vì trèo cao mà khom người thành liễu, thành đồ nịnh nọt!" Khương Tự lời này vừa nói, đám người tới tập biến sắc.

"Nói bậy!" Phùng lão phu nhân chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, quát lạnh một tiếng.

Sắc mặt Khương Tự càng ngày càng nghiêm túc: "Tổ mẫu, bá phủ chúng ta là gia đình thanh bạch, chẳng lẽ muốn người ta sau lưng châm biếm chúng ta là không có xương cốt? Nếu là như thế, người bá phủ đi ra ngoài mới có thể không ngẩng đầu lên được."

Nói đến đây, ánh mắt Khương Tự hơi chuyển lướt qua Khương Trạm một cái: "May mắn nhị ca phản ứng nhanh, người ở bên ngoài không có phỏng đoán lung tung loan truyền bậy bạ trước đó bày tỏ thái độ với bá phủ. Nếu tổ mẫu không tin, có thể phái người ra ngoài hỏi thăm một chút, lắng giềng bát xá nhất định cho rằng chúng ta làm nên đây này. Cho nên tôn nữ mới nói nhị ca chẳng những không nên phạt, còn nên được thưởng."

Khương Tự mấy câu nói có lý có chứng cứ, Phùng lão phu nhân có ý phản bác lại nhất thời tìm không ra lý do, ngay trước mặt nhiều người làm lại không thể hiện dáng vẻ kiêu ngạo của tổ mẫu, lại gấp đến độ sắc mặt trắng bệch.

"Nói hay lắm!" Khương An Thành vỗ đùi, thấy sắc mặt Phùng lão phu nhân không đúng vội vàng an ủi bà, "Mẫu thân đừng có gấp, bây giờ nhị tử mang thư từ hôn khiêng sính lễ đến An quốc công phủ từ hôn!"

Phùng lão phu nhân một hơi nghẹn ở trong cổ họng, nghẹn cho bà nói không ra lời.

Khương An Thành thuận thế đập Khương Trạm một cước: "Tiểu súc sinh còn quý làm cái gì? Người mau dậy hỗ trợ lão tử!"

"Ai!" Khương Trạm hưởng ứng lên tiếng, nhìn Khương Tự lén chớp mắt, cái miệng chạy đuổi theo phía sau Khương An Thành.

"Cái này ——" Phùng lão phu nhân một hơi kia cuối cùng cũng thuận lợi đi xuống, lại phát hiện đại nhị tử cùng nhị tôn tử đều chạy, thế là định bụng nổi giận với Khương Tự.

Khương Tự nháy mắt mấy cái, trong mắt liền tràn lên hơi nước, nhìn Phùng lão phu nhân quý gôi: "Tổ mẫu, mặc dù tôn nữ cảm thấy có thể từ hôn với người không có quy củ như thế hà lòng hà dạ, nhưng dù sao nữ hài tử từ hôn không phải chuyện hào quang gì, tôn nữ có chút không thoải mái, muốn đi trở về phòng."

Chỉ trong nháy mắt, Khương Tự đã không thấy, để lại Phùng lão phu nhân xóc xếch trong gió.

"Lão phu nhân, chuyện thân này thật lui sao ạ?" Nói chuyện chính là Nhị thẩm Tiêu thị của Khương Tự.

Mẫu thân Khương Tự đã sớm đã qua đời, Khương An Thành một mực không muốn lấy vợ kế, bấy giờ quyền quản gia bá phủ liền rơi vào trong tay Tiêu thị.

Tiêu thị bản thân cũng kiên cường, mặc dù nhà mẹ đẻ bình thường, nhưng Khương Nhị lão gia rất không chịu thua kém, tham gia trúng huân quý hiếm có đi theo con đường khoa cử, là xuất thân tiền đường đường chính chính, bây giờ làm quan Thái Bộc tự Thiếu Khanh, trưởng tử Khương Thương thừa kế phụ thân có thiên phú đọc sách, ở kinh thành đã có chút tài danh trong đám người đồng lứa.

So ra, người đại phòng yếu kém, duy chỉ có hôn sự Khương Tự.

Đương nhiên hiện tại điểm ấy ưu thế cũng mất.

Tiêu thị vui mừng khi việc thành, không phải nhà chồng đem nhà chồng nữ nhi Khương Tự hạ thấp, nhưng nàng cũng hiểu rõ Khương Nhị lão gia đối với cửa hôn sự này coi trọng, lúc này mới hỏi một câu.

Phùng lão phu nhân lấy lại tinh thần, phân phó quản sự: "Nhanh đi nha môn gọi nhị lão gia trở về!"

Hải Đường cư, Khương Tự mới thanh tịnh chỉ trong chốc lát, A Xảo liền tiến đến bẩm báo nói: "Tiểu thư, lão phu nhân phái người đi mời nhị lão gia."

Khương Tự cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, phân phó A Man: "Đi mời Nhị công tử đến."

Không bao lâu Khương Trạm rón rén chuẩn đến.

Khương Tự không khỏi nhú mày: "Nhị ca làm sao mà như trộm vậy?"

Đón nhận ánh mắt như nước mùa thu của muội muội, Khương Trạm bỗng nhiên không biết tay chân nên để chỗ nào, bên tai ửng đỏ nói: "Tổ mẫu đang oán ta, nếu là biết ta tới gặp muội, nói không chừng sẽ liên lụy muội..."

"Không có chuyện đó, tổ mẫu thường phạt phân minh, lòng dạ rộng lớn."

"Muội nói thật chứ?" Sắc mặt Khương Trạm kỳ lạ.

Khương Tự cười một tiếng: "Nhị ca nghe một chút coi như xong."

"Ta đã nói rồi, tổ mẫu không phải cái loại người này!" Khương Trạm thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhìn qua Khương Tự ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

Ngày trước hẳn có ý thân thiết với muội muội, nhưng dù sao cảm thấy muội muội như Cao Linh chi hoa ngăn cách bởi đám mây, muốn nói chuyện lớn tiếng đều phải cân nhắc một chút, bây giờ lại phát hiện muội muội so trước kia càng thêm đáng yêu.

"Nhị ca vẫn là không muốn cùng tổ mẫu ý kiến, truyền ra lời nói bị nắm thóp."

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Khương Trạm treo nụ cười ngây ngô: "Ta cũng chỉ ở trước mặt muội muội nói. Đúng, Tứ muội tìm ta có việc a?"

"Nhị ca ngồi trước." Khương Tự chỉ chỉ cái ghế ở một bên, bản thân thì ở đối diện ngồi xuống.

A Xảo bưng nước trà tiến tới trước mặt Khương Trạm.

Khương Trạm nâng chung trà lên uống một ngụm.

Hắn mặc dù không kiên nhẫn những thứ thường thức trà ngâm thơ này, nhưng vẫn phải để lại mặt mũi cho muội muội.

"Nhị ca thường xuyên đi Bích Xuân lâu a?" Trong đêm qua Khương Tự xuống nước cứu người, giờ phút này đầu ngón tay vẫn còn lạnh buốt, bưng lấy chén trà ấm áp cười nhẹ nhàng hỏi.

"Phốc ——" Khương Trạm một miếng trà tất cả đều phun ra ngoài.

Khương Tự cũng không vội, nâng má chậm rãi chờ huynh trưởng bình phục cảm xúc.

Khương Trạm đề xuống ý muốn chạy trốn, căng thẳng bày ra khuôn mặt tuấn tú nói: "Không có việc này, ta ngay cả cửa lớn Bích Xuân lâu mở ở nơi nào cũng không biết được! Là ai ở bên tai Tứ muội nói láo thế, để cho ta biết lộ da hắn!"

Đứng ở một bên A Man cùng A Xảo đột nhiên cảm giác thấy tê cả da đầu.

Luôn cảm thấy đáng về Nhị công tử nhảy lên một cái giết người diệt khẩu.

Khương Tự đem chén trà để xuống trên mặt bàn, thờ dài: "Vốn nghĩ nhị ca ngựa quen đường cũ, có thể giúp muội muội một chuyện. Đã như vậy, kia muội muội lại nghĩ biện pháp đi."

Đột nhiên Khương Trạm mở to hai mắt nhìn.

Ý Tứ muội là gì đây? Trời ạ, hắn là nghĩ nữ giả nam trang trà trộn vào trong thanh lâu chơi?

Dường như đoán trúng suy nghĩ trong lòng của hắn, Khương Tự khổ sở nói: "Bây giờ không được, muội muội chỉ có thể tự mình đi một chuyến ——"

"Đừng, ta đi!"

"Nhị ca không phải ngay cả cửa lớn Bích Xuân lâu mở hướng bên nào cũng không biết được sao?"

"Không, không, ta ngựa quen đường cũ. Khụ khụ, không đúng ý của ta là ta mặc dù không phải ngựa quen đường cũ, nhưng ngẫu nhiên đi ngang qua ——" Khương Trạm đột nhiên cảm giác được càng tỏ càng đen, gương mặt từng trận nóng lên.

"Đã như vậy, ta nghĩ nhờ nhị ca đi một chuyến Bích Xuân lâu kia." Khương Tự từ trong tay áo lấy ra một vật, đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngõ tối

Editor: Mộc Yên Chi

"Đây là cái gì?" Khương Trạm đưa tay tiếp nhận vật Khương Tự đưa tới, quan sát tỉ mỉ.

Đó là một đoạn nhỏ ống trúc, miệng ống trúc được đậy kín, bằng trực giác, Khương Trạm cho rằng bên trong có lẽ là đồ trang điểm.

Hắn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, thần sắc khấn trương nhìn chằm chằm Khương Tự.

Muội muội sẽ không phải đi thanh lâu nhìn trướng đồ đê tiện nào đó mà yêu thích chứ? Cái này không thể được!

Khương Tự nhỏ giọng giải thích: "Bích Xuân lâu phía sau có một đầu ngõ tối, nhị ca có từng để ý qua không?"

Tê —— Tứ muội ngay cả ngõ tối cũng biết hả? Chẳng lẽ đã sau đó đã cùng cái đồ đê tiện kia hẹn ước?

Thần sắc Khương Trạm càng ngày càng khó coi.

Đầu kia của ngõ tối hiếm có người đặt chân đến, nghe nói bên trong Bích Xuân lâu kỹ nữ tuổi già sắc suy chết bệnh sau sẽ bọc lấy chiếu rom từ nơi đó lạnh lẽo chờ đi.

Hắn còn vô tình nhìn thấy có người đem gã hán tử say từ bên trong Bích Xuân lâu kéo tới trong đầu ngõ tối kia đánh toi bời, mới để ý đến có một đầu ngõ nhỏ như vậy.

"Nhị ca không biết sao? Đã như vậy, vậy ta —— "

"Biết, biết!"

"Vậy liền mời nhị ca mang theo ống trúc đi trong đầu ngõ tối kia cẩn thận tìm một cái, nơi đó có lẽ bố trí "Tê trúc"".

Cái gọi là tê trúc, là ống tròn dài hơn một thước, bình thường bố trí ở trong ngõ nhỏ vắng vẻ, nếu là có người muốn tố giác một số việc ác của quan viên, thì có thể lặng lẽ đem giấy viết thư quăng vào, tự có ngự sử âm thầm được bố trí định thời gian tới lấy tê trúc.

Một đời trước phủ An quốc công đem việc này gắt gao giấu đi, bá phủ có tổ mẫu đè ép cũng không có tin đồn truyền ra, đương nhiên không có việc Ngự Sử tìm phủ An quốc công gây phiền phức.

Trước mắt mặc dù trò cười phủ An quốc công truyền ra, nhưng Đô Sát viện các Ngự sử trời còn tối liền đi vào triều, lúc này còn chưa có nghe được tin tức. Chờ mấy ngày nữa sự việc phai nhạt, mặc dù Ngự Sử có nghe thấy, cũng chưa chắc nguyện ý tìm phủ An quốc công gây phiền phức.

Lần này, Khương Tự mới không muốn bỏ qua phủ An quốc công tốt như vậy.

Đô Sát viện bên trong có vị họ Ngưu Ngự Sử, có tiếng mềm không được cứng không xong, hôm nay bãi triều sau liền sẽ phái thân tín đi lấy tê trúc hắn chuyên bố trí tại ngõ tối Bích Xuân lâu. Nàng mời huynh trưởng hỗ trợ, chính là nghĩ ở thời gian nhanh nhất để Ngưu Ngự Sử hung hăng cắn phủ An quốc công một ngụm.

Nàng biết việc này cũng không kỳ lạ, kiếp trước tê trúc vào tay Ngưu Ngự Sử sau đó bút lớn vung lên một cái Lễ bộ Thượng thư liền bị vạch tội.

Lễ bộ Thượng thư là đương triều tể phụ Thái Tử Phi, kết quả sau này chứng minh bị vu cáo, thế là bị bãi quan miễn chức.

Đáng tiếc Ngưu Ngự Sử là người cương liệt, cuối cùng xúc động đâm đầu vào cột chết. Nhưng mà Ngưu Ngự Sử vừa chết, khi còn sống lại đắc tội nhiều người, còn lại toàn gia cô nhi quả mẫu kết quả liền có thể nghĩ mà biết.

Mãi đến khi Thái tử phạm tội bị phế, có người đem sự việc trâu Ngự Sử vạch ra, nhưng mà bị kịch đã không cách nào vẫn hồi.

Khương Tự nghĩ, với tính cách nóng nảy của Ngưu Ngự Sử, hẳn là rất thích đem trò cười phủ An quốc công kể cho Hoàng Thượng nghe.

Chỉ cần chuyện Quý Sùng Dịch cùng nữ tử tuần tình bị Hoàng Thượng biết, quý Tam công tử muốn cưới danh môn khuê tú chính là hi vọng xa vời, đến cuối cùng nói không chừng sẽ cùng Xảo Nương người có tình ý cuối cùng thành người nhà, cũng đừng phá hoại cô nương nhà khác.

Đã có thể cứu tính mệnh Ngưu Ngự Sử, lại có thể thành toàn một đôi hữu tình, Khương Tự cảm thấy mình vô cùng khéo léo lòng người.

"Tê trúc là cái gì?" Khương Trạm một mặt mờ mịt.

Khương Tự nhìn huynh trưởng, thờ dài.

Vẫn là cách điều chế quen thuộc, vẫn là mùi vị quen thuộc, ca ca của nàng vẫn là dốt nát như thế!

Đem "Tế trúc" là cái gì giải thích rõ ràng, Khương Trạ một mặt hưng phấn: "Thế mà còn có đồ chơi có ý tứ như thế, sớm biết ta cũng viết thử một cái phong thư."

"Nhị ca vẫn đừng làm loạn, những người bị vạch trần việc ác kia bị rất nhiều người coi là tai họa ghê gớm, nếu là lưu truyền ra để bị người khác nhìn ra chữ viết sẽ gây phiền phức."

"Như vậy a." Khương Trạ tiếc nuối lắc đầu.

"Nhị ca mau mau đi thôi, bằng không thì không đợi Ngự Sử vạch tội phủ An quốc công, tổ mẫu liền gọi Nhị thúc trở về. Đại sự trong phủ từ trước đến nay chính là hai người tổ mẫu và Nhị thúc quyết định, muội nghĩ Nhị thúc tất nhiên không đồng ý muội từ hôn."

"Muội muội yên tâm, vậy thì ta đi, tuyệt không bỏ lỡ việc của muội!"

"Nhị ca mang theo đôi đũa gỗ này, nhớ kỹ đem cái ống trúc nhỏ ở bên trong phía trên cao nhất gấp ra."

Cái ống trúc nhỏ phía trên cao nhất bên trong chính là giấy viết thư tổ giác Lễ bộ Thượng thư.

"Vì sao?"

"Về sau muội sẽ giải thích cho nhị ca, hiện tại không còn kịp rồi."

Khương Tự gấp rút thúc giục, Khương Trạ lập tức quên hiệu kị, đem ống trúc nhỏ bịt lại bỏ trong ngực, vội vàng đi.

Khương Tự nhin cười không được.

Huỳnh trưởng như vậy cũng rất tốt, lòng hiếu kỳ mạnh hơn, quay đầu liền quên.

Khương Trạ giấu ống trúc trong lòng, một phút không dám chậm trễ tiến đến Bích Xuân lâu.

Không có cách, ai bảo hấn ngựa quen đường cũ chứ.

Buổi sáng Bích Xuân lâu là an tĩnh nhất, đại môn đóng chặt, dưới mái hiên treo đèn lồng đỏ chót sớm đã tắt, theo gió hơi rung nhẹ, lộ ra buồn bã ỉu xiu.

Ban ngày chính là thời điểm người bên trong lâu ngủ bù, đến lúc đèn thấp lên rực rỡ, cả tòa Bích Xuân lâu tỏa ra ánh sáng lung linh, mới có thể náo nhiệt một lần nữa.

Khương Trạ theo như Khương Tự nói tiến vào đầu ngõ tối kia, quả nhiên tại nơi gạch xanh pha tạp đỏ tìm được tế trúc.

Trước dùng một đũa từ chỗ miệng tế trúc kẹp ra một cái ống trúc nhỏ, lại đem ống trúc mang theo ra nhét vào, hoàn thành nhiệm vụ Khương Trạ vốn nên công thành lui thân, nhưng con mắt hấn hơi chuyển động, trèo lên trên chân tường núp trên một cây đại thụ.

Chính vào ngày mùa hè, đại thụ cành lá um tùm, đem hấn thân hình che chắn đến cực kỳ chặt chẽ.

Khương Trạ ngồi ở trên chạc cây chờ đến buồn ngủ, chợt nghe tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến.

Hấn ngay lập tức tỉnh ngủ, lặng lẽ đẩy lá cây ra nhìn xuống.

Một người trẻ tuổi mặt mày thanh tú nhìn khắp bốn phía, dán chân tường tiến đến, đi đến gần tế trúc sau đó một bên cầm tế trúc một bên không quên quay đầu nhìn quanh, chờ đem tế trúc ôm vào trong ngực, lập tức vắt chân lên cổ chạy vội.

Khương Trạ sờ lên cằm tự lẩm bẩm: "Thật là có người lúc này tới lấy tế trúc a."

Từ muội là thế nào biết tới?

Nhưng mà muội muội từ nhỏ đã thông minh, so với hấn biết nhiều cũng không kỳ quái đi. Ân, chính là như vậy.

Khương Trạ đang chuẩn bị nhảy xuống, bỗng nhiên lại có tiếng bước chân vang lên.

Hấn lấy làm kinh hãi, vội vàng đem thân hình rụt về lại.

Tiếng bước chân kia so với người lúc trước càng nhẹ hơn, động tác càng thêm linh hoạt, rất nhanh như du long đi tới vốn là bỏ tế trúc vào vị trí, nhìn chăm chăm lỗ thủng lưu lại ánh mắt lóe lên.

Tại sao lại có người? Đây lại thế nào một đường?

Khương Trạ̣m ỏm thẳm suy nghĩ.

Bỗng nhiên người kia mạnh mẽ ngặ́ng đậ̀u, ánh mắt như đậ̀o xuyên thấu cậ̀nh lá, chộ́ng lại ánh mắt Khương Trạ̣m.

Trong nháy mắt sát khí bao phủ toạ̀n thậ̀n, Khương Trạ̣m da đậ̀u theo bản năng tê rậ̀n.

Hặ́n nhìn không thấy ta, hặ́n nhìn không thấy ta.

Khương Trạ̣m yên lặ̣ng thuyết phục mình, mặc niệm đến lần thứ ba lụ́c, độ́t nhiên từ trên cậ̀y nhặ́y xuộ́ng, co cặ́ng liệ̀n chạy.

Lụ́c này vậ̃n là đự̀ng lự̀a mình độ́i người, chạy là thượng sách!

Người kia độṇg tác nhanh như chớp giặ̣t, đựa tay đệ̀ bạ̉ vai Khương Trạ̣m lại đẹ̃m hặ́n bắt trở về.

Mắt thấy chạy trốn vô vọng, Khương Trạ̣m chặ́ng quan tâm sau này, quay người nghệ̀nh kích.

Làm một công tử bột thường xuyên gây họa, biệ́t hai tay công phu là tất yếu.

Song khi độ́i đậ̀u cao thủ chậ̀n chính thì, Khương Trạ̣m mới hiệ̉u đực chệ̀nh lặ̣ch ở giự̃a cao thủ với hồ bặ̀ng cậ̀u hự̃u (bạn xấu).

Đó là một khoảng cách Ngặ́n Hà a.

Hặ́n gặ́n nhự trong nháy mắt liệ̀n bị người vặ́y hặ́m tay chậ̀n, sau đó trước mắt hặ̀n quang lọ́c lên.

Mẹ ỏi, hặ́n say rượu thiếu bạc Tiệ̀u lậ̀u vậ̃n chưa trả chứ!

Bạn đậ̀ng đợ̣c truyện *Tự Cặ́m* đực tặ́i miệ̀n phí tặ́i wWw.EbookFull.Net.

Tặ́i miệ̀n phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chặ́m)Net**.

Chương 12: Thiếu niên cùng cậ̀u

Editor: Mặ̣c Yên Chi

Khương Trạ̣m nhặ́m mắt lại chờ thời điệ̉m chết, chặ̣t nghe đôṇg một tiệ́ng vặ́ng, ngay sau đó là ỏm thanh đậ̀o đậ̀m vào vậ̣t gì đó.

Hặ́n quặ́t to một tiệ́ng, che lặ́y phậ̀n bụng tặ̣a ở trên tượ̀ng.

Trong ngộ̀ tối vách tượ̀ng lậ̀u ngày không thấy ánh nặ́ng, cho dù là ngày mùa hè vậ̃n lạnh giá nhự ỏm phủ.

Khương Trạ̣m từ từ nhặ́m hai mắt sờ lặ́y vách tượ̀ng, xúc cặ́m nhơ nhọ́p truyền đến, làm sặ́c mặt hặ́n tạ́i đi.

Xong rồi xong rồi, mặ́u của hặ́n chặ́y một mặ̣t tượ̀ng, có phặ́i đã chết hay không?

Có đồ vậ̣t gì kẹ́o vậ̣t ọ̉ Khương Trạ̣m.

Khương Trạ̣m đậ̀u ọ̉ng một tiệ́ng.

Đậ̀u trậ̀u mặ̣t ngựa liệ̀n đến lặ́y mặ̣ng nhanh nhự vậ̣y rồi?

Không đực, hặ́n không thể chết, muộ̣i muộ̣i đậ̀ng ở bên trong nhà chờ hặ́n trả lợ̀i nự̉a!

Độ́t nhiên Khương Trạ̣m mở to mắt, với người kẹ́o vậ̣t ọ̉ hặ́n "Đậ̀u trậ̀u mặ̣t ngựa" độ́i đậ̀u.

Dự̣ng thẳng lên lộ̉ tai, mặ̣t thật, chớp mặ́i nhộ̀ ra, còn có bộ lộ́ng vặ́ng xặ́m dày đặc...

Ậ̀n, tượ̀ng mặ̣o này với "Đậ̀u trậ̀u" kém lặ́y cách xa vặ́n dặ̣m, chặ́c là mặ̣t ngựa!

Khương Trạ̣m tượ̀ng tậ̣n xem xét hời lậ̀u, cặ́n thậ̣n đựa ra kặ́t luận.

"Mậ̀ huynh, ta vậ̃n không thể chết a, ta bên trên có lậ̀o phủ tàn tặ̣t, dưới có ọ̉ muộ̣i mặ́nh mai, bọ̣n họ còn muộ́n đựa vào ta chặ́m sóc mà. Cậ̀u ngặ́i xin hặ́y thương xọ́t, thặ́ ta hoạ̀n đựơng a —— "

"Mậ̀ diện" thự̀ nhe rặ́ng: "Gậ̀u —— "

Trong nháy mắt Khương Trạm như là bị người bóp lấy cổ, một chữ đều cũng không nói ra được, trừng to mắt nhìn đối diện hán hồ "Gâu" "Mã diện".

Dáng vẻ dường như có chỗ không đúng.

"Nhị Ngưu, trở về!" Thanh âm nhàn nhạt truyền đến.

Khương Trạm giật nảy người, đột nhiên quay đầu, liền thấy một thiếu niên cao hơn một trượng đứng đấy.

Thiếu niên kia dáng vẻ ước chừng mười bảy mười tám tuổi, lại còn cao hơn hẳn ra hai tấc, lông mày như núi thẳng tắp, mắt đen trong vắt, trên mặt gần như chạm băng không lộ vẻ gì, như một thanh đao danh tiếng ẩn trong vỏ đao, làm cho người không dám khinh thường.

"Người là ai?" Khương Trạm kinh ngạc.

"Người." Thiếu niên trả lời.

"Vậy nó là ——" Khương Trạm gian nan cúi đầu, chỉ vào thứ khập khiễng chạy đến bên người thiếu niên "Mã diện" ánh mắt phức tạp.

Thiếu niên nhìn chằm chằm Khương Trạm một cái, phun ra một chữ: "Chó."

Trong nháy mắt đó, Khương Trạm lại từ ánh mắt thâm thúy của thiếu niên bên trong nhìn ra mấy phần ý cười.

"Khụ khụ khụ." Khương Trạm chỉ có thể lấy ho khan để che dấu xấu hổ.

Thiếu niên vuốt vuốt đỉnh đầu đại cầu, nhắc nhở: "Nếu người không đi, người này liền sẽ tỉnh lại."

Khương Trạm cúi đầu, lúc này mới phát giác lúc trước tập kích người hán liền ngã ở bên chân.

"Hắn chết?"

"Không, chỉ là ngất đi."

Khương Trạm nhìn tay mình một chút, trên đầu ngón tay có vật nhuộm màu xanh sẫm, lẩm bẫm nói: "Đây là cái gì?"

"Cây rêu." Thanh âm thiếu niên nhàn nhạt truyền đến, còn quan tâm đưa tay chỉ, "Trên tường."

Khương Trạm thuận theo nhìn lại, thế mới biết cảm giác nhơ nhớp lúc ấy từ đâu mà tới.

Thì ra không phải máu của hắn, mà là rêu!

Nhận thức được thứ này làm Khương Trạm trong nháy mắt đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Vậy chúng ta tranh thủ thời gian chạy đi."

"Ừm, đồng thời cùng chạy." Thiếu niên chăm chú gật đầu.

Một cái suy nghĩ cổ quái từ Khương Trạm trong lòng dâng lên.

Chẳng biết tại sao, thiếu niên này mang đến cho hắn một cảm giác rõ ràng người lạ chớ lại gần, đối với hắn lại vô cùng thân mật vậy.

Vóc người tuấn tú chẳng lẽ còn có điểm tốt?

Không đúng, thiếu niên này rõ ràng so với hắn lớn lên còn nhìn được hơn một chút xú.

Có lẽ đây chính là cùng chung chí hướng đi.

Hai người một chó chạy ra ngo nhỏ âm u hẹp dài, một hơi chạy đến đầu đường phồn hoa náo nhiệt.

Dưới ánh mặt trời, Khương Trạm có loại cảm giác sống sót sau tai nạn, phun ra một ngụm hơi thở hỗn loạn thật dài, hướng thiếu niên ôm quyền cười nói: "Đa tạ ân cứu mạng của huynh đài, không biết huynh đài xưng hô như thế nào?"

Thiếu niên dừng một chút, nói: "Người có thể gọi ta Dư Thất."

Nói xong vẫn không quên giới thiệu đại cầu bên người: "Nó gọi Nhị Ngưu."

Nhìn dáng vẻ thiếu niên lớn hơn mình một hai tuổi, Khương Trạm kêu lên "Dư Thất ca", sau đó nhìn đại cầu khoát khoát tay: "Nhị Ngưu, xin chào."

Đại cầu xem thường nhìn Khương Trạm một cái, nghiêng đầu đi.

Thế mà bị một con chó nhìn rất khinh bỉ, không phải chỉ là lỡ đem nó nhận thức thành "Mã diện" sao, tiểu súc sinh còn nhớ!

Khương Trạh hừ một tiếng, hỏi Dư Thấh: "Không biết nhà Dư Thấh ca ở nơi nào, ngày khác tiểu đệ nhất định đến nhà bá tạ."

Nếu là Dư Thấh ca muốn làm chuyện tốt không lưu danh, kiên quyết không chịu lộ ra chỗ ở, vậy hắh sẽ chết đây dựa.

Hắh Khương Trạh cũng không phải người có ơn không báo.

"Nhà ta ở ngõ Tước Tử, chính là cổng nhà có một cây táo gốc bị nghiêng giống cái cổ."

Khương Trạh lại bắt đầu suy nghĩ trong lòng.

Vì cái gì ân nhân cứu mạng của hắh không giống tiểu thuyết chứ?

"Thậh sự là đúng dịp, hẻm Tước Tử cách nhà ta không xa. Tiểu đệ họ Khương tên Trạh, liền ở tại trong ngõ Quả Du cách ngõ Tước Tử không xa, ở Đông Bình bá phủ là cháu trai xếp hạng thứ hai."

"Khương Trạh." Dư Thấh cười lặp lại.

"Đúng, đúng, chính là Khương Trạh." Khương Trạh nghe thiếu niên dùng thanh âm thanh liệt thuần hậu phun ra tên của hắh, da đầu tê rần.

Nương, người này là từ đâu xuất hiện yêu nghiệt a? Thanh âm cũng quá êm tai, hắh là cái nam nhân nghe đều tâm can nhảy loạn. (Không biết tại sao, edit tới đoạn này lại thấy Khương Trạh với Dư Thấh... à mà thôi, máu hủ nổi lên ấy mà >.<)

"Gâu —— "

Khương Trạh mặt đen lên cùng đại cầu đối mặt, khoe miệng giậh một cái.

Tiểu súc sinh sát phong cảnh.

Đại cầu khinh thường nghiêng đầu đi.

"Dư Thấh ca, ta còn có việc phải nhanh trở về, chờ làm xong chuyện lập tức đi tìm huynh a."

"Được." Dư Thấh gậh đầu, lời ít mà ý nhiều. (ý gì mà nhiều vậy Bầy huynh? kkk)

"Dư Thấh ca lúc nào ở nhà?"

Dư bầy khoe môi hơi gậh: "Bất cứ lúc nào xin đợi."

Không được không được, trò chuyện tiếp xuống dưới hắh muốn hoài nghi đời người. Khương Trạh lần nữa cảm ơn, chạy về Đông Bình bá phủ.

Ở giữa Hải Đường cây hoa xum xuê, không biết giấu ở nơi nào ve réo lên không ngừng.

Khương Tự cầm một quyển sách dựa vào cây Hải Đường lật xem, nhưng không yên lòng.

Nhị ca làm sao vẫn chưa trở lại? Hắh là gặp biến cố gì?

"Tiểu thư, Nhị công tử tới." A Xảo kéo cửa sân ra, dẫn Khương Trạh đi tới.

"Tứ muội —— "

Khương Tự lắc đầu, ngăn cản câu nói kế tiếp của Khương Trạh: "Vào nhà lại nói."

Mới vừa vào nhà, Khương Trạh liền đặt mông ngồi xuống, không chút khách khí phân phó A Xảo nói: "Nhanh cho ta bưng chén trà tới cho ta ổn định."

A Xảo nhìn Khương Tự một cái.

Khương Tự gậh đầu một cái, A Xảo lúc này mới đi, rất nhanh nâng trà lên.

Khương Tự ra hiệu A Xảo đi ra bên ngoài chờ đợi, kiên nhẫn chờ đợi Khương Trạh một hơi uống nửa chén trà, mới hỏi: "Nhị ca gặp được chuyện gì?"

Khương Trạh đem chén trà hướng trên mặt bàn vừa để xuống, lấy ra khăn tùy tiện lau lau rồi lau khoe miệng một cái, thờ dãi: "Tứ muội, vẫn là để muội nói trứh, quả nhiên có người đi trong ngõ tối lấy che trứh."

Khương Tự nhúh mày: "Nhị ca cất kỹ đồ vật sau đó không đi lập tức?"

Quả nhiên là không nên tin cậy ca ca.

Khương Trạm cười ngượng ngùng: "Ta không phải là tò mò đến cùng có người đến lấy hay không sao."

"Vậy sau đó thì sao?"

"Người tới đem che trúc lấy đi. Nhưng ta còn chưa kịp đi đâu, lại có người đến!"

"Lại có người đến? Hẳn nhưng nhìn thấy nhị ca?"

"Sao có thể chứ!" Khương Trạm không cần nghĩ ngợi phù nhận, đón nhận ánh mắt dò xét của Khương Tự, thành thật nói ra, "Nhìn thấy. Chẳng những nhìn thấy, người kia còn muốn giết ta đây."

"Nhị ca làm sao chạy thoát?" Khương Tự nghe vậy kinh hồn táng đảm

Khương Trạm đem trà còn sót lại nước uống cạn, đề xuống xúc động muốn khoác lác: "Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lại người đến!"

Khương Tự: "..."

Ca ca không đứng đắn như thế, nàng cũng rất buồn rầu a.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dư Thất

Editor: Mộc Yên Chi

Khương Trạm ngấm ngĩa chén trà không, chờ được Khương Tự tăng bốc hời tới.

Khương Tự vừa bức mình vừa buồn cười, càng nhiều hơn nữa là nghĩ lại mà sợ.

"Nói như vậy, là người thứ ba cứu được nhị ca?"

"Đúng vậy, đây chính là ân nhân cứu mạng của ta! Vốn nên là mời người ta uống rượu ở tửu lâu tốt nhất trên kinh thành, nghĩ đến muối muối đang ở nhà chờ ta, chỉ có thể ngày khác lại đến nhà cảm ơn." Khương Trạm đem chén trà để xuống, một mặt tiếc nuối, "Vô cùng thất lễ."

Khương Tự cẩn thận hỏi quá trình, chưa phát hiện bản thân lo lắng cho Khương Trạm.

Người muốn giết huynh trưởng tám chín phần mười là người hãm hại trâu Ngự Sừ, đối phương thấy được bộ dáng huynh trưởng, về sau có thể hay gây bất lợi với huynh trưởng hay không?

"Nhị ca nói muốn đến nhà cảm ơn, nói như vậy huynh biết họ tên chỗ ở của ân nhân cứu mạng?"

"Đúng vậy, hẳn tên Dư Thất, nhắc tới cũng thật khéo, ở ngay ngõ Tước Tử cách nhà ta không xa —— "

Câu nói kế tiếp Khương Tự một chữ cũng không nghe lọt tai, một phát nắm lấy ống tay áo Khương Tự, bởi vì quá dùng sức gân xanh mu bàn tay nhô lên: "Hẳn thật tên Dư Thất?"

Khương Trạm kinh ngạc nhìn xem thần sắc đại biến Khương Tự, không biết làm sao nói: "Tứ muội làm sao vậy?"

Khương Tự thoáng hoàn hồn, buông ống tay áo Khương Trạm ổng ra, mượn động tác giơ tay lên đem tóc rối măn đến sau tai che giấu luống cuống, nhưng dù che giấu thế nào sắc mặt vẫn tái nhợt, trong chốc lát khó khôi phục.

Khương Trạm nghi ngờ quan sát Khương Tự: "Hay là muội muội quen biết Dư Thất?"

Khương Tự miễn cưỡng cười cười, nhưng ở trong lòng nàng hai chữ "Dư Thất" đang lay động, đang đưa làm tâm thần nàng có chút không tập trung.

"Bộ dạng Dư Thất kia ra sao?"

"A?" Khương Trạm nháy mắt mấy cái.

Kỳ lạ, muội muội hỏi tướng mạo một cái nam nhân làm cái gì?

Thấy Khương Trạm không nói lời nào, Khương Tự hỏi lại: "Có phải tướng mạo vô cùng tốt hay không, coi như là mỹ nam tử hiếm thấy?"

Khương Trạm càng không muốn nói chuyện.

Khó trách muội muội đối với Dur Thất ca hiểu kỳ như vậy, thì ra là đã thấy qua. Dur Thất ca đáng đáp yêu nghiệt như vậy, muội muội khó mà quên là chuyện quá bình thường.

Nếu như Dur Thất muội muội biết chính là Dur Thất kia, chẳng phải là có cơ hội tiếp xúc?

Chuyện này không thể được, Dur Thất ca có thể xuất hiện ở thanh lâu gần đó, có thể thấy được là loại người phong lưu, người như vậy làm bằng hữu dĩ nhiên chí thú hợp nhau, nhưng không hợp làm muội phu hân.

"Không có đâu, Dur Thất ca là loại hán tử cao lớn thô kệch, không phải vậy sao có thể cứu nhị ca ngươi ở trong nước lửa chứ?" Khương Trạm âm thầm vì chính mình nhanh trí giờ ngón tay cái lên.

Khương Tự nhẹ nhàng thở ra, nụ cười nhẹ nhõm nhiều hơn: "Chuyện kia nhị ca cần phải nhớ mời người ta uống rượu, tích thủy chi ân đương đừng quên tương báo*, huống chi ơn cứu mạng chứ."

*Sơ lược là: Ôn bằng giọt nước cũng coi như suối tuôn mà đáp đền

Xem ra là nàng quá nhạy cảm, trên đời này họ Dur xếp hạng thứ bảy nam tử đếm không hết, huống chi nàng quen biết người tên Dur Thất kia chẳng qua là dùng tên giả.

"Tứ muội cũng quen biết người tên Dur Thất?" Khương Trạm không yên lòng một câu hỏi đến cùng.

"Có một lần đi ra ngoài trong lúc vô tình đụng phải một vị gọi là Dur Thất, lúc ấy còn không vui cãi nhau ầm ĩ một chút, cho nên có chút ấn tượng."

"Người kia diện mạo tựa Phan An?"

Diện mạo tựa Phan An à? Khương Tự không khỏi nhớ lại một chút.

Người kia xác thực ngày thường vô cùng tốt, như mình châu chiếu sáng rạng rỡ. Hình dạng Phan An nàng chỉ đọc qua ở trong sách, nếu như là không phải dường như... Bình tĩnh mà xem xét, người kia có lẽ là so với Phan An ít mấy phần mùi son phấn, nhiều mấy phần anh lãng.

Thế nhưng là cho dù tướng mạo tốt thì thế nào? Nàng nhận biết "Dur Thất", là tên hỗn đản mà.

"Không có, người kia một mặt dữ tợn, hung thần ác sát, không phải người tốt." Từ ngữ không tốt liên tiếp từ trong miệng Khương Tự thốt ra.

"Vậy người chúng ta gặp khẳng định không phải cùng một người. Mặc dù Dur Thất ca cao lớn thô kệch, nhìn một cái chính là người tốt đấy."

"Trước không nhắc tới việc này, nhị ca về sau làm việc cũng không nên ở lại gây thêm rắc rối, lần này ngươi bị người nọ nhìn thấy mặt, nói không chừng có phiền phức." Lo lắng trong lòng Khương Tự cũng không tiêu tan.

"Chờ người kia biết ta là Nhị công tử phủ Đông Bình bá, cũng không dám làm loạn." Khương Trạm lơ đãng nói.

Hắn cũng không phải là dọa lớn như thế, cũng không thể bởi vì việc này về sau núp ở trong nhà không ra khỏi cửa được.

Nói thêm nữa, mặc kệ phủ Đông Bình bá ở bên trong luân quý địa vị như thế nào, bỗng dưng một vị công tử chết đột ngột tất nhiên sẽ gây nên hoang mang, cùng với cái chết lặng yên không tiếng động của một người dân thường cũng không giống nhau.

"Tóm lại nhị ca về sau ít đi ra ngoài, đi ra ngoài cần phải cẩn thận một chút."

Khương Tự chợt nhớ tới kiếp trước Khương Trạm chết chính là do công tử bột Dương Thành Tài giết hại, mà Dương Thành Tài chính là cháu của Lễ bộ Thượng thư...

Ở trong đó hẳn là có mối quan hệ gì đó?

Cũng không đúng, kiếp trước nàng cũng không có để nhị ca đi đầu ngõ tới Bích Xuân lâu đầu kia.

"Tiểu thư——" ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của A Man.

Khương Tự thu hồi suy nghĩ, gọi A Man bước vào.

A Man bước nhanh tới bên người Khương Tự: "Tiểu thư, nhị lão gia trở về, lúc này đang ngăn cản đại lão gia kiểm kê sinh lễ đây."

"Quả nhiên nhị thúc muốn phá hỏng chuyện này!" Khương Trạm giọng căm hận nói.

Bình thường nhị thúc hẳn ngược lại là người hiền lành, nhưng đối với tổ mẫu hiếu thuận nhất, trong chuyện này tuyệt đối sẽ nghe tổ mẫu.

"Đi xem một chút." Khương Tự đứng dậy đi ra ngoài.

Khương Trạm vội vàng đuổi theo.

An quốc công phủ đưa tới sảnh lễ thu xếp để ở Hoa Minh đường trong khổ phòng nhỏ, trước khổ phòng khương an thành đương nổi giận: "Nhị đệ, ngươi nhanh chóng tránh ra cho ta, đừng làm lỡ việc ta đi An quốc công phủ từ hôn!"

Giọng nói ôn hòa truyền đến: "Đại ca, ca trước hết nghe ta nói. Sự tình ta đều biết, không phải chỉ là tiểu tử An quốc công phủ kia tuổi nhỏ không biết gì làm chuyện hồ đồ a, cố gắng giải quyết là được rồi."

"Giải quyết như thế nào?"

"Quốc công phủ muốn cho nữ tử kia làm lương thiếp, đừng nói đại ca sinh khí, ta là Nhị thúc cũng không hài lòng việc này. Một nữ tử bình thường, cho chút tiền bạc đuổi là được, chờ Tự Nhi gả đi, dựa vào Tự Nhi đoàn chính còn không thể để hỗn tiểu tử kia an phận sao? Đại ca, từ hôn quả thực không phải việc làm sáng suốt, hiện tại ham muốn thống khoái nhất thời, nhưng tương lai Tự Nhi làm sao bây giờ đây?"

Khương Tự lẳng lặng đứng tại cách đó không xa, nghe Khương Nhị lão gia nói một phen suýt nữa nhịn không được vỗ tay.

Nhị thúc thật là năng ngôn thiện đạo*!

*Ý chỉ sở trường ăn nói

Khương Trạm vừa muốn mở miệng, Khương Tự nhẹ nhàng kéo hán một chút, đi ra phía trước.

"Tự Nhi tới." Khương Nhị lão gia gặp Khương Tự đi tới, lộ ra nụ cười ôn hòa.

Khương Tự nhẹ nhàng uốn gối, giọng nói dứt khoát nói: "Nhị thúc không cần quan tâm thay chất nữ. Trong mắt của cháu, có thể rời xa nam nhân như quý Tam công tử, cho dù làm gái lầu thì cả một đời đều phải cười trộm."

"Tự Nhi, con còn nhỏ, đâu có hiểu rõ nỗi khó xử làm gái lầu thì —— "

Khương Tự nhìn khương an thành cười ngọt ngào: "Phụ thân, nữ nhi nếu là muốn làm gái lầu thì cả một đời, cha vui lòng nuôi con không?"

"Đương nhiên vui lòng!" Khương an thành không chút do dự nói.

Khương Trạm theo sau vỗ ngực một cái: "Tứ muội yên tâm, muội thật không muốn nguyện ý lấy chồng, còn có ca ca đây. Ai dám lời đàm tiếu ta liền đánh người đó!"

Ý cười ở hóc miệng Khương Tự càng rõ ràng hơn.

Phụ thân của nàng và huynh trưởng đều không phải là loại người thông minh kia, thậm chí lại bởi vì miệng lưỡi dẻo quẹo của người khác mà nhận định sai lầm, nhưng với nàng yêu thương lại không trộn lẫn một tia tạp chất.

"Nhị thúc người nhìn, phụ thân cùng nhị ca đều không chê cháu đây. Hay là người nói cảm thấy chất nữ không gả ra ngoài được làm cho người mất mặt?"

Thần sắc Khương an thành không tốt nhìn chằm chằm Khương Nhị lão gia.

Khuê nữ hán hán còn không có ghét bỏ, người khác là cái thá gì, dựa vào cái gì thay hán ghét bỏ?

"Tự Nhi tại sao nói như thế? Nhị thúc không phải ý tứ này —— "

Khương an thành tung chân đá Khương Trạm một cước: "Để cho người hỗ trợ lão tử, người lại đi chỗ nào phóng túng? Còn không lo làm việc!"

Khương Nhị lão gia bị Khương Tự một phen ép buộc làm cho không tiện mở miệng, trầm mặt xử tại chỗ cũ nhìn phụ tử khương an thành chỉ huy hạ nhân vận chuyển sảnh lễ.

"Nhị thúc nhường một chút, nện trúng chân người sẽ không tốt." Khương Tự cười tủm tỉm nói.

Khương Nhị lão gia nhìn chằm chằm Khương Tự một hồi lâu, mới cười cười rời đi.

Tĩnh tĩnh Nhị thúc thật là tốt mà, cái này cũng không tức giận.

Khóe miệng Khương Tự lướt qua một vòng cười nhạt.

Một bên khác Quách thị trở lại An quốc công phủ, xe ngựa lại bị người gác cổng ngăn cản: "Hôm nay phủ thượng chúng tôi không tiếp khách, thỉnh khách nhân ngày khác trở lại đi."

Lâm thời thuê xe ngựa bình thường đến, người gác cổng phủ An quốc công đương nhiên không nhận ra.

"Cẩn thận mở mắt nhìn một cái, trong xe là thế tử phu nhân!" Nha hoàn Quách thị nhắc rèm cửa sổ xe ra trách mắng.

Người gác cổng lấy làm kinh hãi, vội vàng mở cửa.

Quách thị đến thẳng nơi ở của An quốc công phu nhân Vệ thị.

"Thế nào, nói chuyện tốt sao?" Vệ thị thần sắc hỏi một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Từ hôn

Editor: Mộc Yên Chi

Nghe Vệ thị hỏi tới như vậy, Quách thị nuốt nửa khóc lên: "Bà bà* có chỗ không biết, Nhị công tử phủ Đông Bình bá là người không tiếc giả mạo, một lần vào phủ liền đem xe ngựa nhà ta đập phá, con dâu còn phải mướn cỗ xe ngựa mới có thể trở về phủ..."

*Bà bà: mẹ chồng

"Lại còn có loại tiểu bối này?" Vệ thị hung hãn lấp bắp kinh hãi.

"Đúng vậy ạ, con dâu cũng tuyệt đối không nghĩ tới."

"Đông Bình bá phủ đến tột cùng là cái thái độ gì?"

Quách thị cười khổ không thôi: "Đông Bình bá nói muốn từ hôn, lão phu nhân bọn họ thì chưa thay đổi ý kiến xong, con dâu thấy vậy liền đi phòng khách chờ, để cho lão phu nhân Đông Bình bá có thể khuyên Đông Bình bá một phen, ai ngờ không đợi đến tin chính xác đâu, vị Nhị công tử kia liền xông vào đến muốn đánh giết con dâu. Nếu không phải con dâu trốn được kịp thời, nói không chừng sẽ thiếu cánh tay thiếu chân..."

"Lẽ nào lại như vậy!" Vệ thị nặng nề vỗ trán, "Đông Bình bá phủ là dạng dòng dõi gì, bình thường cho tới phủ quốc công xách giày cũng không xứng, quốc công phủ phái con đi nhận lỗi đã cho bọn họ đủ mặt mũi, Đông Bình bá lại còn nói muốn từ hôn, thật là không biết cái gì!"

"Con dâu cũng nghĩ như vậy đấy. Nhà như vậy, vốn là không đăng hộ không đối với chúng ta, bằng không thì làm sao nuôi ra con cháu tùy tiện tới như thế." Quách thị vừa nghĩ tới mặt mày xám xịt từ phủ Đông Bình bá trốn về như thế liền hận đến vô cùng.

Vệ thị chợt cười: "Như vậy cũng tốt."

"Bà bà?" Quách thị ngạc nhiên.

Khỏe mắt Vệ thị cười ra đường vân: "Ý kiến Đông Bình bá không quan trọng, người nào không biết Đông Bình bá là không biết quân sự, chủ nội phủ thượng bọn họ chính là Phùng lão phu nhân, chủ ngoại chính là khương thiếu khanh. Nếu Phùng lão phu nhân không nỡ từ hôn, cửa hôn sự này liền lui không được. Nhìn xem đi, không bao lâu Đông Bình bá phủ liền sẽ chủ động phải người đến thương lượng."

"Tại sao bà bà gọi là 'Tốt'?"

Vệ thị cười lạnh một tiếng: "Con là phu nhân thế tử An quốc công, há lại bị một tiểu tử hỗn trướng muốn đánh thì đánh? Ta vốn định lấy chút đồ tốt để trấn an Đông Bình bá phủ cho bọn họ, hiện tại chỉ cần nắm bắt cái thóp này trong tay có thể hai tướng triệt tiêu. Ta nhìn hiện nay a, Phùng lão phu nhân đang ảo não đây."

Quách thị nghe trong lòng một trận không thoải mái.

Lấy việc nàng ở phủ Đông Bình bá mất sạch triệt để tôn nghiêm do tiểu thúc hoang đường gây nên, chuyện này bà bà lòng thật là thiên vị nhiều như thế.

Bất quá trước mặt bà bà nàng bất mãn cũng không dám biểu lộ ra, phụ họa nói: "Vẫn là bà bà nghĩ được chu toàn."

Mẹ chồng nàng dâu hai người đối mặt, hiểu ý cười một tiếng.

Đại nha hoàn Hàm Phương vội vàng đi tới: "Phu nhân, Đông Bình bá đến rồi!"

"Bà bà nói đến quả nhiên không sai, người phủ Đông Bình bá tới thật nhanh." Quách thị xu nịnh nói.

Trên mặt Vệ thị lộ ra giãn ra ý cười: "Thì nói lão gia lúc này không ở phủ thượng, ta đang tiếp khách, trước hết mời Đông Bình bá đến trong sảnh phía trước ngồi."

"Phu nhân, Đông Bình bá là đến từ hôn -- "

Vệ thị khẽ giật mình, ý cười cứng ở khóe miệng: "Ngươi vừa mới nói cái gì?"

Đại nha hoàn Hàm Phương hơi cúi đầu, cảm giác được áp lực lớn lao: "Đông Bình bá... Là đến từ hôn..."

"Còn không đi mời người ta trước tiên tiến đến!" Vệ thị nghe xong không lo được làm bộ làm tịch.

Hàm Phương mặt lộ vẻ khó xử: "Phu nhân, Đông Bình bá còn trực tiếp mang sính lễ đến, lúc này những cái sính lễ kia đều để ở ngoài cửa phủ chúng ta rồi, đã khiến rất nhiều người vây xem."

Đầu Vệ thị ông một tiếng vang, thân thể lung lay.

Sau khi Quách thị kinh ngạc bận bịu đỡ lấy Vệ thị: "Bà bà, người không có sao chứ?"

"Có thể không có chuyện gì sao? Còn không đi dò la một chút lão gia trở về chưa!" Vệ thị bốp Quách thị một cái, "Con phái người đi nói với Đại Lang một tiếng, để nó tranh thủ thời gian mời Đông Bình bá vào nói chuyện."

An quốc công thế tử Quý Sùng Lễ gần như là chạy như bay tới cổng lớn, một chân bước ra khỏi cánh cửa suýt nữa bị đám người đầu đen nghịt dọa trở về.

Làm sao xem nào nhiệt nhiều như vậy?

Còn chưa cùng Khương Trạm nói chuyện, Quý Sùng Lễ sắc mặt đã cực kỳ khó coi.

"Bá gia đến đây, tiểu tử không có tiếp đón từ xa, còn xin bá gia vào phủ nói chuyện."

Khương Trạm nhìn thấy Quý Sùng Lễ chào khách khí, thần sắc không có nửa điểm buông lỏng, vung tay lên hô: "Còn lo lắng cái gì, khiêng sính lễ trả lại cho phủ An quốc công!"

Mất thấy Khương Trạm mang người tới nâng lên sính lễ liền muốn đi vào bên trong, Quý Sùng Lễ vội vàng ngăn lại: "Bá gia làm cái gì vậy? Có chuyện gì đi vào trước hảo hảo thương lượng."

"Việc này không có thương lượng! Ta là tới từ hôn, cũng không phải đến chúc tết. Ày, đây là danh mục quà tặng, thế tử cần phải cẩn thận kiểm tra đối chiếu rõ ràng, bá phủ chúng tôi một tờ một hảo cũng sẽ không tham của các ngươi!" Khương Trạm đem một phần danh mục quà tặng ném vào Quý Sùng Lễ trong ngực.

Quý Sùng Lễ nào dám khiến cái này người giờ lên sính lễ vào cửa, cuống không kịp muốn đem danh mục quà tặng trả lại.

"Đừng trả lại, ta chỗ này còn có đánh!" Khương Trạm lại từ trong ngực móc ra một chồng danh mục quà tặng.

Quý Sùng Lễ: "... " Định quân quả nhiên có chuẩn bị mà đến!

"Từ hôn sách đã viết xong, bảo cha ngươi ra nhanh chóng theo cái thủ ấn, hai nhà việc hôn nhân như vậy coi như thôi!"

Quý Sùng Lễ có thể coi như tìm được lý do kéo dài: "Bá gia, gia phụ hôm nay có việc đi ra ngoài, hiện tại còn chưa trở về. Hôn nhân đại sự, tiểu bối như ta không thể làm chủ được, nếu ngài sốt ruột trước hết vào phủ chờ đợi, hoặc là về trước hạ hóa đi -- "

"Khương lão đệ, ngươi đây là --" Thanh âm quen thuộc truyền đến.

Quý Sùng Lễ nghe tiếng xem xét, chính là An quốc công, khóe miệng lập tức giật một cái.

Phụ thân đại nhân là đối phương phái tới hỗ trợ sao? Trở về thật đúng là thời điểm!

An quốc công đi nhanh tới, nhìn thấy trên mặt đất đầy đồ sính lễ, mi tâm vận thành chữ Xuyên.

Bởi vì sự tình tiểu nhi từ hán nửa đêm không có chợp mắt, hôm nay lúc ở bên ngoài một lòng vẫn nắm chặt, chờ công việc xong xuôi lập tức chạy về, quả nhiên phu nhân không có đem việc này làm tốt, Đông Bình bá lại khiêng sính lễ đem tới.

"Quốc công gia, chúng ta đều là người thẳng tính, nói chuyện liền không vòng vèo từ, ta là tới từ hôn!"

An quốc công vái chào thật dài: "Khương lão đệ, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta. Trong lòng ngươi tức giận, đều có thể đánh lão ca ca ngươi hai cái bạt tai, từ hôn tuyệt đối không thể a."

Thái độ An quốc công khiêm tốn như thế ngược lại để những người xem nào nhiệt nghị luận lên.

"Nhìn An quốc công rất coi trọng việc hôn nhân hai nhà a, thái độ biết sai ngược lại cũng tốt. Muốn ta nói, từ hôn đối với nhà ai đều không phải là chuyện tốt, An quốc công phủ có thể có thái độ này là được rồi."

"Đúng vậy, An quốc công tỏ thái độ như thế, nghĩ đến sẽ quản giáo con của hấn thật tốt."

Các loại thanh âm truyền đến, Khương Trạm không nhúc nhích chút nào, đối với một mặt khiêm tốn của An quốc công một chút cũng không có mềm lòng: "Quốc công gia còn nhớ rõ nguyên nhân hai nhà kết thân nguyên chứ?"

"Đương nhiên nhớ kỹ, là bởi vì huynh đệ Khương lão đệ hai người cứu được lão ca ca một cái mạng -- "

Lúc trước núi lở cứu được An quốc công, còn có một phần công lao Khương Tam lão gia.

"Đã như vậy, quốc công gia liền không thể sáng khoái từ hôn sao? Muốn lấy oán trả ơn vẫn là thế nào?"

An quốc công cười ngượng ngùng: "Khương lão đệ lời nói này như thế nào -- "

Khương Trạm hừ lạnh: "Quốc công gia nhất định phải để hấn trưởng nhi tử kia của người cưới nữ nhi của ta, trong mắt của ta chính là lấy oán trả ơn!"

An quốc công nhìn Khương Trạm hồi lâu, thấy thái độ ông kiên quyết, thở dài một tiếng: "Thôi, liền theo lời nói Khương lão đệ."

Chờ An quốc công ở hai phần trên sách từ hôn nhấn dấu vân tay, Khương Trạm giữ lại một phần, lúc này mới hài lòng gật đầu.

"Không nghĩ tới sự việc biến thành cái dạng này. Vừa nghĩ tới lúc trước Khương lão đệ trợ giúp ta, chuyện này trong lòng ta thực sự hổ thẹn a." An quốc công lúng túng nói.

Khương An Thành không để ý khoát tay: "Quốc công gia đừng để trong lòng, người coi như hôm đó mưa quá lớn, nước vào đầu óc ta đi."

An quốc công: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Phá gia chi tử

Editor: Mộc Yên Chi

Khương An Thành lại không nhìn An quốc công một cái, đập đầu vai Khương Trạm một cái: "Ngốc ra đấy làm cái gì? Còn không đi!"

Khương Trạm bị đập một cái lão đảo, lại giương lên khuôn mặt tươi cười xán lạn: "Đi, đi, hôm nay mọi người vất vả, ta bỏ tiền mời mọi người uống rượu!"

Tôi tớ theo tới đồng loạt vỗ tay hoan hô.

Khương An Thành liếc xéo mắt Khương Trạm, hạ giọng hỏi: "Người lấy tiền ở đâu?"

Là hấn cho hấn tiểu từ tiền mua súp cho Tự Nhi ở đây lấy tiền đâu ra.

Khương Trạm cười hi hi nói: "Vẫn quy củ cũ, trước ở nơi này nợ tiếp phụ thân chứ sao."

"Quy củ cũ người rút đi!" Khương An Thành tức giận đến đập cái mông Khương Trạm một cước.

Thuận lợi từ hôn, hai cha con đều tâm tình khoái trá, Khương Trạm thật sự mượn được bạc từ Khương An Thành, mang theo mấy người tôi tớ xuất lực lần này đi quán rượu nhỏ uống rượu.

"Hôm nay tha hồ uống, chỉ cần đi theo bản công tử lẩn lộn, về sau các người không thiếu rượu uống!" Khương Trạm giơ ly rượu lên, hào khí vượt mây nói.

"Đa tạ Nhị công tử, về sau chúng tiểu nhân sẽ cùng ngài lẩn lộn!" Những người làm nâng chén tới tấp.

Chủ tớ mấy người uống đến sáng khoái, lại nghe sát vách có âm thanh truyền đến.

"Nghe nói không, Đông Bình bá phủ cùng An quốc công phủ rõ ràng từ hôn!"

"Có thể không nghe nói sao, Đông Bình bá đem sinh lễ đến trước cổng chính phủ An quốc công đặt xuống, bao nhiêu người nhìn thấy a. Chắc chắn, ngược lại không nghĩ tới Đông Bình bá phủ có chí khí."

"Ha ha, ta lại cảm thấy Đông Bình bá quá ngu. Hiện tại phô trương sáng khoải từ hôn nhất thời, về sau vị Tứ cô nương kia của phủ thượng bọn họ đi đâu tìm nhà chồng tốt hơn An quốc công phủ chứ?"

"Chính là Tam công tử phủ An quốc công quá không ra gì."

"Không tương nổi?" Người kia cười nhạo một tiếng, "Nam nhân mà, đa số lưu luyến thanh lâu, đa số mê đắm thành đàn, nhất thời mê luyến nữ tử tính là gì? Nếu là theo như Đông Bình bá trong mắt dung không được hạt cát, ta nhìn đời này của khương Tứ cô nương nhất định phải làm gái lỡ thì đi."

Khương Trạm nghe xong liền nổi nộ khí, nâng cốc chén hương trên mặt đất ném một cái, hăm hập chạy tới, túm lấy cổ áo một nam tử quát: "Nói hươu nói vượn nữa, ta xé miệng của ngươi!"

Người kia bị biến loạn bất thành linh sợ ngay người, trừng to mắt nhìn Khương Trạm một hồi lâu, mới run rẩy nói: "Ngươi, ngươi là ai nha?"

Khương Trạm khẽ giật mình.

Kỳ quái, thanh âm hình như không đúng.

Nam tử kia cùng với một tên nam tử khác ngồi đối diện nhau đã lặng lẽ đứng dậy chuẩn bị chạy ra.

Khương Trạm bừng tỉnh đại ngộ: "Dừng lại, thì ra chính ngươi là người nói láo!"

Hắn nhặt lấy một cái mâm trên bàn rượu đập tới.

Nước canh giới phía sau lưng người kia.

Người kia cũng giận, quay đầu chất vấn: "Ngươi là ai? Vô duyên vô cớ đùa giỡn gì đồ điên nát rượu?"

"Trợn to mắt chó của ngươi nhìn cho rõ, ta chính là Đông Bình bá phủ Nhị công tử! Ngươi dám nghị luận muội muội ta lung tung, hôm nay ta muốn đem ngươi đánh thành đầu heo!"

Người kia một bước đã vượt đến ngoài cửa, dính một thân đồ ăn cùng canh cực kì căm tức, đoán chừng trước mắt thiếu niên môi hồng răng trắng không chạy nổi hẳn, lại chế giễu nói: "Nha, thì ra là ca ca của Khương tứ cô nương muốn cả một đời làm gái lỡ thì kia a? Thật sự là hạnh ngộ a."

"Hỗn đản, ngươi nói ai không gả ra được hả? Không có An quốc công phủ, muội muội ta sẽ gả đến nhà càng tốt hơn!" Một đôi mắt tinh xảo xinh đẹp của Khương Trạm phun ra lửa.

"Đừng có nằm mộng nhanh vậy, ngược lại phải nói Tam công tử phủ An quốc công phủ sẽ lấy đến cô nương dòng dõi tốt hơn là chính xác, về phần khương Tứ cô nương... Ta nhìn ngươi vẫn là nhanh đi về an ủi muội tử đi."

Rốt cuộc Khương Trạm nghe không vô, bước lớn tiến lên đập lẫn người kia trên mặt đất, vung nắm đấm lên như mưa rơi rơi xuống.

"Chết người a, chết người rồi --" Người bị đặt ở bên dưới hét thảm lên như giết heo.

Tiểu nhị Tửu quán phát hiện bất thường, vội vàng chạy đến trên đường tìm quan sai tuần tra đến, chờ lúc quan sai chạy đến, người kia đã bị Khương Trạm đánh tới mức mẹ ruột đều không nhận ra được.

Cuối cùng Khương An Thành bồi thường người kia hai mươi lượng bạc tiền thuốc men, lại cho sai gia mười lượng bạc phí vát vả, mới đem nhi tử phá của chuộc về.

Trở lại trong phủ, Khương An Thành một cước nhanh như bay liền đem Khương Trạm gạt ngã: "Tiểu súc sinh, không để lão tử bỏ lo một ngày!"

Khương Trạm xoa cái mông rất là ủy khuất: "Phụ thân, việc này không thể trách nhi tử, hỗn trưởng kia miệng không sạch sẽ, nghị luận muội muội lung tung mà."

"Nghị luận muội muội của ngươi?"

"Đúng vậy a!" Khương Trạm vội vàng đem chân tướng sự việc nói một lần, tức giận, "Nếu là nói con thì cũng thôi đi, nhưng người kia lại đem muội muội treo ở trên miệng, nhi tử nghe suýt nữa tức nổ phổi, đánh cho hắn một trận đã dễ dãi cho hắn!"

Khương An Thành nghe không khỏi trầm mặc.

Mặc dù đối với từ hôn hẳn không có may mắn hồi hận, nhưng tương lai của nữ nhi không khác gì một tảng đá đè nặng trong lòng hắn.

Khương Trạm bò lên, thuận thế nói: "Chẳng lẽ phụ thân cho rằng nhi tử nghe được người khác chỉ trích muội muội, không nên ra mặt?"

Khương An Thành một cước đem Khương Trạm đạp nằm xuống lần nữa, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Lão tử không phải không cho ngươi ra mặt, mà là giận ngươi ngu! Trước khi quan sai đến không biết chạy sao?"

Đây là phá gia chi tử a, ba mươi lượng bạc cứ như vậy bay mất!

Khương Trạm nháy mắt mấy cái.

A, phụ thân nhắc nhở thật có đạo lý!

"Phụ thân yên tâm, sau này nhi tử hiểu rồi, đánh người lập tức liền chạy!"

"Còn có lần sau? Ta đánh chết ngươi cái tiểu súc sinh không để người khác bớt lo này!"

Khương Trạm co căng liền chạy: "Cha nghĩ một lát đi, chân đạp rất đau. Nhi tử đi xem một chút muối muối."

"Nhi ca đây là --" Thấy Khương Trạm một thân chật vật chạy tới, Khương Tự đứng dậy đón tiếp.

Lúc này Khương Trạm mới hậu tri hậu giác ý thức được uống rượu ẩu đã sau đó quên thay thường phục, lập tức quay người muốn đi: "Tứ muội chờ một lát, ta đi đổi thân y phục lại đến!"

"Không cần." Khương Tự lôi kéo ống tay áo Khương Trạm, cười nói, "Hay là Nhi ca nói cho muội làm sao vậy, bằng không thì muội rất lo lắng."

Khương Trạm ha ha cười ngây ngô.

Hắn không có nghe lầm chứ? Muội muội nói sẽ lo lắng hắn đấy.

"Nhi ca?"

Khương Trạm gắng gượng thu hồi ý cười, khôi phục bộ dáng ngọc thụ lâm phong, nhưng vừa nhắc tới chuyện phát sinh trong tửu quán, tức giận liền không khỏi một chỗ đánh tới.

"Nhi ca tức giận với người như vậy làm gì. Quán rượu nhỏ bên trong vốn là nơi đủ hạng người tụ tập, lại rót lên vài ly rượu, không phải sẽ hồ ngôn loạn ngữ."

"Thế nhưng hắn là nói Tứ muội... Tứ muội thật không tức giận sao?"

"Không giận." Khương Tự đưa tay phui nhẹ xương gà dính trên đầu vai Khương Trạm, "Xuất giá làm sao thanh thân như bây giờ? Miễn là phụ thân cùng nhị ca không chê ta ở trong nhà ăn không ngồi rồi là được -- "

"Sẽ không, sẽ không, ta vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ! Hơn nữa, chuyện này vốn không phải Tứ muội sai, là những người ngu muội kia!"

"Vậy nhị ca còn tức giận cái gì?" Khương Tự cười mỉm hỏi.

"Ta nghĩ đến người kia nói Tam quý sẽ lấy cô nương xuất thân tốt hơn trong lòng liền hoảng loạn buồn phiền, chẳng lẽ người không làm chuyện sai lại bị liên lụy, người làm chuyện sai ngược lại ung dung tự tại?"

Nghe Khương Trạm nói vậy, Khương Tự thở dài trong lòng.

Trên đời này nhiều khi, đúng là như thế.

Chẳng qua nàng từ đầu đến cuối tin tưởng rằng người khác đang làm trời đang nhìn, làm người trong sạch, đi ngủ mới có thể an ổn.

"Nhị ca càng không cần vì chuyện này tức giận. Muội và ca cam đoan, Quý Sùng Dịch đời này muốn cưới danh môn quý nữ là nói chuyện hoang đường viễn vông!"

"Thật?"

"Chờ ngày mai nhị ca liền biết."

Bầu không khí phủ An quốc công trầm thấp, An quốc công ghét Vệ thị không đem sự tình làm tốt, bỗng nhiên nảy sinh tính khí đi thư phòng nghỉ ngơi.

Vệ thị tức giận đến đau tim, gọi con dâu cả tức Quách thị tới bày sắc mặt một hồi.

Quách thị chịu đựng tức giận an ủi: "Bà bà làm gì vì người kiến thức hạn hẹp như thế không vui? Muốn con dâu nói từ hôn cho tốt đây, kinh thành dòng dõi quý nữ cao nhiều như vậy, chờ trận phong ba này qua đi, ngài có thể cẩn thận chọn cho Tam Lang một người tốt, đến lúc đó Đông Bình bá phủ mới nén giận."

"Con nói đúng lắm, lần này ta muốn cho Tam Lang lựa chọn thật tốt, nhất định phải đem con gien này giành lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tự Cẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người yêu nhau cuối cùng cũng sống cùng nhau

Editor: Mộc Yên Chi

Phía Bắc kinh thành, đầu hạ không nóng không lạnh chính là lúc thoải mái nhất, nhưng đối với việc lâm triều sáng sớm đám quan chức mà nói vẫn là hơi lạnh chút, khi trời còn chưa sáng rõ bọn họ liền chạy tới cửa điện Càn Thanh, vạt áo, ống tay áo đã bị hạt sương thấm ướt.

Rất nhanh liền bắt đầu lâm triều như thường lệ.

"Có việc khởi bẩm, không có bẩm triều -- "

Thần sắc Cảnh Minh Đế bình thần nhìn lấy chúng thần, chỉ chờ không người nói chuyện liền trở về xem hết những thoại bản còn lại trong sách, ai ngờ Nguru Ngự Sứ tiến lên một bước: "Thần có bản tấu."

"Ồ? Nguru ái khanh có chuyện gì?" Tâm tình Cảnh Minh Đế trong nháy mắt trở nên khéo léo.

Không biết vị đại thần nào lại gặp xui xẻo!

"Thần vạch tội An quốc công trị gia không nghiêm!" Nguru Ngự Sứ vạch tội người nói đến ngựa quen đường cũ, dăm ba câu liền nói rõ sự tình.

Cảnh Minh Đế hứng thú: "Nói như vậy, Quý Tam phủ An quốc công cùng vị cô nương kia là lưỡng tình tương duyệt rồi?"

Một người nam tử lại nguyện ý vì một vị nữ tử bình thường tuấn tình*, việc này so thoại bản từ bên trên cố sự còn mới mẻ a.

*Tuấn tình: Tự tử vì tình

Sắc mặt Nguru Ngự Sứ tối sầm.

Đến cùng Hoàng Thượng có thể nắm bắt trọng điểm hay không? Đây là mấu chốt của vấn đề sao?

"Quý Tam cùng vị cô nương kia có sao không?" Cảnh Minh Đế lại hỏi.

Hình như không có truyền đến tin tức An quốc công người đầu bạc tiền người đầu xanh tin tức mà.

"Hai người đều được cứu đi lên." Nguru Ngự Sứ tức giận nói.

"Như vậy a -- "

Nếu là tuấn tình mà chết, ghi vào tập thoại bản* coi như giai thoại.

*Thoại bản: Tiểu thuyết

Chúng thần: "... " Vì cái gì từ trong giọng nói ht nghe được tức giận? Nhất định là ảo giác!

Nguru Ngự Sứ nhìn chằm chằm Cảnh Minh Đế, còn thiếu vén tay áo lên hướng về Hoàng Thượng khai thông.

Cảnh Minh Đế vội nói: "Rốt cuộc là người trẻ tuổi, cũng coi là thật tình. Chẳng qua An quốc công phủ cùng Đông Bình bá phủ đã đính hôn, cứ như vậy đối với nhà gái tổn thương không nhỏ. Nguru Ngự Sứ lui xuống trước đi, sau đó Trẫm liền tuyên An quốc công tiền cung, đốc sức răn dạy hẳn một phen!"

Nguru Ngự Sứ bất vì sở động: "Chỉ là răn dạy không đủ để người đời kinh sợ! Hoàng thượng có nghĩ qua chưa, nếu như thế nhân đều bắt chước vị Tam công tử phủ An quốc công, chẳng phải là lộn xộn? Đại Chu nơi nào còn có quy củ đáng nói..."

Nguru Ngự Sứ một phen thao thao bất tuyệt, Cảnh Minh Đế nghe được bộ não bị đau âm ỉ, vội vàng trấn an nói: "Nguru ái khanh nói có lý, An quốc công trị gia không nghiêm đương nhiên không thể chỉ là răn dạy, nên có trừng phạt xác định sẽ không thiếu!"

Nguru Ngự Sứ lúc này mới miễn cưỡng tiếp nhận.

Những kẻ con dòng cháu giống kia cả ngày chơi bời lêu lổng, lưu điều* đùa chó, đem kinh thành người tuổi trẻ tập tục đều làm hư, là nên hảo hảo gõ một chút.

*Lưu điều: đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch

Ngư Ngự Sử vạch tội như thế, trước mặt kị Hoàng Thượng trách phạt An quốc công như thế nào, ở đây đám đại thần trong lòng đều hiểu rõ, vừa về tới trong phủ liền gọi phu nhân tới chỉ điểm: "Việc hôn nhân của Khuê nữ (tôn nữ) có thể từ từ chọn, dù như thế nào đi nữa không thể suy xét Tam công tử phủ An quốc công."

Cái gì? An quốc công phủ dòng dõi cao?

"Dòng dõi cao tới đâu cũng vô dụng, quý Tam công tử cùng dân nữ lưỡng tình tương duyệt là trên triều Hoàng Thượng đã rõ ràng rồi, đem khuê nữ (tôn nữ) gả đi, ừy khuất hải từ không nói, đôi nhà chúng ta cũng có hại không có lợi!"

An quốc công bị truyền vào cung trong, chịu một hồi quả trách mặt đen lên trở lại An quốc công phủ, nhắc chân đi chỗ Vệ thị.

Hôm qua hai vợ chồng huyền não không vui, Vệ thị còn tưởng rằng An quốc công là đến chịu thua, đang muốn cảm cái kiêu (làm giá), chợt phát hiện sắc mặt An quốc công không đúng, vội vàng bỏ đi suy nghĩ.

"Lão gia thế nào?"

"Chuẩn bị một chút, để Tam Lang cùng Xảo Nương thành thân đi."

"Lão gia nói cái gì?" Sắc mặt Vệ thị đại biến.

"Ta nói, để Tam Lang cùng Xảo Nương nhanh chóng thành thân!"

"Lão gia, ta có nghe lầm hay không?"

Sắc mặt An quốc công tái xanh: "Người không nghe lầm, ta nói để Tam Lang cùng Xảo Nương thành thân!"

"Lão gia, ông chẳng lẽ điên rồi -- "

"Ta điên rồi? Phu nhân có biết sáng nay ta đi nơi nào hay không?" Sự tình mất mặt như vậy An quốc công không muốn cảm cũng không được, lúc này còn không biết bao nhiêu người đang nhìn trò cười này đây.

"Ngư Ngự Sử đang thượng triều một hồi tố cáo ta trị gia không nghiêm, sáng sớm ta đã bị Hoàng Thượng gọi tiến vào cung bị mắng!"

Vệ thị nghe xong, tức giận đến toàn thân phát run: "Lẽ nào lại như vậy, đây là chuyện gia đình chúng ta, một cái Ngự Sử nhỏ nhỏ bày đặt không chú ý đến quốc gia đại sự, lại chú ý việc nhỏ một chút như vậy làm gì? Chẳng lẽ ăn no rừng mỡ -- "

"Im miệng!" An quốc công càng ngày càng nổi nóng, "Ngự Sử nghe tin đồn tấu sự tình cho thiên tử là quyền hạn, Ngự Sử thượng tấu thì ngay cả Hoàng Thượng đều phải nghiêm túc lắng nghe, lời này của người truyền đi có biết sẽ chuốc họa cho quốc công phủ hay không!"

"Dù vậy, cũng không thể để Tam Lang cưới Xảo Nương a, một cái nữ tử thường dân, còn làm ra chuyện tuần tình bỏ trốn bị gièm pha, làm thiếp cũng là suy nghĩ tâm tình Tam Lang -- "

"Chiếu cố Tam Lang tâm tình? Tam Lang chính là bị người từ nhỏ yêu chiều mới dám làm ra như thế hoang đường sự tình đến! Người cho rằng ta vui lòng có một cái bỏ trốn tuần tình con đâu?" An quốc công chậm chậm cảm xúc, biết một vị nổi giận vụ sự vô bổ, nhẫn nại tính tình giải thích nói, "Người biết hoàng thượng là làm sao đánh giá Tam Lang a?"

"Hoàng Thượng đánh giá Tam Lang?" Vệ thị lại hồ đồ cũng biết loại thời điểm này bị Hoàng Thượng đánh giá không phải chuyện tốt.

"Hoàng Thượng nói, Tam Lang cũng coi là tính tình chân thành..." An quốc công nặng nề thở dài, "Hôm nay vào triều đám đại thần đều nghe được. Lời này vừa ra, nhà ai sẽ còn đem nữ nhi gả cho Tam Lang?"

Vệ thị mặt choáng váng, hung hăng bóp mình một cái mới tìm lại thanh âm, nắm lấy ống tay áo An quốc công khóc rờn nói: "Lão gia, chẳng lẽ không cưới Xảo Nương không được sao? Chờ một chút, chờ một chút được hay không? Một năm bất quá thành hai năm, dù là chờ thêm cái ba năm năm, khi đó Tam Lang chẳng qua chừng hai mươi, lại thành thân cũng không tính là muộn!"

"Phu nhân, đừng ngây thơ. Lúc này chúng ta đường đường chính chính đem Xảo Nương mang tới cửa, Hoàng Thượng thực sự hướng về Tam Lang đánh giá tính tình chân thành, cuộc phong ba này coi như qua. Nếu không, quốc công phủ mấy năm này đều sẽ thành trò cười sau lưng người ta, chẳng lẽ về sau người đi ra ngoài chịu được người khác chỉ trích?"

Vệ thị dùng khăn che miệng lại khóc sứt sùi: "Coi như bị người xoi mói ta cũng nhận, chờ qua hai năm cùng lắm thì cho Tam Lang kết hôn với một tiểu thư khuê các từ nơi khác tới."

An quốc công cười lạnh: "Vọng tộc nơi khác cũng không phải kẻ điếc!"

"Thế nhưng là ta thực sự không thể nào tiếp thu được Xảo Nương làm con dâu ta!"

"Không chấp nhận cũng phải chấp nhận, ai bảo Tam Lang vô liêm sỉ chứ! Kỳ thật địa vị nhà chúng ta đến bây giờ, không cần con dâu xuất thân thêm gấm thêm hoa, Hoàng Thượng đối với hôn sự Tam Lang và Xảo Nương vui khi việc thành." An quốc công nhìn Vệ thị sâu sắc, cường điệu một câu, "Đây là thánh ý!"

Vệ thị thất hồn lạc phách gật gật đầu.

Tin tức An quốc công bị Ngự Sử vạch tội rất nhanh truyền khắp từng cái phủ thượng, đám người rảnh rỗi ngửa ngáy mừng rỡ, chuẩn bị nhìn trận vỡ kịch này khi nào kết thúc.

Ai ngờ không đợi bao lâu, lại một cái tin tức kinh người truyền đến: Tam công tử phủ An quốc công muốn cùng với nữ tử tuần tỉnh kia thành hôn!

Khương Trạm gần như là chạy như bay đến Hải Đường cư, con mắt phát sáng nhìn chằm chằm Khương Trạm: "Tứ muội, Quý Tam muốn cùng nữ tử cùng nhảy hồ kia thành thân! Ha ha ha, chết cười ta, những cái người chơi đùa nịnh bợ kia còn nói Quý Tam sẽ lấy danh môn quý nữ chứ -- "

Khương Trạm chờ Khương Trạm cười đủ rồi, khẽ cười nói: "Đây thật là người yêu nhau cuối cùng cũng sống cùng nhau."

Bạn đang đọc truyện *Tự Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhị đường tử

Editor: Mộc Yên Chi

"Người hữu tình cuối cùng cũng sống cùng nhau cái rắm, ta cảm thấy là tiện nhân kết đôi với tiện nhân, thiên trường địa cửu."

Khương Tự bật cười: "Cũng là một cái ý kiến."

Khương Trạm cười ha ha.

Tính khí muội muội càng ngày đối với hắn càng thật nóng nảy.

Khương Trạm ngừng cười cười, hiếu kì hỏi Khương Tự: "Tứ muội làm sao biết Quý Sùng Dịch không lấy được quý nữ danh môn?"

Khương Tự cười hỏi hắn: "Chẳng lẽ hôm qua nhị ca là làm không công?"

"Muội muội thật là lợi hại..." Khương Trạm con mắt lóe sáng sáng.

Khương Tự nở nụ cười xinh đẹp: "Không phải muội lợi hại, may mắn mà có nhị ca hỗ trợ mới thành đấy."

Khương Trạm cười ha ha: "Điều này cũng đúng."

A Xảo cúi đầu nín cười, A Man từ bên ngoài vén rèm đi tới: "Cô nương, tỷ tỷ ở Từ Tâm đường đến truyền lời, lão phu nhân gọi ngài đi qua một chuyến, nói Nhị cô nương trở về."

Đông Bình bá phủ tổng cộng có ba phòng, phụ thân Khương Tự Khương An Thành là trưởng tử, Nhị cô nương là con của Khương Nhị lão gia.

Trước mắt bá phủ có hai vị đã xuất giá, đại cô nương Khương Y gả cho Đại Lý Tự Thiếu Khanh Chu gia, Nhị cô nương Khương Thiên gả cho Trường Hưng Hầu thế tử làm vợ.

Tại bá phủ từ trên xuống dưới xem ra, nếu như không có về sau việc hôn nhân của Khương Tự làm đối lập, Nhị cô nương gả đến nơi vô cùng tốt.

Nhị cô nương Khương Thiên mỹ mạo lanh lợi, là người Phùng lão phu nhân yêu thương nhất trong sáu vị cô nương ở trong bá phủ, trước kia Khương Tự cũng mong muốn thân thiết với vị đường tỷ bối mọc ra mọi thứ này như thế, lúc này nghe A Man bẩm báo, nhưng trong lòng một trận chán ngán.

Nếu như có thể, đời này nàng cũng không muốn nhìn thấy gương mặt kia của Khương Thiên gương mặt!

Nhưng là bây giờ không phải thời điểm bốc đồng, tổ mẫu phái người đến mời, không có cái lý do chính đáng nên tôn nữ sao có quyền từ chối.

Huống chi tổ mẫu đang vì sự tình nàng từ hôn mà trong lòng nén giận, chờ được xoi mói đâm chọc đại phòng như thế mà.

Khương Tự không sợ Phùng lão phu nhân lạnh nhạt với nàng, lại không muốn để phụ thân tóc mai cũng bắt đầu có vài chỗ nhiễm sương hoa còn bị tổ mẫu quở trách.

"Nhị ca muốn theo muội cùng đi qua hay không?" Khương Tự đứng dậy.

Khương Trạh vội vàng lắc đầu: "Ca không đi tham gia náo nhiệt, đều là nơi cô nương gia, phiền phức."

Hắn một chút cũng không thích nhị đường tỷ nũng nịu!

Cái gì? Tứ muội hắn cũng nũng nịu?

Ha ha, muội muội có ca ca che chở vốn là nên nũng nịu, tỷ tỷ sao có thể giống vậy!

Khương Trạh bắt đầu xòe ra một khuôn mặt tuấn tú thiếu niên nhảnh nhảnh khoát tay đi.

Hắn vừa đứng tìm dư Thất ca uống rượu đi!

Khương Tự mang theo A Man đi Từ Tâm đường, mới đi gần cổng, liền nghe tiếng cười của Phùng lão phu nhân truyền đến.

"Tổ mẫu nên cười nhiều mới đúng, chuyện gì đều không có quan trọng bằng thân thể của người." Thanh âm của cô gái trẻ tuổi truyền đến.

"Chính con nói ngọt." Âm thanh oán trách của Phùng lão phu nhân bên trong tràn đầy yêu thương.

"Nhị cô nãi nãi về sau cần phải thường xuyên trở về thăm một chút, lão phu nhân vừa thấy ngài tâm tình liền tốt."

Khương Tự không cần nhìn liền biết, góp vui chính là bà tử tâm phúc bên người của tổ mẫu Phùng mụ mụ.

"Tứ cô nương tới." A Phúc hô một tiếng, trong phòng lập tức yên tĩnh, mấy tia ánh mắt đưa tới.

"Tôn nữ gặp qua tổ mẫu." Khương Tự hướng Phùng lão phu nhân chào.

Phùng lão phu nhân khẽ nâng mí mắt, giọng điệu lạnh nhạt: "Lại đây ngồi đi, Nhị tỷ người cố ý trở về thăm người."

Khương Tự bình tĩnh tâm trạng, ánh mắt nhìn về phía nữ tử ngồi bên cạnh Phùng lão phu nhân.

Khương Thiên vẫn búi tóc kiểu điệu mã lôngalet, mày liễu, mặt tròn như trứng ngỗng, khí chất dễ thân cận, khuyên tai hồng ngọc với trăm cái đồ quý giá cắm lên hoà lẫn trong tóc, lại hiện ra vẻ phu nhân tuổi trẻ rực rỡ.

Khương Tự vốn cho rằng từ Hải Đường cư đến Từ Tâm đường, đoạn đường đi tới này đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng đối diện với cặp mắt mỉm cười của Khương Thiên, tâm vẫn là đột nhiên co lại, hận ý không chế không nổi dâng lên.

Một đời trước, nàng xin lỗi rất nhiều người, cũng có rất nhiều người xin lỗi nàng, thế nhưng mà lại hận lại oán đều không có buồn nôn như lúc đối mặt với Khương Thiên như thế này.

Khi đó, nàng luôn chê bai vứt bỏ cha và huynh trưởng vô năng, trưởng tỷ nhu nhược, đối với nhị đường tỷ ôn nhu hiền lành rất thân thiết, thế cho nên thủ tiết nửa năm sau Khương Thiên phái người tới nói thân thể không thoải mái muốn gặp nàng, nàng không chút do dự đi thăm viếng.

Kết quả, đang cùng Khương Thiên gặp mặt trong phòng kia ở trong gian, Trường Hưng Hầu thế tử sớm chờ ở nơi đó, cũng chính là Nhị tỷ phu của nàng, như sói đói nhìn thấy con mồi nhào tới.

Mà khi đó, nàng được Nhị tỷ từ đầu đến cuối chặn đường đi không chút dấu vết.

Khương Tự chỉ cần một hồi nghĩ tới cảnh ngộ ngày đó, cảm giác buồn nôn như đòi núi lấp biển hải kéo tới.

Nàng gần như không cách nào nhớ được bạn thân chạy đi thế nào, mặc dù bảo vệ trong sạch, thế nhưng là loại khuất nhục kia cùng sợ hãi gạt đi không được, không biết bao nhiêu lần từ trong cơn ác mộng khóc tỉnh lại.

Khương Tự nhìn chăm chăm khuôn mặt lúm đồng tiền như hoa của Khương Thiên, suýt nữa hỏi về việc quấy nhiễu nàng mấy năm kia.

Vì cái gì? Đến cùng vì cái gì, một nữ nhân lại giúp trượng phu chà đạp muội muội của mình?

"Khương Tự, quy củ của người đâu? Gặp Nhị tỷ người chào hỏi cũng không làm?" Phùng lão phu nhân bất mãn nói.

Khương Thiên vươn tay nắm chặt Khương Tự tay.

Đầu ngón tay thiếu nữ lạnh buốt để mặc Khương Thiên đuôi lông mày khẽ nhíu: "Tứ muội, muội chịu ủy khuất."

Khương Tự đột nhiên rút về tay.

"Tứ muội?" Khương Thiển kinh ngạc.

Thần sắc Phùng lão phu nhân càng này sinh bất mãn.

"Muội không cảm thấy ủy khuất, không cần Nhị tỷ đồng tình với muội." Khương Tự thần nhiên nói.

Tính tình nàng vốn là tranh cường háo thắng, chỉ là trước kia không có thể hiện với Khương Thiển thôi, bây giờ kiểu nói này, ngoại trừ để cho người ta không thoải mái, lại cũng bất giác bất ngờ.

"Khương Tự, xin lỗi Nhị tỷ người!" Phùng lão phu nhân trách mắng.

Khương Thiển khôi phục nụ cười ôn nhu trong chốc lát: "Tổ mẫu đừng giận Tứ muội, Tứ muội bị hủy hôn, trong lòng không dễ chịu đâu -- "

"À không, muội cảm thấy rất dễ chịu." Khương Tự không chút khách khí cắt ngang lời Khương Thiển.

Mặc dù nàng không cách nào đem cái tát ném lên mặt Khương Thiển ngay tức khắc, nhưng lại không muốn diễn trò tứ muội tình thâm.

Khương Tự nhìn gương mặt đầy phấn trắng kia của Khương Thiển, kéo khóe miệng cười cười: "Ngược lại là Nhị tỷ hết lần này đến lần khác nhắc đến, muội mới không dễ chịu đây."

Thân thể Khương Thiển run rẩy, nụ cười trên mặt nhanh duy trì không nổi.

"Khương Tự, người có phải điên rồi hay không? Nhị tỷ người vừa nghe nói đến chuyện của người liền vội vàng trở về thăm người, kết quả của người đây? Lại một chút cảm động trong lòng cũng không có! Người lập tức xin lỗi Nhị tỷ người!" Phùng lão phu nhân đột nhiên vỗ bàn trà, trên bàn trà chén trà lung lay, nước trà đổ ra.

Khương Tự mặt vô tội: "Tổ mẫu đây là thế nào? Con cùng Nhị tỷ đã không có đánh nhau cũng không có cãi nhau, lời nói đều là xuất phát từ tâm can, đang yên đang lành vì sao muốn hướng Nhị tỷ xin lỗi?"

Nàng nói xong, nghiêng đầu nhìn Khương Thiển: "Nhị tỷ, muội muội đắc tội tỷ rồi?"

"Không có đắc tội..." Khương Thiển miễn cưỡng cười cười, nhìn chằm chằm Khương Tự bên cạnh vẻ mặt có chút xuất thần.

Cô nàng muội muội này dung mạo thật đúng là được trời ưu ái a!

Hôm qua nghe nói An quốc công phủ cùng Đông Bình bá phủ từ hôn về sau, phu quân của nàng, Trường Hưng Hầu thể tử về mặt tràn đầy thổn thức: "Như vậy mỹ nhân, quý ba không phúc a!"

"Tứ muội có phải gặp tỷ liền muốn gặp đại tỷ hay không, cho nên trong lòng mới không thoải mái?" Khương Thiển cũng không muốn trở mặt với Khương Tự, khóe môi nhanh chóng kéo lên, "Tứ muội đừng nóng vội, nói không chính xác đại tỷ rất nhanh sẽ đến."

Ha ha, Khương Y Nhục có thể đến nhìn Khương Tự, chữ "Thiển" của nàng viết ngược lại.

Trong lòng Khương Tự cười lạnh.

Đáng thương nàng trước kia bị phân dán lên mắt, lại không có phát giác Khương Thiển sử dụng kế châm ngòi ly gián đến lô hỏa thuần thanh* như thế.

*Lô hỏa thuần thanh: Dày công tôi luyện

Tính tình Đại tỷ nhu nhược, xuất giá mấy năm chỉ có một nữ, thời gian ở nhà chồng cũng không dễ vượt qua. Nàng từ hôn cũng không phải chuyện gì về vang, loại tình huống này, đại tỷ muốn trở về thăm nàng cũng hữu tâm vô lực.

"Ta nghĩ đại tỷ tự sẽ đi thăm nàng, Nhị tỷ nghĩ đến thật nhiều."

"Tứ muội --" lần này, Khương Thiển cũng không cười nổi nữa.

Phùng lão phu nhân giận dữ: "Khương Tự, người hôm nay có phải trúng ma chướng rồi hay không? Đối chọi với Nhị tỷ người gay gắt suốt như vậy!"

"Tổ mẫu, ngài đêm qua thấy ác mộng sao?" Khương Tự không nhìn lửa giận Phùng lão phu nhân, đột nhiên hỏi.

Phùng lão phu nhân khẽ giật mình.

Bà gặp ác mộng, Tứ nha đầu làm sao lại biết?

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mộng

Editor: Mộc Yên Chi

Phùng lão phu nhân rất nhanh che giấu khác thường, không vui nói: "Nói bậy bạ gì đó?"

Đêm qua bà đúng là gặp ác mộng, mơ thấy một đôi gà cảnh bỗng nhiên hướng về bà đánh tới, bà cuống quýt tránh né, nhưng vẫn là bị một con gà cảnh cào trúng bị mù mắt...

Phùng lão phu nhân đề xuống khó chịu trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Khương Tự càng nảy sinh không tốt.

Bà không thích cháu gái này chút nào!

Vợ đại nhi tử Tô thị lúc còn là khuê nữ đã không có thanh danh tốt, bộ mặt tướng mạo sinh ra câu người hết lần này tới lần khác, đại nhi tử sống chết muốn đem người cưới vào cửa.

Thấy Tô thị xuất thân thừa kế võng thay một phần Nghi Ninh Hầu phủ, bà bóp mũi đồng ý. Nhưng Tô thị sinh hạ đại tôn nữ khương Y sau thì thành gà mái không đẻ trứng, bà muốn thu xếp cho trưởng tử hai phòng thiệp thất, trưởng tử bị nữ nhân kia xúi bẩy lại tức giận với bà.

Bà lui thêm bước nữa, không nạp thiệp thu hai cái thông phòng khai chi tán diệp chu đáo vậy, ai ngờ Tô thị ngay cả chuyện này cũng không cho phép.

Bà một phen hảo tâm, mấy năm kia lại cùng trưởng tử dần dần xa cách, cho đến khi Tô thị sinh hạ khương trạm mới có chỗ hòa hoãn.

Đáng thương lão bá gia mới đi không mấy năm, nhi tử thân sinh lại đối xử với bà như thế!

Cũng may ông trời mở mắt, Tô thị về sau sinh hạ Khương Tự không quá một năm liền bệnh chết, đề bà mạnh mẽ thở dài một ngụm.

Bởi vì việc này, bà đối xử với Tử tôn nữ còn tám bé có mấy phần khó có thể nói với người này là yêu thích. Ai ngờ Tử tôn nữ lớn lên lại càng giống với Tô thị đoán mệnh kia, ngày qua ngày nhìn gương mặt này, phần yêu thích kia liền phai nhạt.

Đương nhiên, trong nội tâm nàng rất rõ ràng, tôn nữ cùng con dâu là khác biệt, Tử tôn nữ dựa vào phần tướng mạo đứng đầu này tương lai không chừng có cái vận may gì, nàng không cần thiết vì chuyện xưa xưa xưa xưa mất một lá bài tốt.

Chi tiếc, ma chết sớm sinh nữ nhi cuối cùng bạc phúc, một mối hôn sự tốt như vậy lại không nắm chắc.

Khương Tự sớm đem luồng cuống lóc lên một cái của Phùng lão phu nhân hết vào mắt, cười nhẹ nhàng nói: "Con thấy đáy mắt tổ mẫu xuất hiện quầng thâm, còn tưởng rằng tổ mẫu cũng giống như tôn nữ trong đêm ngủ không ngon chứ. Đêm qua tôn nữ mơ một giấc mộng thật dọa người, lại mơ tới hai con gà cảnh đưa móng vuốt muốn bắt con mắt của con..."

Sắc mặt Phùng lão phu nhân biến hóa, tay để bên trong tay áo đột nhiên run lên.

Khương Tự cũng mơ tới gà cảnh? Lại có sự tình trùng hợp như vậy?

Trong lòng Phùng lão phu nhân đột nhiên dâng lên một loại dự cảm không lành.

"Đêm qua Tổ mẫu ngủ ngon không?" Khương Thiển một mặt quan tâm.

Phùng lão phu nhân là sĩ diện người, ngay trước mặt tôn bối đương nhiên sẽ không thừa nhận, thần sắc khôi phục như thường nói: "Lớn tuổi, không ngủ là chuyện thường."

Mặc dù bà nói như vậy, bởi vì tôn nữ thương yêu nhất về nhà ngoại mà sinh ra tâm tình tốt lại lặng lẽ bay mất, chỉ còn tâm phiền ý loạn.

Khương Tự âm thầm cười.

Trong bá phủ, ở trong lòng tổ mẫu Nhị thúc có thể xếp thứ hai, đại đường huynh xếp thứ ba, nhị đường tỷ có lẽ có thể xếp thứ tư, nhưng muốn nói xếp số một vị vẫn là bản thân tổ mẫu, ai cũng đoạt không được.

Tổ mẫu chính là ích kỷ lương tâm lạnh bạc như thế, điểm này, ngay từ lúc sau khi Quý Sùng Dịch chết nàng tìm cơ hội ủy khuất khóc lóc kể với tổ mẫu vẫn là hoàn bích chi thân lúc đó liền lĩnh giáo được.

Nàng không có nương, loại sự tình này ngoại trừ nói với tổ mẫu thì không biết nên mở miệng với người nào.

Thế nhưng là tổ mẫu trực tiếp quăng cho nàng một bạt tai, thanh sắc nghiêm túc cảnh cáo nàng đem chuyện này vĩnh viễn chôn ở trong bụng.

Không có an ủi, không có bảo vệ, chớ nói chi là ra mặt cho nàng.

Tổ mẫu cười lạnh hỏi: "Truyền ra tin tức nam nhân đến chết đều không có chạm qua người êm tai sao? Người có phải muốn để bá phủ cả một đời không ngừng đầu được lên hay không?"

Hiện tại nàng dùng hai chữ "Ác mộng" di dời lực chú ý của tổ mẫu, tổ mẫu đương nhiên sẽ không kiên nhẫn với Khương Thiên còn đang ở chỗ này.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Khương Tự, Phùng lão phu nhân rất nhanh đưa tay nâng trán: "Đến cùng là già, như vậy không lâu sau liền mệt mỏi. Thiên nhi, con khó được trở về một chuyến, gọi Tam nha đầu, Ngũ nha đầu mấy người các nàng cùng con trò chuyện thật tốt, tổ mẫu muốn nghỉ một lát."

Bờ môi Khương Thiên mấp máy.

Nàng đây coi như là bị tổ mẫu hạ lệnh đuổi khách?

Hôm nay rõ là quái lạ, đầu tiên là bị Khương Tự lại nhiều lần dùng lời ép buộc, bây giờ lại bị tổ mẫu đuổi người, rõ ràng nàng cái gì cũng không làm a!

"Vậy tổ mẫu liền nghỉ ngơi thật tốt, chuyện trong Hầu phủ cũng nhiều, tôn nữ liền đi về trước, ngày khác trở về sẽ cùng bọn muội muội nói chuyện."

"Cũng tốt, người về trước đi mau lên, gả cho người đến cùng tự tại không sánh được với tiểu cô nương."

Trong lòng Khương Thiên mát mát, trên mặt lại chỉ toát ra ba phần đề cho Phùng lão phu nhân gặp thương yêu, còn lại bảy phần lặng yên che lấp.

Đạo lý tốt quá hoá dở đạo lý, nàng rất rõ ràng.

"Tứ muội tiễn tỷ một đoạn đi." Khương Thiên cười nhìn lấy Khương Tự, dường như một chút cũng không để ý chuyện vừa rồi.

Lần này Khương Tự lại thống khoái gật đầu: "Được."

Khương Thiên âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Cái yêu cầu nhỏ nhỏ này nếu lại bị cự tuyệt, mặc dù biết Khương Tự vô lễ, nhưng nàng ta cũng không có lợi.

Lần này nàng ta về nhà ngoại, là mang theo "Nhiệm vụ" tới, nếu là cứ đi như thế cũng không thành.

Hai người dọc theo đường mòn quen thuộc đi ra ngoài, nha hoàn bà tử không xa không gần đi theo.

Mắt thấy sắp đi tới cửa, bước chân Khương Thiên hơi ngừng lại, âm giọng thì thầm nói: "Lâu rồi không gặp, như thế nào cảm giác Tứ muội cùng tỷ xa cách?"

Khương Tự mí mắt cũng không nhấc, mặt không chút thay đổi nói: "Nhị tỷ nhất định là ảo giác."

"Vậy là tốt rồi." Khương Thiên giữ chặt tay Khương Tự, "Tứ muội không có cùng ta xa cách thì tốt. Tỷ biết Tứ muội gần đây tâm tình không tốt, không bằng thế này, trở về Nhị tỷ cho muội đưa thiệp mời, muội đến bên Nhị tỷ ở hai ngày như thế nào?"

Khương Tự nhìn qua Khương Thiên, ánh mắt ý vị thâm trường.

"Tứ muội làm sao nhìn tỷ như vậy? Hẳn là trên mặt tỷ có cái gì?" Khương Thiên không khỏi đưa tay sờ sờ gò má, ống tay áo thêu hoa cô tình mỹ thuật xuống đến khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn.

Khương Thiên vội vàng đem tay buông xuống.

Khương Tự nhảy bèn quan sát, rõ ràng nhìn thấy ở bên trong cánh tay Khương Thiên có một vết tử thanh*.

*Tử thanh: tím xanh

"Được."

"Tứ muội nói cái gì?" Khương Thiên tựa hồ chưa kịp phản ứng.

"Muội nói có thể, chính là làm phiền Nhị tỷ."

Khương Thiên không nghĩ tới Khương Tự sáng khoái liền đáp ứng tới như vậy, vội nói: "Không phiền phức, Tứ muội đồng ý đến, Nhị tỷ cao hứng còn không kịp đâu."

Phảng phất buông xuống một cục tâm sự, Khương Thiên ngay cả đi đường đều nhanh nhẹ.

Khương Tự dừng bước lại: "Nhị tỷ đi thông thả."

Sắc mặt nàng bình tĩnh nhìn xem Khương Thiển, gần từng chữ một: "Muội đợi thiếp mời của Nhị tỷ."

Chỗ kia so ác mộng còn đáng sợ hơn, có thể xem như đầm rồng hang hổ nàng cũng không để ý đi xông vào một lần.

Lần này, sẽ để cho nàng nhìn xem ác nhân cuối cùng ác báo tốt đến thế nào.

Đứng ở trên bậc thang, mắt lạnh nhìn Khương Thiển lên xe ngựa, Khương Tự lúc này mới quay người đi vào bên trong.

Xe ngựa chậm rãi chuyển động, Khương Thiển nhấc màn cửa lên nhìn lại thăm dò, nhìn chăm chăm bóng lưng thiếu nữ yếu đuối ánh mắt phức tạp.

Thiếu nữ bỗng nhiên quay đầu, dung nhan dưới ánh mặt trời tươi đẹp như vẽ, đẹp không sao tả xiết.

Khương Thiển tay run một cái, mưa tạnh sắc trời trong xanh mảnh màn vội vàng rơi xuống, xe ngựa mau chóng chạy đi.

Khương Tự cười cười, nhấc váy chậm rãi hướng bên trong đi đến, xa xa liền thấy đại nha hoàn Từ Tâm đường A Phúc bước nhanh đi tới.

A Phúc đến trước mặt đối với Khương Tự khẽ chào: "Tứ cô nương, lão phu nhân xin ngài đi qua."

Khương Tự gật đầu, theo a Phúc lần nữa trở lại Từ Tâm đường.

Phùng lão phu nhân lệnh nha hoàn hầu hạ lui ra, chỉ để tâm phúc Phùng mục mục, không kịp chờ đợi hỏi: "Từ nha đầu, đêm qua người rốt cuộc đã gặp cái ác mộng gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tự Cẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trà lâu

Editor: Mộc Yên Chi

"Con mơ thấy --" Ánh mắt Khương Tự chớp lên, lộ ra một tia sợ hãi.

Phùng lão phu nhân không khỏi nín thở.

Gần cửa sổ trên bàn lư hương ba chân hương khí lượn lờ ra bên ngoài tản ra, đúng là Phùng lão phu nhân luôn dùng huân hương.

Phùng lão phu nhân chú ý cái này, một năm bốn mùa, lúc nào đốt hương gì đều là có quy tắc.

Nhưng vô luận Khương Tự lúc nào cũng không thích mùi hương của huân hương.

Quá nồng nặc, cái mũi của nàng không thoải mái.

"Con mơ thấy kia hai con gà cảnh muốn tới bắt con mắt của con, con cuống quýt tránh đi, kết quả hai con gà cảnh thế mà hướng tổ mẫu bay đến..."

"Sau đó thì sao?" Ánh mắt Phùng lão phu nhân co rụt lại.

"Sau đó --" Khương Tự dừng một chút, nhanh chóng ngược mắt nhìn Phùng lão phu nhân một cái: "Con nhìn thấy tổ mẫu tránh không kịp, bị một con gà cảnh cào bị thương con mắt."

Tay Phùng lão phu nhân cầm chén trà đột nhiên xiết chặt.

Đến cái tuổi này của bà càng tin tưởng vào chuyện huyền diệu, đêm qua mơ giấc mộng kỳ lạ như thế bị làm tỉnh lại, trong nội tâm nàng đối với chuyện này rất chán ghét, không nghĩ tới Từ nha đầu cũng mơ giấc mộng như vậy.

"Người có nhớ gà cảnh trảo thương con mắt nào của tổ mẫu không?"

"Mất trái." Khương Tự không chút do dự nói.

Phùng lão phu nhân tâm thần rung mạnh.

Nếu như nói lúc trước bà còn có mấy phần do dự, hiện tại liền không thể không tin, trong mộng của bà gà cảnh cào bị thương chính là mất trái của bà!

Cái này mộng tuyết tuyệt không phải điềm báo tốt lành, mà tám chín phần mười sẽ ứng nghiệm, không phải không quy luật bà cháu hai người sẽ mơ cùng một giấc mộng.

"Về sau thế nào?" Phùng lão phu nhân tập trung tinh thần hỏi.

"Nhìn thấy gà cảnh cáo tổ mẫu bị thương, tôn nữ lập tức tỉnh lại a, không có sau đó."

Phùng lão phu nhân trầm mặc, một hồi lâu mới tự lẩm bẩm: "Giấc mộng này ám chỉ cái gì đây?"

Lời này của bà nguyên là tâm thần có chút không tập trung người bên cạnh nói một mình, ai ngờ Khương Tự tiếp lời nói: "Ám chỉ rất rõ ràng a."

Phùng lão phu nhân ngơ ngẩn, giống như xưa nay không nhận biết cháu gái này gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Khương Tự mỉm môi cười một tiếng: "Hôm nay con vừa thấy được Nhị tỷ lập tức nghĩ đến. Nhị tỷ ở trong bá phủ là cô nương đứng hàng thứ hai, lại thuộc gà, hai con gà cảnh không phải liền là nàng."

"Nói bậy!" Phùng lão phu nhân sầm mặt lại.

Khương Tự buông tay: "Lúc đầu tôn nữ cũng không nghĩ ra, ai ngờ đêm qua mới mơ cái giấc mộng kỳ lạ kia, hôm nay Nhị tỷ liền đến."

"Đủ rồi." Phùng lão phu nhân đem chén trà nặng nề để xuống trên bàn trà, không muốn tiếp tục nghe Khương Tự nói tiếp, "Người trở về đi."

"Tôn nữ cáo lui." Khương Tự đứng dậy đối Phùng lão phu nhân uốn gối một cái, cũng không tiếp tục thuyết phục ý bà, nhắc chân liền đi ra ngoài.

"Chờ một chút." Phùng lão phu nhân ở sau lưng hô một tiếng.

"Tổ mẫu còn có cái gì phân phó?"

"Ta không muốn từ trong miệng người khác được nghe lại những lời hồ ngôn loạn ngữ này!"

Khương Tự cười: "Tổ mẫu yên tâm, tôn nữ biết."

Kiếp trước, "Hồ ngôn loạn ngữ" chính là bản thân tổ mẫu.

Chính lúc này, mắt trái Phùng lão phu nhân bắt đầu không hiểu sao đau đớn, không quá hai ngày nhất định nhìn không thấy.

Phùng lão phu nhân làm sao chịu được thống khổ bị mù một con mắt, mời mấy người đại phu không có kết quả ngược lại sau đó mời cái bà đồng tới.

Bà đồng làm một hồi cúng bái hành lễ, cuối cùng mũi nhọn thế mà chỉ hướng Khương Trạm.

Khương Trạm đi hai, thích lưu điều* đùa chó hấn trùng hợp vừa mua một đôi vệt, đủ loại dấu hiệu dường như cũng cùng khớp với giấc mộng kỳ lạ của Phùng lão phu nhân.

*Lưu điều: Đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch

Phùng lão phu nhân đối với cái này tin tưởng không nghi ngờ, ngay trước Khương Trạm mặt sai người đem kia một đôi vệt bê gậy cổ.

Nhắc tới cũng lạ, đôi vệt kia bị giết chết sau đó không bao lâu mắt trái Phùng lão phu nhân không ngờ khá hơn, từ đó đối Khương Trạm càng lại không thích.

Khương Tự còn nhớ rõ sau khi Khương Trạm chết nàng trở về chạy vội về chịu tang, bình thường phụ thân đối với nhị ca không phải đánh thì mắng tóc đã bạc hơn phân nửa, mà tổ mẫu lại tỉnh táo như thường.

Ngay lúc đó nàng cho rằng tổ mẫu núi Thái sơn sụp ở phía trước mà sắc không đổi như vậy mới là danh môn phong phạm, về sau mới hiểu được tổ mẫu này không phải là tỉnh táo, mà là lạnh lùng.

Tình cảm vốn là rải rác, như thế nào lại thương tâm chứ?

Khương Tự rời đi phía sau Phùng lão phu nhân ngoài mặt lại không có bình tĩnh như vậy.

Từ nhà đầu nói tựa hồ cũng không phải không có một chút đạo lý --

"Phùng mục mục, bà nghĩ như thế nào?"

Trong phủ là Nhị thái thái Tiêu thị quản gia, ngày bình thường Tiêu thị cho người bên cạnh Phùng lão phu nhân không ít ngon ngọt, Phùng mục mục tự nhiên muốn thay nhị phòng nói chuyện.

"Cái này cũng không dễ nói -- "

"Có lời gì người cứ việc nói thẳng, người theo ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không biết tính tình của ta?"

Phùng mù mù vội nói một tiếng vâng, cân nhắc nói: "Bà tử lạnh lẽo nhìn Tứ cô nương hôm nay đối xử với Nhị cô nương thân mật có chừng mực, có lẽ là giữa tỷ muội có chút ít mâu thuẫn mới nói như vậy."

"Vậy giấc mộng kia của Tứ cô nương lại nên như thế nào giải thích?"

"Tứ cô nương cùng lão phu nhân cùng mơ giấc mộng giống nhau, nói rõ cái này mộng thật báo trước cái gì, nhưng đến tốt cùng ứng ở nơi nào bà tử liền nghĩ không tới."

"Chỉ mong chẳng qua là trùng hợp." Phùng lão phu nhân lẩm bẩm nói.

Phùng lão phu nhân cùng Phùng mù mù lúc nói chuyện, Nhã Hình Uyển tới cái mặc trang phục nha hoàn màu xanh nhạt, lặng lẽ tìm A Hi hỏi mấy câu bận bịu trở về phục mệnh Nhị thái thái Tiêu thị.

"Phu nhân, A Hi tỷ tỷ nói nhị cô nãi nãi hôm nay bị Tứ cô nương làm cho ghen hờn nhiều lần, lão phu nhân bị làm phiền âm ỉ liền không có để Nhị cô nãi nãi ở lại nói chuyện. Nhị cô nãi nãi có lẽ là trong lòng không thoải mái, liền trực tiếp trở về nhà mẹ đẻ..."

Khuôn mặt Tiêu thị trong nháy mắt trầm xuống.

Lẽ nào lại như vậy, nàng ta quản gia nhiều năm như vậy tự hỏi lớn trên mặt không có bạc đãi đại phòng, Thiên nhi đối Khương Tự cũng rất có đáng về tỷ tỷ, Khương Tự có thể nào không biết tốt xấu như thế, dám làm cho nữ nhi nàng ta tức giận?

Tiêu thị càng nghĩ càng nổi nóng, sầm mặt lại phân phó nói: "Đi phòng bếp bên trên gọi Lưu bà tử tới."

Khương Tự cũng không biết Khương Thiên vội vàng rời đi làm cho Tiêu thị đối với chuyện xảy ra ở Từ Tâm đường vô cùng để bụng, mà cho dù biết cũng không thêm để ý.

Sau khi từ Từ Tâm đường rời đi, nàng phái A Xảo đi bẩm báo Khương an thành một tiếng, mang theo A Man ra cửa.

Gần cửa sổ lầu hai quán trà vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh náo nhiệt đường phố, Khương Tự bưng lấy một ly trà từ từ uống.

A Man ực một hớp trà, thường thức tư vị nói: "Cũng đâu có dễ uống hơn trà nhà chúng ta."

"Dùng trà không chỉ vì tư vị." Khương Tự không dời mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, thuận miệng nói.

"Vậy còn vì cái gì nha?" A Man hiếu kì hỏi.

Khương Tự đã thấy Khương Trạm xa xa đi tới.

Khương Trạm vẫn chưa tới mười bảy tuổi, đi trong đám người thân mình cao lớn cũng không tính nổi trội, lại luôn có thể để cho người ta nhìn một cái liền thấy hẳn.

Đám thiếu niên mình châu mỹ ngọc, giống như đất cát đóng bên trong trần châu, thiên nhiên liền hấp dẫn người ánh mắt.

Mà lúc này hấp dẫn Khương Tự lại không phải huynh trưởng tuần mỹ vô song, mà là trong tay huynh trưởng xách cái lồng chim kia.

Lồng chim kia được làm bằng sợi trúc đan tỉ mỉ, bên trong rõ ràng là một đôi vẹt lông vũ màu sắc.

"Đương nhiên là vì trong người buồn phiền!" Khương Tự tùy tiện giải thích một câu, ánh mắt đi theo Khương Trạm từ xa đến gần.

Khương Trạm khẽ hát bước chân nhẹ nhàng, gã sai vặt A Cát chạy chậm một đường mới miễn cưỡng đuổi theo.

Mất thấy Khương Trạm liền muốn từ trà lâu bên cạnh đi vào, Khương Tự bẻ một khối trà bánh ném xuống dưới, vừa vặn đập trúng Khương Trạm đầu vai.

Khương Trạm duỗi tay sờ một cái, bên trên bàn tay trắng nõn dính mảnh vụn bánh ngọt.

Khương Trạm giận dữ, ngửa đầu liền mắng: "Ai như vậy -- "

Khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp từ bên cửa sổ biến mất.

"-- nhanh trí a!" Khương Trạm thở mạnh nói liền trước mặt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chim tình yêu

Editor: Mộc Yên Chi

Khương Trạh xách theo lồng chim bước nhanh đi vào quán trà, bạch bạch bạch lên lầu hai.

"Công tử, chúng ta không phải về nhà sao?" A Cát đuổi sát ở phía sau.

Khương Trạh lên lầu hai đảo mắt một phen, liền thấy A Man đứng ở cái nhĩ gian thứ ba ngoài cửa hướng hắc phúc thân chào.

Khương Trạh sải bước đi quá, chỉ chỉ cánh cửa: "Cô nương của các người ở bên trong?"

"Vâng."

Khương Trạh nở nụ cười, hùng hùng hồ hồ đẩy cửa vào: "Tứ muội, nhìn ca mang cho muội cái gì!"

Hắn mấy bước đi đến trước mặt Khương Tự, đem lồng chim để xuống trên bàn, tranh công nói: "Tứ muội biết đây là chim gì không?"

Khương Tự nhìn thấy trong lồng trúc một đôi chim lông vũ hoa mỹ, hốc mắt nóng lên.

Cùng một người, cùng một đôi vệt, cõi lòng đầy chờ mong nói lời nói tương tự: "Tứ muội, nhìn ca mang cho muội cái gì!"

Khi đó nàng là trả lời thế nào?

Nàng nhìn thoáng qua con vệt, lãnh lạnh nhạt đạm nói: "Nhị ca từ chỗ nào có được con vệt này? Muội nhìn nhị ca bị người dụ dỗ, loại này vệt học không được tiếng người."

Lúc ấy Khương Trạh xách theo lồng chim một mất một mát đi, lại không nghĩ rằng hắn đem vệt lạng lã về nuôi.

Tổ mẫu sai người bẻ gãy cổ vệt lúc đó nhị ca liều mạng che chở, chờ con chim mất đi hơi thở bị người quét rác quét đi, nhị ca ngồi dưới đất thất hồn lạc phách lặp lại: "Bọn chúng biết nói chúc mừng mà..."

Khi đó, lần đầu tiên nàng cảm thấy hối hận, có lòng muốn nói lời xin lỗi với nhị ca, lại sợ bị mất mặt.

Như thế kéo dài, rất nhanh liền kéo dài tới xuất giá...

Khương Tự không muốn nhớ lại nữa.

Những cái hồi ức kia như gai nhọn chôn ở sâu trong nội tâm của nàng, chỉ cần đụng một chút thì toàn tâm đều đau.

"Tứ muội tại sao khóc?" Khương Tự trong mắt thủy quang đem Khương Trạh giật mình nảy người, cuồng quát nhắc lên lồng chim nói, "Có phải bị sợ rồi hay không?"

Khương Tự dùng khăn tay lau lau khóe mắt, cười nói: "Bỗng nhiên nghĩ đến chuyện nguồn gốc tên gọi của loài chim này, nhịn không được cảm động."

"Tên gọi?" Khương Trạh nghe xong ngược lại hồ đồ rồi.

Khương Tự chỉ vào lồng vệt lông lấy giải thích nói: "Loại này vệt tên gọi là chim tình yêu, xưa nay có đôi có cặp mới có thể sinh sống, nếu trong hai con vệt có một con chết đi, thì con còn lại chẳng mấy chốc sẽ chết theo..."

"A, cách nói này của Tứ muội cùng dư Thất ca giống nhau a."

Về mặt Khương Tự hơi run.

"Dư Thất ca còn nói hiếm có người biết lai lịch của con vệt này đâu, thì ra là lừa ta."

"Nhị ca mang tới đôi này vệt cùng dư Thất ca có liên quan gì?" Khương Tự nghe Khương Trạh nhắc đến Dư Thất xong, mặc dù biết không phải một người, trong lòng vẫn còn có chút không thoải mái.

"Hôm nay ca đi tìm Dư Thất ca uống rượu, không nghĩ tới trong nhà hắn nuôi rất nhiều chim chóc, chúng ta uống rượu vừa xem chim, Dư Thất ca liền giảng giải cho ta những tập tính của chim này và chuyện lí thú, về sau hắn hỏi ca muốn mang một đôi về nhà nuôi hay không. Ca lập tức muốn, mặc dù ca không kiên nhẫn nuôi những thứ này, nhưng có thể đưa cho Tứ muội mà."

Khương Trạm đắc ý nhìn xem một đôi vẹt lông vũ lộng lẫy hỏi Khương Tự: "Tứ muội, con vẹt này xinh đẹp chứ?"

"Xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng mỗi lần muội thấy đôi này vẹt sẽ nghĩ đến chuyện nguồn gốc tên gọi của chúng, nghĩ tới chuyện ngọn nguồn này liền muốn khóc." Khương Tự buồn bã nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Khương Trạm nhẹ nhàng nhíu mày, rất là buồn rầu.

Hắn làm sao quên, nữ hài tử đều đa sầu đa cảm.

Khương Tự đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lông chim bằng trúc.

Trong lồng một đôi vẹt bị kính hải, tò mò quan sát nàng.

"Muội không thể thấy, nhị ca lại không kiên nhẫn nuôi, không bằng tốt nhất đưa trở về."

"Đưa trở về?"

"Đúng vậy, muội nhìn đôi chim này lông vũ màu sắc tiên diễm xòe ra, vừa nhìn chính là được người tỉ mỉ chăm sóc. Bọn chúng ở tại nhà chúng ta quá không tốt, còn không bằng trở lại nơi chủ nhân cũ."

Khương Trạm gật đầu: "Tứ muội nói rất có đạo lý, ta ngày mai liền đem hai con vẹt này đưa trở về cho dư Thất ca."

Khương Tự đứng dậy: "Đã muốn đưa trở về, làm gì đem chim giữ một ngày? Bọn chúng bị đổi nơi ở mới tất nhiên không thích ứng được."

Bà cốt chi về nhị ca chuyện tuy rằng không phải nảy sinh bây giờ, nhưng nàng không dám mạo hiểm.

Quý Sùng Dịch cùng Xảo Nương sinh mạng đã phát sinh biến đổi, làm sao biết sự tình khác không thể?

"Vậy được rồi, vậy thì ta đem bọn nó đưa trở về." Khương Trạm có phần tiếc nuối nhìn lồng chim một chút, bỗng nhiên cười một tiếng, "Chỗ Dư Thất ca còn có chim khác mà, không bằng ta đổi con Tứ muội thích?"

Khương Tự vội vàng khoát tay: "Vẫn không được, ta đối với chim chóc không có hứng thú."

"Không phải nói nữ hài tử đều thích tiểu động vật sao?"

"Nếu là tiểu miêu tiểu cầu còn tốt, so với chim chóc có trí thông minh hơn, bắt quá nuôi những thứ này cũng phiền phức." Khương Tự nửa điểm không dám toát ra đối một loại nào đó tiểu động vật yêu thích tới.

Trước mắt nàng còn không có thời gian tự lo cho bản thân, chỗ nào có tinh lực nuôi những vật sống này.

"Mèo con xác thực đáng yêu, chó coi như xong." Khương Trạm chợt nhớ tới Dư Thất như hình với bóng cùng con đại cầu kia, hận đến nghiến răng.

Con chó hoang kia cuối cùng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ kia, một ngày nào đó hắn muốn làm thịt nó ăn thịt!

Hai huynh muội sóng vai rời khỏi trà lâu, Khương Trạm dừng lại: "Tứ muội về trước phủ đi, ta đem chim chóc trả lại sẽ về nhà."

Khương Tự gật đầu đáp ứng, Khương Trạm nhẹ nhàng đá gã sai vặt A Cát một cước: "A Cát, đưa Tứ cô nương hồi phủ, nếu là Tứ cô nương thiếu một cọng tóc, xem ta thu thập ngươi như thế nào!"

"Nhị ca đi nhanh về nhanh đi." Khương Tự thúc giục nói.

Khương Trạm nhìn Khương Tự vẫy tay, xách theo lồng chim nhanh chân đi về phía trước.

Hẻm Trước Từ cách nơi này không xa, Khương Trạm một đường đi bộ, chỉ dùng khoảng hai khắc đồng hồ liền đến đến trước cửa một gia đình.

Nhà kia trước cửa có một gốc cây táo xiêu vẹo cái cổ, lúc này hoa táo khắp cây, đập vào mắt đều là màu xanh.

Khương Trạm tiến lên gõ cửa: "Dư Thất ca, ta lại tới nữa."

Cửa đột nhiên mở, một cái đầu đại cầu vọt tới.

"Ngươi làm gì?" Khương Trạm đem lồng chim nằm ngang ở trước ngực, lớn tiếng nói.

Trong lồng vẹt phảng phất cảm nhận được uy hiếp, rối loạn lên.

Đại cầu hoàn toàn không nhìn trong lồng vẹt, nằm ngang ở cổng một mặt ghét bỏ nhìn chằm chằm Khương Trạm.

"Tới cửa chính là khách, tiểu súc sinh mau tránh ra!"

"Gâu!" Đại cầu đột nhiên nhe răng bỏ nhào qua.

Khương Trạm giật mình nảy người, một cái bước xa dùng cả tay chân ôm lấy cây táo.

Đại cầu xem thường nhìn Khương Trạm một cái, vẩy vẩy cái đuôi quay người vào cửa.

Khương Trạm mặt đen lên từ trên cây nhảy xuống, ở trong ánh mắt khác thường của môn nhân mặt không đổi sắc hướng phía trong đi đến, nhưng trong lòng mừng lên: Tiểu súc sinh đáng chém ngàn đao, vậy mà lừa ta!

Trong viện dưới cây hạp hoan, Dư Thất một thân thanh sam dựa vào cây mà đứng, đại cầu chạy tới lấy lòng cạo lấy vạt áo hần.

"Dư Thất ca, ta lại tới."

Ánh mắt Dư Thất rơi xuống lồng chim trong tay Khương Trạm, khe khẽ nhủ thầm.

Khương Trạm đem lồng chim hướng dưới cây trên bàn đá để xuống, tràn đầy đáng tiếc nói: "Người trong nhà không kiên nhẫn nuôi, vẫn là trả lại cho dư Thất ca đi."

"Không thích?"

"Ừ." Khương Trạm mập mờ đáp.

"Còn có rất nhiều loài chim khác, Khương Nhị đệ có thể chọn loài mình thích."

"Không được, người trong nhà không có hứng thú nuôi chim không." Khương Trạm càng cảm thấy Dư Thất không giận.

Dư Thất ca chẳng những cứu được hần, còn hào phóng như thế, bằng hữu như vậy thật sự là đốt đèn lồng tìm cũng khó khăn a.

Dư Thất nhìn thấy vệt trong lồng, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng như ngọc bên trên hiện lên một tia nghi hoặc.

Xinh đẹp như vậy lại không thích chim chóc?

Hần không khỏi cup mắt, nhìn về phía đại cầu bên người.

Khương Trạm nuốt nửa nhảy dựng lên: "Loại này chó lại hung hãn lại xấu thì càng không được!"

Đại cầu: "Gâu -- "

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hái thuốc

Editor: Mộc Yên Chi

Khương Tự cũng không có trở về, mà là quyết định men theo bờ đê đi một chút.

Gã sai vật A Cát lo lắng bất an: "Tứ cô nương, vẫn là để tiểu nhân đưa ngài hồi phủ đi, bằng không công tử mà biết sẽ trách."

A Man cười nhạo: "Cô nương chúng ta chính là đi ven bờ đê một chút, cũng không phải đi đầm rồng hang hổ, người khản trương cái gì?"

Tối hôm đó nàng cùng cô nương còn đi Mạc Ưu hồ cứu người phóng hỏa đấy, hiện tại giữa ban ngày nhưng lại bị một cái gã sai vật dong dãi, nào có đạo lý như vậy.

"Ai u, A Man tỷ tỷ của ta, người không chút khuyên giải thế nào còn chằm ngồi thổi gió a?" A Cát cười khổ làm ra động tác xin khoan dung.

A Man lườm hần một cái: "Người đây đã sai rồi, ta không phải chằm ngồi thổi gió, mà là cô nương chúng ta cho dù đi đầm rồng hang hổ ta cũng sẽ đi theo, liền đơn giản như vậy."

A Cát nói không lại A Man, phiền chán đá văng một hòn đá nhỏ bên chân ra, ôm một tia hi vọng cuối cùng khuyên nhủ: "Tứ cô nương, mắt thấy sẽ đến thời điểm dùng cơm, nếu không chúng ta về phủ trước, chờ ăn cơm vừa vặn đề công tử bồi ngài ra ngoài..."

Khương Tự rót cục mỡ miệng: "Nhị ca nếu trách nguoi, ta sẽ nói với hần."

A Cát há hốc mồm, cuối cùng không có nói cái gì nữa.

Thôi, người ta là chủ tử, muốn đi nơi nào một người hạ nhân như hần làm sao ngăn được, chỉ hy vọng công tử đánh nhẹ chút.

Khương Tự muốn đi ven bờ đê một chút, đương nhiên không phải tản bộ đơn giản như vậy.

Nàng phải đi hái "Thuốc".

Nàng không thông y thuật, nhưng từ chỗ Ô Miêu tộc trưởng lão học được một chút phương thuốc cổ quái, những phương thuốc kia đều có tác dụng thần kỳ, đòi hỏi "Thuốc" càng là thiên ki bách quái*.

*Thiên ki bách quái: vô cùng kỳ quái

Lúc này đây nàng muốn hái "Thuốc" là một loại cỏ sinh trưởng dưới cây liễu trăm năm tuổi, tên Bạch Giác. Cỏ Bạch Giác bề ngoài không khác cỏ thường là mấy, người hoặc chim thú nếu là dùng đơn độc cũng không ảnh hưởng, nhưng sau khi trải qua điều phối đã có chỗ tác dụng lớn. Cỏ này chỉ có thể nhận biết thông qua mùi vị.

Bờ sông Kim Thủy, bóng xanh khôn cùng, cây liễu trăm năm cũng không hiếm thấy.

Lúc này đúng là đầu hạ, trên bờ đê người tản bộ thường cảnh cũng không thiếu, già trẻ trai gái đều có, ngẫu nhiên có đứa trẻ theo ba người Khương Tự bên cạnh như gió xoáy chạy qua, bỏ ra từng chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Giờ phút này A Cát chỉ biết trợn tròn mắt kêu: "Thằng nhóc con nhìn một chút, đừng phải người nhất định không dễ tha cho!"

"Được rồi, nguoi cùng Tiểu Đồng so đo sức lực cái gì." Xem chiều dài đê Lục Liễu sương khói mênh mông cảnh đẹp, A Man ngại A Cát hô to gọi nhỏ phá hủy không khí.

A Cát có chút không phục: "Ta chỉ sợ bọn họ va chạm cô nương thôi."

"Cô nương có ta che chở."

"Đúng đúng đúng, A Man tỷ tỷ có thể nhẫn nhịn."

Thời điểm gã sai vặt cùng nha hoàn đầu vô mồm, Khương Tự đã đi về phía trước đi.

"Cô nương, đợi tiểu tỷ chút nha --" A Man bận đuổi theo.

Khương Tự dừng lại bên cạnh một gốc Lục Liễu, ngón tay trắng muốt vòng quanh cành liễu hỏi A Man: "Biết bện lăng hoa không?"

A Man ha ha cười: "Tiểu tỷ sẽ hái hoa."

"Ta sẽ, ta sẽ bện lăng hoa!" A Cát vội hỏi.

A Man cười nhạt.

Đắc ý cái gì, nguoi cho dù biết bện hoa cũng không làm nổi cô nương bên người nha hoàn!

"Kia A Cát dùng cành liễu bện cái lăng hoa, A Man hái chút hoa tươi đến, mang về trong phủ bày ở trong phòng cũng không tệ."

A Man cùng A Cát được phân phó bận bịu đứng lên hành động.

Khương Tự thấy hai người bận rộn, chậm rãi vòng đến đằng sau liễu thụ, ngồi xổm xuống hít một hơi thật sâu, tìm được cỏ Bạch Giác sau đó cẩn thận dùng khăn tay gói kỹ.

Như vậy chờ lăng hoa bện tốt cũng chứa đầy hoa tươi lúc đó, số lượng cỏ Bạch Giác nàng cần cũng hái đủ.

"Hồi phủ đi."

Bỗng nhiên trên bờ đê bên trên người giống như thủy triều theo một phương hướng dừng mãnh lao tới, tiếng kinh hô liên tiếp: "Không tốt rồi, có người nhảy sông rồi --"

"Cô nương?" A Man nhìn về phía Khương Tự.

"Đi xem"

A Cát vội ngăn cản: "Từ cô nương, bờ sông nhân nhiều đường lại dễ trơn trượt, chúng ta vẫn là dùng đi qua, nhảy sông không gì đẹp mắt."

Trời ạ, nếu đem từ cô nương đổi thành công tử, hẳn thế nào cũng phải chạy đến so với công tử còn nhanh hơn!

Khương Tự nở nụ cười: "Ta nói cho người đi xem xem tình huống gì."

Lượng sức mà đi dạo lý nàng vẫn là biết.

Trước công chúng, hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, nàng chen qua chẳng lẽ phải làm theo mọi người nhảy sông cứu người?

Vừa nghe có náo nhiệt nhưng nhìn lại không cần phải lo lắng an toàn Khương Tự, A Cát vui vẻ, vất chân lên cỏ chạy như bay.

Bờ sông đã đứng đầy người, A Cát dựa vào da mặt dày như tường thành cùng với thân mình linh hoạt chen vào, một hồi lâu lại ở trong tiếng của mọi người chui ra hướng Khương Tự bám bảo.

"Từ cô nương, nhảy sông là một phụ nhân, vừa mới bị cứu lên đây, hiện tại đang ngồi ở bờ sông khóc đó."

Phụ nhân khóc thét âm thanh lướt qua đám người bay vào lỗ tai Khương Tự: "Tìm không được Nữu Nữu của ta, ta không muốn sống a -- "

"Nghe người bên cạnh nói phụ nhân nhảy sông là người bán đậu hủ, mọi người đều kêu nàng là Tây Thi đậu hủ, trước kia thủ tiết nuôi một đứa con gái lớn lên, ai biết con gái nàng hai ngày trước không thấy, thật sự là đáng thương..." A Cát đem lời nghe được nói cho Khương Tự nghe.

"Không có báo quan?" A Man bật thốt lên hỏi.

"Báo, thế sao không báo chứ. Nhưng hàng năm nữ hài tử mất tích có nhiều lắm, quan phủ đâu có quản được tới đó chứ!" A Cát hít một tiếng, thừa cơ khuyên Khương Tự, "Từ cô nương, nếu không sao nói bên ngoài nguy hiểm chứ, chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian hồi phủ đi."

Tiếng khóc phụ nhân lớn hơn nữa: "Nữ nhi đáng thương của ta mới mười bốn tuổi, nhà khác đưa nhỏ chơi đùa thời điểm chưa từng ra ngoài, cả ngày đi theo ta mài đậu hủ, một ngày thoải mái đều chưa từng được hưởng. Nữu Nữu, con ở đâu? Con trở về a -- "

"Từ cô nương, chúng ta trở về đi." A Man nghe xong kia tiếng khóc trong lòng dường như bị tảng đá đè nặng, chặn đến kịch liệt.

Phụ nhân được người khác đỡ từ trong đám người đi ra, chính xác hơn mà nói là ra là được người khác kéo ra bên ngoài.

Toàn bộ thân mình nàng ngã xuống, một đôi chân trên mặt đất lòi ra dấu vết thật dài, nhưng cho dù chặt vật như vậy, tuyệt vọng trên mặt kia vẫn như cũ lưu lại trên khuôn mặt tú lệ còn trẻ.

Bỗng nhiên, ánh mắt đang đại ra của phụ nhân chợt toả sáng kinh người, dùng sức tránh thoát khỏi người đang diu nàng theo hướng Khương Tự đứng chạy tới.

A Man phản ứng cực nhanh, lập tức tiến lên một bước che ở trước mặt Khương Tự.

Phụ nhân như gió thổi qua tới bên cạnh chủ tớ hai người, Khương Tự ngửi thấy hương vị chưa xốt nhàn nhạt.

"Nữu Nữu, Nữu Nữu --" phụ nhân chạy đến cực nhanh, túm lại ống tay áo của một thiếu nữ áo lam.

Tiếng thét nhóm nha hoàn bà tử chói tai truyền đến: "Người cái bà điên này mau thả cô nương chúng ta ra!"

"Các người tránh ra, đem Nữu Nữu trả lại cho ta!" Phụ nhân phát điên tùy tiện quyền đấm cước đá vài cái nha hoàn bà tử, chỉ gắt gao túm lấy ống tay áo thiếu nữ kia không tha, "Nữu Nữu, là nương a, người liếc mắt một cái nhìn nương a -- " (Đang xa nhà, ed đoạn này nhớ má quá aaaa TT.TT)

Thiếu nữ quay đầu, nhẹ nhàng nhún mảy: "Đại nương thỉnh buông tay đi, người nhận lầm người rồi."

Phụ nhân thấy rõ gương mặt thiếu nữ, kinh ngạc nói tay.

Khương Tự rõ ràng nhìn thấy ánh sáng trong mắt phụ nhân nhanh chóng dập tắt, chuyển thành lạnh lẽo chán nản.

"Tú nương tử, vẫn là trở về đi, nói không chính xác Nữu Nữu đã về nhà." Người bên cạnh thấy phụ nhân động phải quý nhân, hảo tâm khuyên nhủ.

"Nữu Nữu, ta phải về nhà tìm ta Nữu Nữu!" Phụ nhân điên điên khùng khùng chạy về phía trước.

Thiếu nữ mấp máy môi, quay đầu đi vừa đứng đối mặt với ánh mắt Khương Tự.

"Người là -- Khương từ cô nương?"

Khương Tự nhướng mày.

Thật sự là khéo, nàng đến hái cái "Thuốc" đều có thể gặp được An quốc công phủ cô nương!

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tình cờ gặp gỡ

Editor: Mộc Yên Chi

Thiếu nữ là cô nương nhị phòng phủ An quốc công, khuê danh Phuong Hoa. Bởi vì An quốc công phủ chỉ duy nhất một vị cô nương, Quý Phuong Hoa ở trước mặt trưởng bối trong phủ rất được yêu thích, hình thành tính tình hoạt bát cởi mở.

Khương Tự ở An quốc công phủ đoạn thời gian kia thấy giống trong một cái nhà giam, Quý Sùng Dịch đối nàng làm như không thấy, An quốc công phủ nhân đối với nàng càng chưa nói tới muốn thấy mặt, mỗi một ngày đều làm cho người ta hít thở trái qua trong sự ngột ngạt.

Bây giờ nghĩ lại, nàng hiếm khi nói chuyện nhiều thời điểm chính là lúc Quý Phuong Hoa tình cờ đến thăm nàng.

Mặc dù đối với An quốc công phủ căm thù đến tận xương tủy, Khương Tự đối Quý Phuong Hoa lại không có ác cảm, liền mỉm cười trả lời: "Đúng vậy."

Quý Phuong Hoa trong lòng bồn chồn: "Không biết Khương tỷ tỷ còn có nhớ hay không ta? Ngày hè năm ngoái chúng ta thưởng sen trong bữa tiệc đã gặp qua."

"Tự nhiên là nhớ kỹ."

Quý Phuong Hoa nhìn lướt qua bốn phía: "Nơi này nói chuyện nhiều có bất tiện, Khương tỷ tỷ bồi tiểu muội qua bên kia đi một chút được chứ?"

Khương Tự có chút kinh ngạc, lại bất động thanh sắc đồng ý.

Hai người dọc theo bờ đề đi hướng phía trước đi đến.

"Các người ở trong này chờ là được, ta cùng với Khương cô nương tùy tiện đi một chút." Quý Phuong Hoa ngăn nhóm nha hoàn bà tử đi theo lại.

Khương Tự ý bảo A Man cùng A Cát ở lại, theo Quý Phuong Hoa đi phía bờ phía trước.

Bờ sông Lục Liễu lượn quanh, sương khói ngậm sầu, Quý Phuong Hoa đi đến bên cạnh một gốc cây liễu thì dừng lại, Khương Tự tùy theo dừng bước lại.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ hai nhà đã hủy hôn, Quý Phuong Hoa còn có chuyện gì muốn nói với nàng.

Quý Phuong Hoa vuốt vuốt khăn, bỗng nhiên hướng Khương Tự làm thi lễ.

"Quý cô nương vì sao như thế?" Khương Tự nghiêng người né.

"Chuyện Tam ca... Ta cảm thấy phải hướng Khương tỷ tỷ nói tiếng thật xin lỗi." Quý Phuong Hoa hai gò má phồng hờn, chỉ sợ nhắc tới Quý Sùng Dịch lại làm cho Khương Tự tức giận, có chút khăn trương nhìn nàng.

Khương Tự nở nụ cười xinh đẹp: "Quý cô nương không cần hướng ta xin lỗi, ta cũng không để ý."

Nàng mặc dù để ý, cũng không đến mức trách tội lên đầu Quý Phuong Hoa.

Thậm chí nàng cũng chẳng muốn được nghe Quý Sùng Dịch xin lỗi, đối với nàng mà nói, người đã có người trong lòng cách xa nàng một chút so với bất cứ cái gì đều tốt.

"Ta biết một tiếng xin lỗi không có gì dùng, chính là... Chính là muốn cùng Khương tỷ tỷ nói một tiếng. Kỳ thật Tam ca ta rất tốt -- "

Khương Tự cười cắt ngang lời nói Quý Phuong Hoa: "Quý cô nương xin lỗi ta ghi nhận, về phần những người khác xin mời quý cô nương không cần nói ra, ta thật sự không có chút nào để ở trong lòng."

Khương Tự trả lời thực vượt quá dự kiến Quý Phuong Hoa.

Nàng vốn tưởng rằng Khương Tự đầy bụng oán khí, đã chuẩn bị tốt bị oán trách, lại không nghĩ rằng đối phương như thế phản ứng.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt mỹ của thiếu nữ thần sắc bình tĩnh mà lạnh lùng, trong lòng Quý Phuong Hoa bỗng nhiên thở dài.

Tam ca hần... Thật sự hồ đồ mà.

"Quý cô nương, ta ra ngoài một thời gian, lại không quay về sợ người trong nhà sẽ lo lắng, thứ cho ta thất lễ đi trước một bước."

"Khương tỷ tỷ đi thông thả." Quý Phương Hoa nhìn Khương Tự đi xa, đứng ở dưới cây liễu không hề nhúc nhích.

Nàng hôm nay ra ngoài vốn là để giải sầu.

Quốc công trong phủ từ trước tới nay trường bối từ ái, huynh đệ tỷ muội hòa thuận, nhưng từ khi tam ca náo ra chuyện liên thay đổi đáng về.

Nàng ở tại nhị phòng đều thấp thoáng nghe được đại bá phụ cùng đại bá nương tranh chấp, làm cho trên dưới không khí cả nhà đè nén vô cùng, dường như hô hấp cũng không thông.

Nàng lúc này mới mang theo nha hoàn bà tử chạy đến giải sầu, không nghĩ tới gặp Khương tứ cô nương.

Vừa gặp được Khương Tự, Quý Phương Hoa chẳng những không giải được sầu, ngược lại càng thêm bức bối.

Càng so sánh, nàng càng cảm thấy ánh mắt tam ca bị dán ghèn.

"Cô nương, chúng ta cũng cần phải trở về." Bà tử nhắc nhở nói.

"Ừm." Quý Phương Hoa gật đầu một cái, thuận theo nhóm nha hoàn bà tử vây quanh lên chiếc xe ngựa màn xanh dừng ở cách đó không xa.

Bờ đề rất nhanh khôi phục yên tĩnh, ngàn vạn sợi liễu nhẹ vỗ về mặt nước, nhiều loạn ảnh ngược ở trên mặt nước lượn quanh bóng hình xinh đẹp tạo thành hình ảnh xinh đẹp.

Quý Phương Hoa hồi phủ quốc công trong phủ, cả trái tim lại thật lâu khó có thể bình tĩnh.

Nàng trái lo phải nghĩ, nhắc chân đi nơi ở Quý Sùng Dịch.

Quý Sùng Dịch rơi xuống nước bị cảm lạnh, hiện tại thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, vừa vào phòng có thể ngửi được một luồng vị thuốc nồng đậm.

"Muội muội đến." Vừa thấy Quý Phương Hoa tiến vào, Quý Sùng Dịch liền lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Quốc công phủ hai phòng chỉ có một nữ hài tử là Quý Phương Hoa như vậy, hai người tuy là đường huynh muội, Quý Sùng Dịch lại coi Quý Phương Hoa là thân muội tử mà thương yêu.

"Tam ca khá hơn chút nào không?" Ở trước mặt Quý Sùng Dịch, Quý Phương Hoa cũng không câu nệ, ở đối diện hần chậm rãi ngồi xuống.

"Tốt hơn nhiều rồi." Quý Sùng Dịch đem Quỳnh Hoa bày trên bàn đẩy tới trước mặt Quý Phương Hoa, "Muội muội ăn mút hoa quả, mùi vị bên trong quả mơ không tệ."

Quý Phương Hoa nhặt một quả mơ bắt đầu ăn, lộ ra mấy phần không yên lòng.

"Muội muội có phải có tâm sự hay không?" Quý Sùng Dịch nhận ra Quý Phương Hoa khác thường, thân thiết hỏi.

Quý Phương Hoa liếc Quý Sùng Dịch một cái, trong lòng đấu tranh mấy lần, vẫn là nhịn không được hỏi: "Tam ca thật sự muốn cưới Xảo Nương làm vợ?"

Quý Sùng Dịch ngẩn ra, sau đó lông mày khẽ chau lại: "Ta cùng với Xảo Nương hai bên lưỡng tình tương duyệt, nay cha mẹ cũng gật đầu, muội muội vì sao hỏi như vậy?"

"Thế nhưng tam ca không cảm thấy nhà Xảo Nương cùng nhà chúng ta môn không đăng hộ không đối -- "

"Muội muội, Xảo Nương là cô nương tốt, xuất thân thấp hèn không phải nàng lỗi. Nàng rất nhanh chính là tam tẩu muội, tam ca hi vọng muội có thể cùng nàng hòa thuận sống chung, mà không phải xem thường nàng xuất thân."

Quý Phương Hoa ừm khua miệng: "Tam ca, ca thế nào nói như vậy ta? Môn không đăng hộ không đối là chuyện không thể thay đổi được, chẳng lẽ ta không nói, vấn đề này sẽ không tồn tại sao? Vậy giống như ta không xem trọng danh dự có liên quan cái gì?"

"Tốt lắm, muội muội, chuyện này ta không nghĩ cùng muội thảo luận." Quý Sùng Dịch trong lòng một trận bức bối.

Vì tranh thủ ở cùng với Xảo Nương, hần đã tiếp nhận quá nhiều áp lực đến từ trường bối, thật sự không có tâm tư lại ứng phó người khác.

"Thế nhưng hôm nay muội gặp được Khương tứ cô nương -- "

Quý Sùng Dịch chân mày nhíu chặt hơn: "Muội muội nghe Khương tứ cô nương nói lời ong tiếng ve?"

Quý Phương Hoa đem nhặt lấy quả mơ trong hộp quăng một cái, đứng lên: "Tam ca không cần phỏng đoán lung tung, Khương tứ cô nương cái gì cũng không nói, là muội cảm thấy Khương tứ cô nương là người thật người tốt -- "

"Muội muội ở nơi nào gặp được Khương tứ cô nương?" Quý Sùng Dịch không hồn giật hỏi.

"Lúc tản bộ trên bờ đê bên cạnh tỉnh cò gặp."

Quý Sùng Dịch cười nhạo: "Muội muội thật sự là ngây thơ, người cẩn thận suy nghĩ thật kỹ, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy!"

Quý Phương Hoa cũng giật, cười lạnh nói: "Tam ca chẳng lẽ bị hồ đồ rồi sao, ca cùng Khương tứ cô nương đã hủy hôn, hay là nhà ta kế thừa hoàng vị, có thể làm cho người ta trăm phương ngàn kế cùng đường muội của ca ngẫu nhiên gặp gỡ như vậy!"

"Phương Hoa, muội điên rồi, lời này cũng dám nói!" Quý Sùng Dịch quýnh lên, ho khan đứng lên.

Quý Phương Hoa thấy vậy không muốn cùng Quý Sùng Dịch tranh chấp tâm tư, nhất dậm chân nói: "Thôi, tam ca bị ma quỷ ám ảnh, một lát là thanh tỉnh được, chỉ hy vọng tam ca về sau đừng có hối hận!"

Nàng nói xong, xách váy chạy vội mà đi, Quý Sùng Dịch ho khan dùng sức dấm dấm mặt bàn.

Hắn bắt quả là muốn cùng người trong lòng ở cùng một chỗ, làm sao lại khó như vậy!

Khương Tự trở lại trong phủ, phát hiện A Xảo thần sắc có chút không đúng.

"A Xảo, ta đi ra ngoài trong khoảng thời gian này trong phủ phát sinh chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tự Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đến từ Nhị thái thái nhan sắc (Để Nhị thái thái tự mình hại mình)

Editor: Mộc Yên Chi

Trong mắt A Xảo lóe lên tia phẫn nộ, đem một hộp thức ăn đặt tới trước mặt Kiều Chiêu: "Cô nương ngài xem, đây là Hồng Tuyền mới từ phòng đại trù lấy đồ ăn trở về."

Bá trong phủ dùng cơm có lệ, các cô nương bữa ăn chính đều là bốn mặn một canh, cộng thêm một món điểm tâm.

A Xảo đem đồ ăn trong hộp đồ ăn từng món bày ra, một món nấm ninh gà, một món cung bảo thịt thỏ, một món rau xanh xào cây cải dầu, một món rau trộn mộc nhĩ ti, canh là canh tam tiên, điểm tâm là cuốn như ý.

"Đây là cái gì vậy, gà hầm nấm lý thế nào bên trong chỉ có hai cái đầu gà?" A Man vừa thấy liền nổi giận, chỉ vào món gà hầm nấm kia sắc mặt biến thành màu đen.

Khương Tự lau tay sạch sẽ, cầm lấy đĩa dùng một chút, gấp một cuốn như ý từ từ ăn, bốn mặn một canh từ đầu đến cuối chưa chạm một chút.

"Cô nương, món gà hầm nấm mặc dù không có cách nào hạ hỏa, nhưng ba món ăn khác nhìn cũng không tệ, ngài ít nhiều dùng một chút đi." A Xảo khuyên nhủ.

"Canh tam tiên quá mặn, cung bảo thịt thỏ quá ngọt, rau xanh xào cây cải dầu còn chưa cắt gốc, về phần rau trộn mộc nhĩ..." Khương Tự dùng chiếc đũa gạt gạt mộc nhĩ ti cắt đều đặn kia, thần nhiên nói, "Thêm nhiều mù tạc, chỉ sợ ăn một miếng nước mắt sẽ chảy xuống."

"Cô nương, ngài làm sao mà biết..." A Xảo kinh ngạc xem bề ngoài của đồ ăn thượng hạng hỏi.

A Man là người nóng tính, lập tức cầm lấy đĩa ném thử từng món, ăn đến rau trộn mộc nhĩ ti thì vội vàng phun ra, nước mắt đầm đìa nói: "Thật đúng như cô nương nói vậy, hôm nay phòng bếp chẳng lẽ đổi đầu bếp nữ rồi?"

Khương Tự buông đũa, cười nói: "Không phải thay đổi đầu bếp nữ, mà là Hải Đường cư chúng ta bị đầu bếp nữ đặc biệt chiếu cố."

"Ý cô nương là bọn họ có ý?"

Khương Tự cười cười.

Nàng mới đắc tội Khương Thiên, đồ ăn liền đa dạng, loại thủ đoạn này thật đúng là không thú vị.

"Buồn cười, tiểu tỷ đi tìm đầu bếp nữ tính sở!" A Man nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

A Xảo kéo nàng lại: "Người đừng xúc động, đầu bếp nữ chỉ sợ không có can đảm này."

Nàng nói xong, lo lắng liếc nhìn Khương Tự một cái: "Cô nương, có phải vì nhị cô nương trở về, nhị thái thái nghe xong lời đàm tiếu gì -- "

Khương Tự khen ngợi gật đầu: "A Xảo chúng ta thật thông minh."

A Xảo lập tức đỏ vành mắt: "Cô nương, lúc này mà ngài còn nói đùa! Nhị thái thái quản gia nhiều năm như vậy, hạ nhân trong phủ phải lấy lòng bên kia, nếu nàng cố ý làm khó ngài, ngài về sau sẽ khổ sở."

A Man đã nổi trận lôi đình: "Tiểu tỷ cứ nói cho đại lão gia, đại lão gia hiểu rõ cô nương nhất, biết được tất nhiên sẽ thay cô nương trút giận! Những tư tưởng đen tối này, nếu đại thái thái còn sống đâu có đến phiên nhị thái thái quản gia, hiện tại bọn họ lại khi dễ cô nương chúng ta không có nương -- "

A Xảo đột nhiên kéo A Man một cái: "A Man, người bớt tranh cãi đi."

"Tốt lắm, mấu chốt sự việc như vậy cũng đáng để các người nói nhiều như vậy." Khương Tự cười tủm tỉm, trong giọng nói không có một tia con tức.

"Cô nương, chẳng lẽ chúng ta cứ nhịn như vậy?" A Man hung hăng dậm chân, "Cha ta từng nói qua, ngựa hiền dễ bị người cười, người hiền dễ bị bắt nạt, chúng ta nhịn một lần về sau sẽ phải nhẫn nhịn liên tục, nhẫn thành tôn từ cũng không có người đau lòng."

Khương Tự cười một tiếng: "Khương thúc nói thảo lý bất thảo."

Thấy nhất phó Khương Tự bộ dáng không để trong lòng, A Man nhìn hai bên một chút, bỗng nhiên thấp giọng: "Không bằng để tiểu tỷ dùng bao tải đem đầu bếp nữ tròng lên đánh một trận, tiểu tỷ cam đoan không để người ta nắm được điểm yếu."

Phụ thân của A Man là người hầu của Khương An Thành, có được một thân võ nghệ tốt, A Man từ nhỏ đã theo phụ thân học quyền cước, lấy thân thủ hiện tại của nàng đánh hai ba nam tử bình thường vẫn là không thành vấn đề.

"Trị phần ngon không trị được phần gốc." Khương Tự vỗ cánh tay A Man, cười nói, "A Xảo, người đem này đó không nhúc nhích chiếc đĩa đồ ăn thu vào thực hộp lý trước không cần quảng. A Man, có vài thứ cần người buổi chiều đi ra ngoài mua, ta đợi lát nữa viết cái ra cho người."

A Man còn định nói thêm, bị A Xảo kéo đi ra ngoài.

Đứng ở dưới mái nhà cong, A Man buồn bực nói: "Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?"

A Xảo hướng cửa nhìn thoáng qua, thấp giọng nói: "Gấp cái gì, cô nương trong lòng tất nhiên đều biết."

A Man ngẩn ra.

Nàng còn nhớ rõ ngày nào đó, rầu rĩ không vui nhiều ngày bỗng nhiên trong mắt cô nương có thần thái, giọng điệu kiên quyết nói với nàng: "Ta muốn từ hôn, A Man giúp ta."

Nàng vội vàng gật đầu, trong lòng lại lo sợ. Nhưng là bây giờ cô nương thật sự thuận lợi hủy hôn, còn không để phủ An quốc công có trái thom để ăn.

"Người nói đúng, cô nương nhất định có biện pháp." A Man rốt cục lộ ra cái tươi cười.

Khương Tự đi thư phòng, đề bút viết xuống một tờ danh sách.

Chỉ cần mua đủ đồ vật trong danh sách, nàng đã có thể dựa theo điều chế thuốc theo những cái đơn thuốc kia, "Thuốc" này mới là căn bản để nàng sau này sống yên ổn, về phần nhị thái thái về chút kỹ xảo này đừng nói để trong lòng, chính là động đậy đuôi lông mày nàng cũng ngại lãng phí thời gian.

Đương nhiên, ngại lãng phí thời gian là một chuyện, nhưng nếu người ta lần đến trên đầu nàng thì lại không có dự định nén giận.

Cả một buổi chiều Khương Tự đều ở đang loay hoay với những cây cỏ Bạch Giacs mới hái về, bất tri bất giác theo song cửa sổ ánh sáng chiếu vào đã biến thành màu vô quýt nhu hòa.

A Xảo từ phòng bếp mang com tối đến, theo thường lệ là bốn mặn một canh một món điểm tâm, lúc này đây không cần nêm hương vị, chính là ngay cả bề ngoài đều nhìn không tốt như vậy, trong đó một món bánh trôi ngó sen hơn phân nửa đều là phân nửa đều là tạc tiêu, cái mũi Khương Tự linh hoạt, nghe được chính là vị khét nồng đậm.

"Những tên đáng chém ngàn đao kia, chờ ngày mai có phải chuẩn bị cho cô nương ăn com thừa rượu cạn hay không!" A Man hận không thể đem bàn ăn xốc lên, tức giận đến đảo quanh đi tới đi lui.

"Đem những thứ này cất vào trong hộp com, cả buổi trưa cũng mang theo, theo ta đi Từ Tâm đường thỉnh an lão phu nhân." Khương Tự không nghĩ ngày thứ hai còn ngược đãi dạ dày bản thân, đương nhiên phải tốc chiến tốc thắng.

Phùng lão phu nhân thực hưởng thụ con cháu cho bà cảm giác thỉnh an, nhưng dù sao đã có tuổi, ứng phó một ngày hai lần thỉnh an tinh thần ít nhiều có chút không tốt, liền miễn thỉnh an buổi tối.

Lúc này nghe nha hoàn báo lại tứ cô nương tiến đến thỉnh an, Phùng lão phu nhân vốn là không tính toán gấp, lại ma xui quỷ khiến nghĩ đến Khương Tự và bà mơ cùng một giấc mộng, lại gật đầu để cho người tiến vào.

"Tôn nữ thỉnh an tỏ mẫu, không biết tỏ mẫu đã dùng com chiều chưa?" Khương Tự quy củ hành lễ, dáng vẻ hếch lên không xuất ra một chút sai lầm đến.

"Ta đến tuổi này, đồ ăn dù cho tốt cũng không có khẩu vị, không giống thiếu niên các ngươi." Phùng lão phu nhân thở dài, nâng tay xoa nhẹ mắt trái.

Không biết vì sao, nhìn thấy Khương Tự bà liền lại nghĩ đến cái kia mộng, vừa nghĩ đến giấc mộng kia, mắt trái tựa hồ liền đau.

"Mượn cơ hội thỉnh an, tôn nữ có chuyện muốn cùng tỏ mẫu thương lượng."

"Chuyện gì không thể để sáng mai nói sao?"

Khương Tự cười cười: "Tôn nữ không chờ được sáng mai."

"Ồ?" Phùng lão phu nhân ánh mắt nhú lại, nghiêm túc.

"Tôn nữ nhớ trước kia mẫu thân, để lại đồ cưới lúc đại tỷ xuất giá mang đi một nửa ạ?"

Phùng lão phu nhân ánh mắt như đao nhìn chằm chằm Khương Tự.

Đại phòng có ba người con, theo như ý tứ của bà, đồ cưới Tô thị phân cho Khương Trâm một nửa, một nửa kia chia đều cho hai tôn nữ. Nhưng trường tử lại không đồng ý, nhất định nói nam nhi tốt cảm đồ cưới của mẫu thân là không có tiền đồ, cố ý đem đồ cưới chia đều cho hai nữ nhi.

Vì thế, nàng hết sức sinh ra khó chịu mấy ngày.

Từ nha đầu dễ dàng nói đến đây là có ý tứ gì?

"Tôn nữ đã trưởng thành, muốn học quản lý đồ cưới của chính mình." Khương Tự không nhìn ánh mắt sắc bén Phùng lão phu nhân, đứng lý hợp tình nói.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chào giá trên trời

Editor: Mộc Yên Chi

Mặc dù Phùng lão phu nhân che giấu không tặc, Khương Tự vẫn phát hiện lúc nàng nói ra chuyện đòi hỏi đồ cưới gả sau đó thần sắc đối phương trong nháy mắt cứng ngắc.

Mẫu thân của Khương Tự Tô thị qua đời nhiều năm, để lại chìa khóa cất giữ đồ cưới vẫn do Phùng lão phu nhân trông quản, tuy rằng Phùng lão phu nhân đã sớm tuyên bố chờ tam nữ nhi đại phòng gả đi thì sẽ đem đồ cưới lấy ra, Khương Tự lại biết rõ sớm đòi lại nếu không muốn để Phùng lão phu nhân cắt thịt.

Tô thị là đích nữ Ninh Nghi hầu phủ, đồ cưới số lượng cũng không nhỏ, những cửa hàng mặt tiền điền trang thu hoạch tuy có ghi chép lại, nhưng bạc trắng bóng sinh tiền rất đơn giản.

Tiền sinh ra kia đương nhiên sẽ không đưa vào bên trong đồ cưới của Tô thị, về phần sau đó, không cần nói cũng biết.

"Con tuy rằng đã cập kê, lại chưa học quản gia, quản lý đồ cưới khởi há lại là chuyện dễ dàng như vậy?" Khương Tự trong lời nói để Phùng lão phu nhân rất có mấy phần trở tay không kịp, giọng điệu càng lạnh nhạt.

Khương Tự vẫn như cũ bộ dáng cười dịu dàng: "Chính là vì quản lý đồ cưới không dễ dàng, tôn nữ muốn nghĩ hiện tại sẽ bắt đầu học. Lúc trước tôn nữ cùng Tam công tử phủ An quốc công đính hôn, tam công tử là con út, thế tử bản lĩnh quản gia kém một chút không quan trọng. Nhưng hiện tại việc hôn nhân giữa tôn nữ và hần đã thất bại, tương lai nói không chính xác gả đến loại gia đình gì."

Nói đến việc cưới xin, Khương Tự mặt không có một chút đỏ, đánh giá thần sắc Phùng lão phu nhân nói tiếp: "Vạn nhất cháu gái gả cho trường tử nhà

ai, ngay cả một chút bản lĩnh quân gia đều không có, chắc chắn để người khác chê cười. Cháu gái bị người khác cười vài câu không tính cái gì, nhưng người ta sẽ nói bá phủ chúng ta không dạy dỗ nữ hài, thì chính là sai lầm của tôn nữ."

Phùng lão phu nhân nghe Khương Tự nói xong, thần sắc có chút phản kích.

Bà vẫn là lần đầu tiên phát hiện này tôn nữ nói năng hợp tình hợp lý như thế, nhưng lại có vài phần đạo lý.

Thế nhưng bá phủ cùng An quốc công phủ việc hôn nhân đã thất bại, trong vòng một hai năm tới Khương Tự muốn xuất giá là hi vọng xa vời.

Thời gian lâu như vậy, một số lớn đồ cưới lớn cứ như thế giao đến trên tay Khương Tự, Phùng lão phu nhân đâu có bỏ được.

Phùng lão phu nhân trầm ngâm một phen: "Con có thể nghĩ như vậy là chuyện tốt, nhưng mọi thứ đều phải từng đi từng bước một, ăn một miếng không nập ngay được. Như vậy đi, theo từ ngày mai con trước theo Nhị thẩm con, xem xem nàng là quản lý công việc vật thể nào, chờ học hơn mười ngày nửa tháng sẽ cho Nhị thẩm con phân một cái công việc cho con. Về phần quản lý đồ cưới, ít nhất trước tiên phải đem những thứ này hiểu rõ lại nói."

Quen thuộc phòng châm tuyền, còn có mua sắm, quen thuộc mua sắm, còn có lễ nghĩa qua lại, chỉ cần bà nghĩ, Khương Tự cần học nhiều, rất nhiều, chờ đem những thứ này học từng cái một lượt, không sai biệt lắm sẽ mất một hai năm.

Nếu một hai năm sau Khương Tự thuận lợi xuất giá, bà đương nhiên không thể bị ác danh tham ô đồ cưới của nàng dâu, những đồ cưới kia tất nhiên sẽ giao cho Khương Tự không thiếu một phần.

Khương Tự nghe xong lời nói của Phùng lão phu nhân, mặt lộ vẻ gãy dựa, nhưng cuối cùng vẫn là lắc đầu nói: "Tôn nữ sẽ giữ lại đồ cưới của mẫu thân!"

Phùng lão phu nhân mặt trầm xuống: "Từ nhà đầu, tổ mẫu đã đem lời nói đến mức rõ ràng như, chẳng lẽ con không có nghe lọt tai? Hay là con cảm thấy tổ mẫu sẽ tham ô vật để lại của mẹ con?"

"Tôn nữ tất nhiên sẽ không nghĩ như vậy."

Phùng lão phu nhân thần sắc dừng một chút: "Có thể chứ, vậy con liền theo lời tổ mẫu nói đi làm đi, tổ mẫu sẽ không hại con."

"Nhưng là tôn nữ cần tiền a."

"Son bột nước, xiêm y bốn mùa đều có trong phủ cho mua thêm, con mỗi tháng còn có tiền tiêu vật hàng tháng, chẳng lẽ còn không đủ?"

"Tôn nữ muốn làm cái phòng bếp nhỏ, về sau tự mình nấu cơm ăn."

"Ồ nháo!" Phùng lão phu nhân vừa nghe đã lập tức tức giận, hóa ra nhà đầu kia làm âm mưu nửa ngày là vì ngâm trong miệng.

Đứng ở bên cạnh Phùng lão phu nhân Phùng mục mục thăm bữu môi.

Toàn bộ bá phủ chỉ Từ Tâm đường bên trong có phòng bếp nhỏ, ngay cả nhị thái thái bên kia đều không có đâu, tứ cô nương lại nháo muốn làm phòng bếp nhỏ, quả nhiên không nương quân giáo chính là cô nương không hiểu chuyện.

Đại nha hoàn A Hi đối với A Phúc nỗ bữu môi.

Xem ra tứ cô nương gặp xui xẻo.

Khương Tự căn bản không thêm đề ý Phùng lão phu nhân phát hỏa, giọng điệu thần nhiên nói: "Tôn nữ không dám hồ nháo, chỉ là nếu không làm cái phòng bếp nhỏ sẽ chết đói, vì mạng sống đành phải đến cầu tổ mẫu."

"Người nói gì vậy? Vì làm cái phòng bếp nhỏ đem chuyện sống chết đề ở ngoài miệng, truyền ra đi giống kiểu gì nữa?" Phùng lão phu nhân trách mắng.

"A Man, A Xảo, đem thực hộp cơm mang vào."

Rất nhanh rèm châu được nhấc lên, A Man cùng A Xảo một trước một sau đi đến.

Hai cái nha hoàn trong tay các dẫn theo một cái thực hộp, đi đến Phùng lão phu nhân trước mặt quỳ gối hành lễ.

Phùng lão phu nhân lười cùng nha hoàn nói nhiều, chỉ lạnh mặt nhìn chăm chăm Khương Tự.

"Đem đồ ăn này lấy ra, thỉnh lão phu nhân xem qua."

A Man cùng A Xảo nhanh chóng đem đồ ăn trong hộp lấy ra, bày đầy một bàn.

"Đây là giữa trưa, đây là buổi tối. Tổ mẫu có thể cho người nếm thử, xem những thức ăn này có thể nuốt xuống được hay không." Khương Tự rút cục thu hồi bờ môi ý cười, lạnh lùng nói.

Phùng lão phu nhân nhìn lướt qua, tầm mắt dừng ở phần đồ ăn buổi tối kia trong chốc lát, nhíu mày nói: "Tuy rằng bề ngoài kém chút, làm sao đến mức

không thể nuốt xuống? Ta nhìn những này đồ ăn đều không có bị người động đây."

Đã không bị động qua, Khương Tự lại là làm sao mà biết khó có thể nuốt xuống?

Khương Tự cười khê: "Chính là vì khó có thể nuốt xuống, mới không động đũa được. Tổ mẫu nếu là không tin, làm cho người ta ném thử là được."

"A Hi --" Phùng lão phu nhân kêu A Hi ý bảo.

A Hi lòng hoàn toàn không tình nguyện.

Làm đại nha hoàn lão phu nhân, ăn uống chỉ tiêu của nàng so với các cô nương cũng không chênh lệch, ai nguyện ý ăn những đồ ăn đã nguội lạnh.

Nhưng mà những ý nghĩ này chỉ có thể giấu ở trong lòng, nàng lập tức lên tiếng vâng, cầm lấy một đôi đũa sạch sẽ gấp lấy thức ăn trên bàn.

Vẫn là ném thử rau trộn đi, ít nhất món này vốn lạnh, hương vị sẽ không thay đổi bao nhiêu.

A Hi gấp một đũa rau trộn mộc nhĩ cho vào miệng, mới ném đến hương vị liền cuống quýt nôn đến khăn bên trong, che miệng ho khan.

"Sao lại thế này?" Phùng lão phu nhân trầm giọng hỏi.

A Hi bị sặc đến nước mắt đầm đìa: "Hình như là bỏ nhiều mù tạc..."

"A Phúc, ngại đi ném thử khác." Đến lúc này, Phùng lão phu nhân trong lòng đã có suy tính.

A Phúc ném mấy món ăn, tuy rằng không giống A Hi phản ứng dữ dội như vậy, sắc mặt đồng dạng khó coi, hướng Phùng lão phu nhân nói: "Hương vị... Là kém chút..."

"Phòng bếp bà tử này càng ngày càng trộm gian giờ thủ đoạn!"

Khương Tự nở nụ cười: "Ngày trước thì rất tốt, chính là liên tiếp hai bữa ăn gần đây đều là cái này. Tổ mẫu, không bằng ngài kêu Nhị thẩm đến hỏi một chút đi, hay là nàng thay đổi đầu bếp lại không nói với tổ mẫu?"

Phùng lão phu nhân nhất thời không đáp lại lời nói của Khương Tự, thâm trầm nhìn nàng.

Chiếc cầm thon của thiếu nữ khẽ nhếch lên, mặc cho Phùng lão phu nhân đánh giá.

Hai người tầm mắt chạm vào nhau, Phùng lão phu nhân từ cặp mắt tỏa ra ánh sáng lung linh không nhìn thấy ý định lùi bước.

Phùng lão phu nhân thu hồi ánh mắt dò xét, đối với A Phúc nói: "Đi thỉnh nhị thái thái tới."

Khương Tự không khỏi cong khóe môi.

Từng có tên hỗn đản đã dạy nàng, nếu muốn để cho người khác đáp ứng một cái điều kiện nhỏ, như vậy thì trước hết đưa ra một cái đại điều kiện để đối phương vô luận như thế nào cũng không nguyện ý tiếp nhận.

Như vậy, cái điều kiện nhỏ kia thật dễ dàng thỏa mãn.

Đây cũng là rao giá trên trời, ngay tại chỗ trả tiền

Xem ra, là hấn đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bất chấp đào hố chôn

Editor: Mộc Yên Chi

Nhị thái thái Tiêu thị mang theo nghi hoặc từ Nhã Hinh uyển vội vàng chạy đến, liếc mắt một cái liền quét đến Khương Tự.

Lúc này sắc trời thượng chưa tối hoàn toàn, mặc dù trong phòng đã đốt đèn, ánh sáng lại không sáng lắm.

Thiếu nữ chuyển mắt, hơi hơi dương khóe môi một chút, nhất thời cả phòng rực rỡ.

Trong lòng Tiêu thị liền bắt đầu chua xót.

Lão gia làm quan Thái Bộc tự Thiếu Khanh, đường đường chính chính là quan tứ phẩm ở kinh thành, cái này có thể sánh với những kẻ con dòng cháu giống không có thực quyền chỉ cầm bổng lộc thì mạnh hơn nhiều, điều này cũng là nguyên nhân con gái nàng ta có thể gả đến Hầu phủ.

Trường Hưng hầu phủ xưa nay xem trọng không phải thân phận nữ nhi bá phủ, mà là bản lĩnh bản thân của quan lớn cùng tiềm lực tương lai.

Bất quá Tiêu thị trong lòng còn có chút tiếc nuối.

Hai năm trước Lỗ vương, cũng chính là con trai của đương kim thánh thượng tuyển phi, cuối cùng người được chọn làm vương phi gia thế cũng không xuất chúng, cũng là tướng mạo xinh đẹp bậc nhất.

Lúc đó Thiên nhi cũng tham gia trận tuyển phi yến kia, nếu Thiên nhi có bộ giáng giống Khương Tự, nói không chừng Lỗ vương phi chính là Thiên nhi.

Trường Hưng hầu phủ cho dù tốt, so với vị trí Vương phi liền cách biệt một trời một vực.

Đương nhiên, Tiêu thị chỉ dám ở trong lòng ngẫm lại.

Hôn sự Khương Thiên xem như một món sự tình tâm đắc, nếu để cho ngoại nhân biết nàng đối việc nữ nhi gả đến Trường Hưng hầu phủ còn thấy tiếc nuối, còn không thể thiếu bị chê cười.

"Lão phu nhân còn chưa có nghỉ à." Tiêu thị cười hướng Phùng lão phu nhân chào hỏi qua.

Khương Tự đứng dậy đối với Tiêu thị hơi hơi uốn gối: "Nhị thẩm."

"Tứ cô nương đến thỉnh an lão phu nhân?" Tiêu thị bày ra bộ mặt hiền lành, "Thật nên để Lệ Nhi cùng Bội Nhi học hỏi tứ cô nương, hai cái nha đầu kia bị ta làm hư, một chút cũng không hiểu chuyện."

Khương Tự khước miệng đưa cợt ý cười chột lóe mà thệ.

Tiêu thị trong miệng "Lệ nhi" cùng "Bội nhi" theo thứ tự là ngũ cô nương Khương Lệ, lục cô nương Khương Bội.

Khương Lệ cùng Khương Bội đều là cô nương nhị phòng, cũng là thứ nữ, Tiêu thị đương nhiên có thể thuận miệng nói một câu hai người không được, còn có thể hiện được mẹ yêu thương thứ nữ như thế nào.

Phùng lão phu nhân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn một cái.

Tiêu thị sừng sốt, trong lòng áp chế kinh ngạc cười nói: "Đây là -- "

Buổi sáng nàng ta mới ám chỉ Lưu bà tử quản phòng bếp, Khương Tự buổi tối đã tìm lão phu nhân cáo trạng?

Tiêu thị không khỏi liếc mắt nhìn Khương Tự một cái.

Thiếu nữ sắc mặt bình tĩnh, hơi câu khéo môi.

Tiêu thị hoàn toàn không thể tin được.

Trong phủ này vẫn là nàng ta quản gia, Khương Tự một người không có mẹ ruột che chở mà còn là tiểu nha đầu vừa lui thân, làm sao dám như thế!

Dưới tình huống bình thường, một tiểu nha đầu không nên khiêm tốn làm người sao?

Chờ nha đầu kia ăn vài ngày đau khổ, biết chính mình nặng nề bao nhiêu, nàng ta tự nhiên sẽ ám chỉ Lưu bà tử không còn động tay chân nữa.

Tiêu thị biểu hiện rõ ràng lấy lòng Khương Tự, đường con khéo môi thiếu nữ càng cong hơn.

Kiếp trước nàng chính là người tính tình giỏi nhẫn nhịn, rất là để ý thanh danh chính mình, nếu khi đó Tiêu thị làm như vậy, nàng không muốn hướng phụ huynh xin giúp đỡ, cũng không nguyện tỏ mẫu xem thường nàng, tám chín phần mười sẽ tạm thời nhịn xuống nghĩ thích hợp hơn biện pháp giải quyết.

Nhưng là hiện tại, nếu thanh danh không thể để cho nàng sống được càng thoải mái, đó chính là là chó má, ai cũng không có thể làm cho nàng không thoải mái.

"Nhị thẩm tất nhiên hiểu rõ, đây là cơm trưa và cơm chiều đưa đến Hải Đường cư." Khương Tự lạnh nhạt nói.

"Đồ ăn này như thế nào?" Tiêu thị trang khởi hồ đồ.

"Khó có thể nuốt xuống." Khương Tự nói thẳng: "A Phúc cùng A Hi đều thử qua, nhị thẩm nếu không tin, có thể tự mình nếm thử."

Tiêu thị thay đổi sắc mặt: "Tứ cô nương lời này khiến cho thím cảm thấy khó xử. Tứ cô nương không ăn được nói với thím là được, thím chắc chắn đem nữ đầu bếp giáo huấn một trận thật tốt để tứ cô nương hết giận."

"Nhị thẩm tính toán giáo huấn đầu bếp nữ như thế nào?" Khương Tự nở nụ cười xinh đẹp: "Ta nhớ được quán phòng bếp là Lư bà tử phải không?"

Tiêu thị vừa rồi mặt biến sắc chẳng qua là làm bộ, hiện tại mới thật sự biến sắc, mang nụ cười thân thiết hỏi ngược lại: "Tứ cô nương muốn cho thím giáo huấn đầu bếp nữ thế nào nhỉ?"

Nàng ta là một người trưởng bối lại bày điệu bộ thấp đến như vậy, Khương Tự nếu là hùng hổ dọa người, tại chỗ lão phu nhân lại không chiếm được cái gì tốt đẹp, truyền đi hạ nhân trong phủ sẽ cho rằng Tứ cô nương cay nghiệt, làm khó hạ nhân.

Khương Tự chỉ vào một bàn đồ ăn cười lạnh: "Nếu nói một cái đồ ăn làm kém, có thể là lỡ tay, hết lần này tới lần khác bốn đồ ăn một chén canh đều để người nuốt không trôi. Nếu nói một bữa cơm làm kém, có thể là đầu bếp chưa tinh ngủ, hết lần này tới lần khác hai bữa cơm đều là như thế."

Khương Tự tựa tiểu phi tiểu nhìn Tiêu thị: "Nếu như gặp phải người không biết phân biệt được chuyện thị phi, còn tưởng rằng là nhị thẩm nói gì đó với quán phòng bếp, cho nên phòng bếp mới dùng thức ăn như vậy làm khó dễ chất nữ chứ."

Tiêu thị trên mặt không còn nhịn được nữa: "Tứ cô nương, người nói như vậy khiến cho thím thương tâm. Thím quản gia không phải một hai năm, ta là người như vậy sao?"

"Nhị thẩm gấp cái gì, ta không phải nói, người không biết được chuyện thị phi mới sẽ sinh ra chuyện hiểu lầm sao? Hay là nhị thẩm cảm thấy chất nữ là người thị phi chẳng phân biệt được?"

"Đương nhiên không phải..." Tiêu thị miễn cưỡng nặng ra bộ dáng tươi cười.

Khương Tự một cái tiếp một cái vấn đề ném đến, ngay thẳng không còn che giấu, nhưng lại để Tiêu thị có thói quen nói đến là thôi có cảm giác ứng phó không xuể.

Khương Tự sắc mặt nghiêm túc: "Nếu chuyện phòng bếp Nhị thẩm không biết rõ, như vậy chính là Lư bà tử lừa trên gạt dưới, muốn ta từ nhỏ đã mất mẫu thân ném thù mùi vị bị tôi tớ khi dễ. Nhị thẩm cảm thấy hạ nhân như vậy nên trừng phạt như thế nào mới có thể để cho những người ở khác lấy đó mà làm gương?"

"Cái này --" Tiêu thị chân chờ một chút, "Lư bà tử đã thất trách, đuổi bà ta ra khỏi phòng bếp, đi làm người hầu phòng châm tuyến đi."

Lư bà tử là theo nàng ta phân phó làm việc, đi châm tuyến phòng so với quán phòng bếp là việc tổn hại không nhỏ, nếu như phạt nặng, coi như làm khó người thay nàng ta làm những việc trong lòng kia.

"Một người hạ nhân khi dễ chủ tử, nhị thẩm liền đem bà ta phái đi châm tuyến phòng, nhị thẩm thật đúng là thiện tâm a. Chỉ là không biết, nếu người Lư bà tử khi dễ là nhị tỷ, nhị thẩm nên làm như thế nào?" Khương Tự không chút khách khí hỏi.

Tiêu thị vạn không nghĩ tới Khương Tự dám xé vỡ về mặt bối mồm, ráng chống đỡ nói: "Lư bà tử là người hầu ở phòng bếp nhiều năm luôn luôn thực thòá đáng, cho dù Nhị tỷ người gặp chuyện này, cũng không thể không để cho lão bộc một con đường sống cũng không cho, lòng người rét lạnh."

Ha ha, dù sao Thiên nhi đã sớm xuất giá, đương nhiên sẽ không gặp được loại chuyện này.

Khương Tự nhướn mày: "Nhị thẩm nói cũng đúng, một người quán phòng bếp chuyện phải làm việc nhiều năm luôn luôn thực thòá đáng, thế nào đột nhiên liền hồ đồ chứ? Xem ra không phải nô tài khi dễ chủ tử đơn giản như vậy."

Tiêu thị vừa nghe, sắc mặt liền lại càng không tốt lắm.

Vẫn là nô tài khi dễ chủ tử, không phải là nói nàng ta giật dây?

Tiêu thị sắc mặt biến ảo hợp lý, Khương Tự hướng Phùng lão phu nhân nhất quỷ gồi: "Tổ mẫu, ngài vô cùng cơ trí, không bằng chỉ cho tôn nữ một con đường đi, Lư bà tử bỗng nhiên náo loạn ra một màn này đến tột cùng là vì sao vậy?"

"Còn có thể là vì sao, nhất định là lão nô kia bị mờ heo làm cho tâm trí mê muội!" Tiêu thị vội vàng nói tiếp, quyết định bỏ qua con cờ Lư bà tử này, "Tứ cô nương nói đúng, nô tài khi chủ nhân không chấp nhận được, liền để cho cả nhà này đi diện trang ở ngoại ô làm việc đi, tứ cô nương cảm thấy như thế nào?"

Khương Tự miễn cưỡng gật đầu: "Nếu Nhị thẩm đã nói như vậy, ta liền không so đo, dù sao Lư bà tử còn có một nhà già trẻ phải sống nữa."

Tiêu thị chỉ còn biết cười ha ha.

Không cho người ta một con đường sống không phải là người sao, cái miệng lưỡi bén nhọn của nha đầu chết tiệt kia.

Khương Tự thần nhiên đối Phùng lão phu nhân hành lễ: "Tổ mẫu, cháu gái sẽ không quấy rầy ngài nghỉ ngơi."

Nàng khẽ gật đầu, A Man cùng A Xảo lập tức đem trên mặt bàn đồ ăn thu dọn sạch sẽ.

Phùng lão phu nhân thấy Khương Tự không còn xách chuyện đòi hỏi đồ cưới, ước gì nàng rời đi, vội vàng gạt đầu nói: "Đi thôi."

Khương Tự cước bộ nhẹ nhàng đi tới cửa, giống như là nhớ tới cái gì, quay đầu cười nói: "Hôm nay nhị tỷ trở về, nghe nói không có đi chỗ Nhị thẩm. Nhị thẩm cũng đừng khó chịu, nói không chừng qua hai ngày nhị tỷ lại tới nữa đây."

Nàng dút lời, nghênh ngang mà đi.

Phùng lão phu nhân lạnh lùng liếc Tiêu thị một cái, sắc mặt không tốt.

Tiêu thị trong lòng lộp bộp một tiếng.

Nha đầu đáng chết Khương Tự, trước khi đi thế nhưng còn đào cho nàng ta cái hố!

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Mất mặt

Editor: Mộc Yên Chi

Phùng lão phu nhân nhìn Nhị thái thái Tiêu thị, thần sắc âm tình bất định.

Người con dâu này của nàng quản gia lâu rồi có phải quên đương gia làm chủ bá phủ chân chính là ai hay không, vậy mà đã đưa tay trong đến từ tâm đường rồi!

Khương Tự trước khi đi nói câu kia, để Phùng lão phu nhân không cách nào không giận.

Phòng bếp đang êm đẹp vì cái gì kiếm chuyện với Khương Tự? Mà lại còn là thời gian Khương Thiển trở về?

Hiển nhiên là chuyện Khương Tự ở từ tâm đường lên mặt với Khương Thiển truyền đến chỗ Tiêu thị, Tiêu thị lúc này mới cho Khương Tự nhận một chút cho biết mặt.

Phùng lão phu nhân là người từng trải, đối với loại thủ đoạn trong nhà này không chút nào để ý, có thể dùng đến trên người bà mới sẽ không thể nhận.

Khương Thiển cũng không có đi Nhã Hình uyển, Tiêu thị lại tìm tới Khương Tự, cái này chẳng phải là chứng minh Tiêu thị đáp trả chuyện phát sinh ở từ tâm đường rõ ràng rành rành!

Một bên giường, há lại cho người khác ngủ say sưa, đối với Phùng lão phu nhân thế này muốn không chế người khác mạnh mẽ mà nói, cái này tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Phùng lão phu nhân càng nghĩ càng giận, đưa tay liền đem nước trà gội lên mặt Tiêu thị, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta còn chưa có chết đâu!"

Nước trà kia đã nguội một nửa, gội ở trên mặt cũng không bỏng người, nhưng Tiêu thị cũng là người tuổi đã cao, lại quản gia nhiều năm, giờ phút này trên mặt nước trà chảy ròng, má bên cạnh thái dương còn mang theo lá trà non, chỉ cảm thấy mặt nóng giống lửa cháy, hận không thể có một cái lỗ chui vào.

"Lão phu nhân, lời này của ngài để con dâu thật sự là không đất dung thân, không biết con dâu chỗ nào làm không được tốt, làm cho ngài giận đến như vậy..."

Phùng lão phu nhân tỉnh táo lại, nhìn thấy Tiêu thị một thân chật vật Tiêu thị cổ khí trong lòng kia mặc dù ra hơn phân nửa, lại có mấy phần hối hận.

Mới vừa rồi là có hơi quá, Tiêu thị dù sao cũng là quản gia, lại coi như không nhìn Tiêu thị, cũng phải nhìn hai người cháu trai để cho nàng ta lưu chút mặt mũi.

"Thôi, người lại trở về đi, sáng sớm ngày mai liền để một nhà Lưu bà tử xuất phủ, đừng làm cho ta tức giận thêm." Ngữ khí Phùng lão phu nhân chậm rãi.

"Lão phu nhân muốn nghỉ ngơi thêm, con dâu lui xuống trước đi."

Tiêu thị vừa đi, bên trong Từ Tâm đường to như vậy hết sức yên tĩnh, cây kim rơi cũng nghe tiếng.

Ánh mắt Phùng lão phu nhân quét lấy bọn người Phùng mụ mụ, không nói một lời.

Bầu không khí ngột ngạt làm cho bọn người Phùng mục mục không ngẩng đầu lên được, mồ hôi lạnh lẽo ướt đầm y phục phía sau lưng.

Phùng mục mục đi đầu quỳ xuống, A Phúc cùng A Hi nối gót quỳ xuống theo.

Về phần các nha hoàn bà tử khác đều quỳ ở bên ngoài, là không có tư cách vào trong.

"Nói một chút đi, là ai lắm mồm hả?" Phùng lão phu nhân duỗi tay ra muốn nâng chung trà lên uống, bàn tay đến một nửa mới nhớ tới ly kia trà đã gọi lên trên mặt Tiêu thị, sắc mặt không khỏi trầm hơn.

A Phúc thấy thế đánh bạo đứng dậy, linh hoạt đổi một chén trà mới bung tới cho Phùng lão phu nhân, lại lần nữa trở lại chỗ cũ thành thật quỳ xuống.

Phùng lão phu nhân nâng chung trà lên nhấp một cái, mặc dù nổi trận lôi đình, nhưng đối hành động tinh ý của A Phúc vẫn là hài lòng.

"Không ai thừa nhận?" Phùng lão phu nhân lại uống một ngụm trà, giọng điệu đã nghe không ra hi vọng.

Nhưng Phùng lão phu nhân càng như thế, hạ nhân quỳ đầy đất càng cảm thấy trong lòng phát rét.

A Hi rốt cục không chịu nổi áp lực, dập đầu bịch bịch nói: "Là tiểu tỳ... Tiểu tỳ nhất thời lắm miệng..."

Thấy là một trong nha hoàn bên người, khỏe môi Phùng lão phu càng cứng, ở trên cao nhìn chằm chằm A Hi đang quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu không nói một lời.

Như thế không lâu sau, A Hi đã dập đầu đến tóc mai tán loạn: "Nhị cô nãi nãi sau khi đi tiểu nha hoàn Nhã Hinh uyển tìm đến tiểu tỳ nói chuyện, tiểu tỳ nghĩ đến Nhị thái thái đối Nhị cô nãi nãi một tấm từ mẫu chi tâm, lúc này mới nhận không được nhiều lời hai câu. Lão phu nhân, tiểu tỳ biết sai, tiểu tỳ nếu là biết sẽ làm ra chuyện lớn đến như vậy, chính là đánh chết tiểu tỳ cũng không dám nói lung tung a..."

A Hi bịch bịch bịch lại dập đầu mấy vang mấy tiếng, trên cái trán trắng nõn non mềm đã là một mảnh tím xanh: "Tiểu tỳ thật biết sai rồi, cầu lão phu nhân tha tiểu tỳ đi, tiểu tỳ cũng không dám nữa..."

"Đủ rồi."

Phùng lão phu nhân phun ra hai chữ, toàn thân A Hi lập tức cứng đờ dừng dập đầu, sợ hãi nhìn qua bà.

"Từ ngày mai, người liền đi châm tuyền phòng làm việc đi." Nhìn thấy cái trán A Hi một mảnh máu thịt be bét, Phùng lão phu nhân mềm lòng một chút, bỏ đi suy nghĩ đem người đuổi khỏi phủ.

"Tạ... Tạ lão phu nhân..." A Hi ngồi liệt trên sàn nhà, đã không còn hy vọng.

Từ thân phận đại nha hoàn từ tâm đường nở mày nở mặt suy bại làm nha hoàn châm tuyền phòng, đã kích như vậy làm nàng hận không thể lập tức chết mới thống khoái.

A Phúc thấy thần sắc A Hi có chút không đúng, đến cùng nhớ tới tình cảm hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vội vàng lôi kéo nàng nói: "Lão phu nhân, tiểu tỳ mang A Hi xuống dưới thu thập một chút."

"Đi thôi." Một hồi âm ỉ Phùng lão phu nhân cũng mệt mỏi, âm thanh lạnh lùng nói, "Phùng mục mục, những người này liền giao cho người đánh, về sau lại có lắm miệng hết thấy đuôi ra phủ đi!"

Đêm nay, hạ nhân Từ Tâm đường dường như cảm toàn thể âm thanh, thờ mạnh cũng không dám.

Nhã Hinh uyển nơi đó giống vậy cũng không khá hơn chút nào.

Tiêu thị một thân chật vật từ Từ Tâm đường trở lại chỗ ở, mới vừa vào nhà liền lật ngược cái bàn, trên bàn ấm trà chén trà rơi xuống mặt đất, mảnh sứ vỡ bắn tung tóe khắp nơi.

"Đây là thế nào?" Khương Nhị lão gia vừa lúc tiến đến, phát hiện ngay cả cái chỗ đặt chân đều không có, nhíu mày hỏi.

Tiêu thị lại vừa xấu hổ lại vừa ủy khuất, đuôi hạ nhân lui ra mới nói rõ tình huống.

"Hò đồ!" Khương Nhị lão gia nghe xong lập tức khiển trách một tiếng, "Người một người thím đem loại chuyện nhỏ nhặt này gây khó dễ trên người chất nữ làm cái gì? Truyền đi về vang mặt mũi sao?"

Trên mặt Tiêu thị nóng rát, hận nói: "Ai ngờ Khương Tự không giữ thể diện mặt mũi như thế, lại xé rách mặt mũi với thiếp phân cao thấp."

Trong phủ nhà khác những người mẹ cả kia gây khó dễ thứ nữ hoặc là mẹ kế gây khó dễ đích nữ con vợ cả, cái nào không phải là loại chuyện gây khó dễ nhỏ nhặt trên đầu người khác?

Những nữ hài bị người kia gây khó dễ ai dám lên tiếng hả? Làm sao đến phiên nàng lại không được?

"Người cũng đừng không phục, người coi Tứ nha đầu là người dễ đối phó? Trước kia nàng có một cửa hôn nhân tốt, tự nhiên yêu quý thanh danh, hiện tại lại khác biệt."

"Làm sao không cùng?"

"Vô đã mẹ không sợ roi chứ sao." Nhắc đến Khương Tự, Khương Nhị lão gia cũng không có lòng tốt.

Hôm đó tại trước nhà kho bị chất nử ép cho nói không ra lời chuyện này hẳn cũng không có quên.

Tiêu thị đầu mỗi còn định nói thêm, Khương Nhị lão gia lạnh lùng nói: "Tóm lại, nha đầu kia hiện tại là chân trần không sợ mang giày, người cách xa nàng lấy một chút!"

Khương Nhị lão gia nói xong, nhìn thấy sắc mặt bà vợ dưới ánh đèn bên trên thái dương mang theo lá trà đã vàng, quả nhiên là một kẻ thiếu phụ luống tuổi đã có chồng, chỗ nào còn muốn ở lại, nhắc chân hướng Tây Khoa viện đi.

Tiêu thị ở cùng Khương Nhị lão gia không được đến một câu an ủi ngược lại bị một trận quở trách, còn tro mắt nhìn nam nhân nhà mình đi ngủ với tiểu thiếp, tức giận tới mức run, con mắt chuyển động gọi bà tử tâm phúc tới thì thầm vài câu.

Bà tử tâm phúc gật đầu, lặng lẽ đi ra.

Chủ tớ Khương Tự trở lại Hải Đường cư, A Man không kịp chờ đợi hỏi: "Cô nương, ngài làm sao biết lão phu nhân cùng Nhị thái thái không dám làm khó ngài?"

Khương Tự cười nhạt một tiếng: "Không khác, vô dục tắc cương* mà thôi."

*Vô dục tắc cương ý chỉ con người không có nhiều ham muốn thì sẽ sống được đơn giản hơn, thoải mái hơn và càng tự do hơn.

Nàng không có đòi hỏi gì, đương nhiên có thể dùng đồ cưới mẫu thân lưu lại cùng tổ mẫu rao giá trên trời. Tổ mẫu không nỡ từ bỏ dùng đồ cưới của mẫu thân kiếm lời, thì nàng chống lại Nhị thẩm đương nhiên chỉ có thể sống chết mặc bay.

Về phần Nhị thẩm, chẳng qua cho là nàng là người không có mẫu thân che chở, cho rằng nàng da mặt mỏng sẽ dùng biện pháp uyển chuyển để giải quyết. Như vậy, chỉ sợ nàng chưa kịp có hành động phòng bếp bên kia liền sẽ thu tay lại, vậy nàng chỉ có thể ăn cái ngậm bồ hòn này.

Chỉ tiếc Nhị thẩm không biết, ngay từ rất lâu trước đó nàng cũng đã hiểu rõ, người sống trên đời, mặt mũi cùng tôn nghiêm là hai chuyện khác nhau.

Mặt mũi không quan trọng bằng được sống sung sướng, mà được sống sung sướng là không thể ném đi tôn nghiêm!

"Ngủ đi, ngày mai còn có náo nhiệt nhìn." Khương Tự ra hiệu A Man hai người hầu hạ nàng rửa mặt.

A Man cùng A Xảo nhìn thoáng qua nhau, không hẹn mà cùng nghĩ: Ngày mai sẽ có cái gì náo nhiệt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tự Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Nháo kịch

Editor: Mộc Yên Chi

A Man cùng A Xảo nghĩ đến náo nhiệt ngày mai, một đêm không ngủ yên ổn, ngày hôm sau dưới mắt đều đen lên.

Ngược lại Khương Tự tinh thần sáng khoái, thu thập xong nhẹ nhàng thoải mái đi Từ Tâm đường thỉnh an.

Phùng lão phu nhân cũng ngủ không ngon.

Người đã có tuổi vốn là giấc ngủ kém, một khi để chuyện gì trong lòng thì càng không được, huống chi bà từ khi mơ giấc mộng kia luôn cảm thấy mất trái bị đau âm ỉ.

Vừa thấy Khương Tự hai gò má hồng nhuận tựa như giọt sương rơi trên hoa tường vi, Phùng lão phu nhân trong lòng liền một trận không thoải mái.

Nếu như không phải tối hôm qua nha đầu này làm âm ỉ, bà cũng không phải một đêm lật qua lật giống như bánh nướng.

Một tiểu nha đầu, bây giờ biết sử dụng đồ cưới cùng với nàng để bàn điều kiện, về sau chẳng phải là muốn lật trời?

Phùng lão phu nhân trong lòng có dự định chốc nữa giáo huấn Khương Tự một trận, trên mặt lúc này lại mây may bất động thanh sắc.

Nhị thái thái Tiêu thị mang theo hai thứ nữ so với Khương Tự còn sớm tới một bước, nhìn thấy bộ dáng Khương Tự người còn yếu đuối hơn hoa thì càng khó chịu, bất quá nghĩ đến buổi tối hôm qua phải bà từ tâm phúc đi truyền lời với Lưu bà tử, khóe miệng nàng ta lại vênh lên.

Chờ một lát sẽ có náo nhiệt để xem, nàng ta ngược lại muốn xem xem Khương Tự như thế nào thoát ra!

"Được rồi, tất cả giải tán đi." Phùng lão phu nhân bưng trà.

Tiêu thị dẫn Ngũ cô nương Khương Lệ cùng Lục cô nương Khương Bội đứng dậy cáo lui, tam thái thái Quách thị mang theo Tam cô nương Khương xinh đẹp cũng đứng lên.

Một đoàn người lần lượt đi ra ngoài, Khương Tự mặc dù là cô nương đại phòng, bởi vì là văn bối, tự nhiên đi tại phía sau cùng.

Thiếu nữ đi ở bên cạnh tam thái thái Quách thị bỗng nhiên nghiêng đầu, hướng về phía Khương Tự nhử lông mày, có vài phần ý khiêu khích.

Khương Tự nhìn xem Khương Tiểu, trong lòng thâm than thở.

Đông Bình bá phủ tổng cộng chia làm ba phòng, Khương Tam lão gia là con thứ, ngày bình thường rất ít xuất hiện, Tam thái thái Quách thị làm thứ con dâu ở bên ngoài nói cũng là ít, duy chỉ có nữ nhi của bọn họ Khương Tiểu lại là người hoạt bát thích nói.

Cái này cũng không kỳ quái, Khương Tam lão gia tuy là con thứ, cũng chỉ có một trai một gái, Khương Tiểu từ nhỏ cũng là lớn lên bên trong bình mật.

Khương Tiểu lớn lên bên trong bình mật nhưng cùng Khương Tự luôn luôn không hợp nhau.

Sáu vị cô nương bá phủ trong đó hai người cùng tuổi, Khương Tiểu lớn hơn Khương Tự vài tháng, nếu nói từ nhỏ bởi vì tuổi tác gần bằng nhau mà ganh đua tranh giành lẫn nhau rất là bình thường, hai người cãi nhau lại là bởi vì cái cộc việc hôn nhân với An quốc công phủ kia.

Lúc trước núi lở, An quốc công là được Khương An Thành và Khương Tam lão gia cùng nhau cứu được, sau đó An quốc công phủ lại cầu hôn cô nương Đông Bình bá phủ, việc hôn nhân lại rơi vào trên đầu Khương Tự.

Khương Tiểu so với Khương Tự còn lớn hơn mấy tháng, tự nhiên không thoải mái, hết lần này tới lần khác khi đó Khương Tự ăn mềm không ăn cứng, ngoài miệng chưa từng tha cho người khác, có một lần cãi nhau liền nói một câu: Ai bảo người phụ thân không phải bá gia chứ.

Chính là một câu nói kia để cho Khương Tiểu hoàn toàn trở mặt rồi, về sau gặp Khương Tự ngay cả vẻ mặt hòa thuận đều chẳng muốn duy trì.

Thế nhưng Khương Tự vẫn nhớ, khi nàng đến An quốc công phủ không tới một năm liền thủ tiết về sau, nghe không biết bao nhiêu lời đàm tiếu, đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần bị Khương Tiểu chế giễu.

Xưa nay đối với nàng không có sắc mặt vui vẻ Khương Tiểu lại cho nàng một cái ôm.

Nghĩ tới những thứ này, Khương Tự nhìn Khương Tiểu rạn rờ cười một tiếng.

Khương Tiểu liền ngăn ngắt cả người.

Thường ngày Khương Tự mắt cao hơn đầu thế mà nhìn nàng cười? Không phải cười lạnh, không phải chế giễu, mà là cười như người bình thường?

Nhất định có âm mưu!

Khương Tiểu biến sắc, vội vàng thu hồi ánh mắt, lại không muốn thua khí thế, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ở đằng sau Tam thái thái Quách thị.

Một đám người trùng trùng điệp điệp ra đến cửa sân Từ Tâm đường, một bóng người đột nhiên xông đến.

Sự tình phát sinh quá đột ngột, đám người nhất thời đều bối rối, đứng ở chỗ cũ quên động đậy.

Bóng người kia là hướng về phía Khương Tự đến, đi theo sau lưng Khương Tự A Man bay lên đập một cước, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Bóng người kia lập tức ghé vào bên chân Khương Tự, trên mặt chịu lấy dấu giày ngựa đầu cầu xin: "Tứ cô nương, van cầu ngài rủ lòng từ bi, cho một nhà già trẻ lão nô một con đường sống đi, lão nô xin dập đầu với ngài -- "

Đám người lúc này mới thấy rõ bóng người này lại là Lưu bà tử.

Lúc này người của tam phòng đều có mặt, đám người nhìn về phía Khương Tự ánh mắt trong nháy mắt trở nên tế nhị.

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, tối hôm qua Khương Tự kia làm âm ỉ, trong phủ trên dưới đều nghe được tin tức.

Ánh mắt Khương Tự lạnh lùng nhìn Lưu bà tử quỳ gối bên chân cầu khẩn, không nói một lời.

"Tứ cô nương, là lão nô bị mỡ heo làm tâm trí mê muội, nhất thời hồ đồ mạo phạm ngài. Cầu ngài đại nhân có đại lượng, liền đem lão nô như cái cái rắm đem thả đi. Lão nô biết sai, về sau cũng không dám nữa --" Luru bà tử hai tay vung lên và miệng của mình, rất nhanh một gương mặt mo liền thành bột bánh lên men.

Ngoại trừ mới từ từ tâm đường ra những người này, những cái kia đi ngang qua hạ nhân đều lặng lẽ dừng lại xem náo nhiệt, tiếng bàn luận xôn xao vang lên.

"Luru bà tử thật đúng là có điểm đáng thương a."

"Đúng vậy a, mặc dù Luru bà tử phạm sai lầm, nhưng toàn gia cứ như vậy bị đuổi đi tới thôn trang, vẫn là quá thảm rồi."

...

Bọn hạ nhân tự nhiên chính là một quần thể, mặc kệ Luru bà tử bình thường làm người như thế nào, lúc này thấy bà một nhà già trẻ cứ như vậy bị đuổi đi ra, không khỏi sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên.

"Các ngươi lại nói vậy, ta liền xé nát miệng của các ngươi!" A Man cả giận nói.

Nhị thái thái Tiêu thị đáy mắt ý cười lóe lên một cái rồi biến mất, cục tức nhẫn nhịn một đêm rốt cuộc ra không ít.

Luru bà tử làm âm ỉ như thế, mặc kệ có lý do gì, trong lòng hạ nhân thanh danh Khương Tự đều sẽ hạ xuống thành cay nghiệt, chờ thanh danh này truyền đi sau này cũng đừng nghĩ đến có việc hôn nhân tốt đẹp.

Còn có cái gì đã kích hơn việc một nữ tử bị chặn mất việc hôn nhân tốt chứ?

Luru bà tử tiếng khóc chấn thiên, ngay cả từ tâm đường nha hoàn đều đào lấy đầu ra bên ngoài nhìn.

"Chuyện gì xảy ra?" Phùng lão phu nhân đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên mở mắt ra, hỏi A Phúc, "Bên ngoài làm âm ỉ cái gì vậy?"

A Phúc vội vàng ra ngoài tìm hiểu, chỉ chốc lát sau bước nhanh tiến đến bẩm báo: "Luru bà tử không biết sao chạy tới, đang khóc lóc hướng Tứ cô nương cầu tình ạ."

Phùng lão phu nhân trầm ngâm một chút, đưa tay ra nói: "Dù ta đi xem một chút."

"Phu nhân, lão phu nhân ra." Thân bà tử đứng ở bên cạnh Nhị thái thái Tiêu thị bên cạnh lặng lẽ nói.

Đuôi lông mày Tiêu thị giật giật.

Lão phu nhân ra vừa vặn, thấy cuộc nháo kịch này tất nhiên càng phiền chán hơn Khương Tự cái kia nha đầu chết tiệt kia.

Luru bà tử phát giác Phùng lão phu nhân ra, nhanh chóng nhìn Tiêu thị một cái.

Tiêu thị len lén gật đầu.

Luru bà tử bỗng nhiên đứng lên, trong miệng hô: "Nếu Tứ cô nương không tha thứ lão nô, người lão nô chỉ có lấy cái chết bồi tội, chỉ hi vọng Tứ cô nương có thể buông tha người nhà lão nô --"

Luru bà tử vừa nói vừa đem đầu cúi xúi, đối tượng viện liền đụng tới.

"A --" không ít người dọa đến nhắm mắt lại, thế nhưng là cũng không có tiếng kêu thảm truyền đến như trong dự đoán, ngược lại im ắng đến dọa người.

Đám người mở mắt ra, chỉ thấy A Man một cước giẫm ở bên trên váy Luru bà tử, Luru bà tử với tư thế cực kì bất nhã cúi bò tới trên mặt đất, lộ ra thùng một cái lỗ bên trong quần đến.

Yên tĩnh dọa người qua đi, bùng nổ một trận tiếng cười, không biết ai nói một câu: "Luru bà tử đủ tiết kiệm a."

Tiếng cười của đám người càng lớn hơn.

A Man vẫn không có nhấc chân, ở trên cao nhìn xuống nhìn lấy Luru bà tử cười lạnh: "Muốn chết không thể lén lút tìm gốc cây bị nghiêng sao? Dọa cô nương chúng ta sợ người phụ trách sao?"

Lão khốn kiếp này, khó trách cô nương căn dặn bà ta một khi xuất hiện phải nhìn chăm chăm mà, quả nhiên là muốn ồn ào làm con thiêu thân.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đừng để ta nghe thấy là được

Editor: Mộc Yên Chi

Trước mặt mọi người vấy bị người ta lột, lộ ra bên trong trên quần còn có lỗ rách, dù là Luru bà tử da mặt so với tường thành dày cũng không chịu nổi, hoang mang rồi loạn vội đưa tay dùng sức từ dưới chân A Man đoạt váy.

A Man nghiêm mặt chết sống không nhấc chân, liền nghe xoạt một tiếng, cái váy thổ hoàng kia liền cắt thành hai đoạn.

Tiếng cười lớn nhất thời vang lên.

"Còn thể thống gì, còn thể thống gì!" Phùng lão phu nhân tức đến xanh mét cả mặt mày.

Khương Tự cũng không thèm nhìn tới Luru bà tử một cái, nhấc chân bỏ qua cho bà ta đi đến trước mặt Nhị thái thái Tiêu thị, thần sắc nghiêm túc nói: "Nhị thẩm nếu là ngay cả loại nô tài xảo quyệt này cũng không áp chế được, hay là không cần quản người cho thỏa đáng."

"Người nói cái gì?" Tiêu thị vạ không nghĩ tới Khương Tự trực tiếp như vậy, nhất thời ngáy ngẩn cả người.

Những tiếng cười kia lập tức ngừng lại, tất cả ánh mắt đều rơi trên người Khương Tự.

"Đuổi một nhà Luru bà tử đi thông trang bên trên là Nhị thẩm nói ở ngay trước mặt tổ mẫu, không nghĩ tới lúc này một nhà Luru bà tử còn ở tại trong phủ không nói, Luru bà tử có thể xông đến nơi này đến khóc lóc om sòm. Thật may là đã thỉnh an tổ mẫu, chúng ta ra từ tâm đường, nếu mà sớm một chút, Luru bà tử có phải muốn xông vào từ tâm đường bên trong hay không?"

Khương Tự nhìn Phùng lão phu nhân một cái, khóe miệng chứa đựng ý cười lạnh lùng: "Mới vừa rồi Luru bà tử vậy mà lấy cái chết bức bách, nếu như bà ta xông vào từ tâm đường, nha hoàn của ta lại không có kịp thời ngăn lại, lúc này là không phải đã máu tươi ở Từ Tâm đường rồi? Vậy sau này tổ mẫu còn có thể ở tại Từ Tâm đường hay không?"

Phùng lão phu nhân nghe xong, sắc mặt càng khó coi hơn.

Tiêu thị nuốt nửa tất thở đi.

Khương Tự này vậy mà như thế nhanh nhẹn nhanh miệng, trước mặt nhiều người như vậy một chút mặt mũi cũng không giữ cho nàng ta!

"Nhị thẩm, ngài quản gia nhiều năm, đến nay muốn đánh xử người thế mà náo ra chuyện đến như vậy, vậy chất nữ chỉ có thể cho rằng ngài đối với nô tài xảo quyệt quá mức dung túng, đến mức bọn hắn đem mệnh lệnh của ngài trở thành gió thoảng bên tai!"

"Không phải như vậy -- "

Tiêu thị mở miệng giải thích, Khương Tự lại không cho nàng ta cơ hội giải thích, hướng Phùng lão phu nhân uốn gối: "Tổ mẫu, nếu như về sau người làm trong phủ học theo, đối với xử phạt của chủ tử không hài lòng liền chạy tới trước mặt chủ tử tìm cái chết, vậy bá phủ chẳng phải là lộn xộn? Hôm nay Luru bà tử có thể hướng con lấy cái chết ép buộc, ngày khác Trương bà tử, Vương bà tử liền có thể đối tỷ muội khác thậm chí Nhị thẩm, Tam thẩm thậm chí Tổ mẫu lấy cái chết ép buộc, vậy chúng ta nhà há còn có danh tiếng đáng nói?"

Thanh âm thiếu nữ thanh thúy, như châu rơi khay ngọc, một phen nói làm cho sắc mặt Phùng lão phu nhân trắng bệch, nhìn thấy Tiêu thị ánh mắt càng phát ra bất thiện.

"Lão phu nhân -- "

"Hôm qua ta nói như thế nào? Tiêu thị, người ngay cả chút chuyện này đều làm không xong sao? Hẳn là muốn ta mời nàng ra ngoài?" Phùng lão phu nhân một chỉ Luru bà tử.

Tiêu thị trong lòng một lộp bộp, biết Khương Tự đánh đòn phủ đầu đã chiếm thế thượng phong, lúc này không nên lại nháo thêm nữa, lập tức nhìn Luru bà tử quát: "Người người lão nô này còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Còn không cút đi lên thôn trang nhanh lên!"

Luru bà tử đã sớm bị dọa đến mất mặt, đối với Phùng lão phu nhân đập đầu lập tức xách theo một nửa váy muốn chạy trốn khỏi chỗ thị phi này.

"Đợi một chút." Khương Tự lạnh lùng mở miệng.

"Tứ cô nương còn có việc?" Tiêu thị lúc này nghe xong Khương Tự nói chuyện, da đầu liền bắt đầu run lên.

"Lấy cái chết áp chế chủ tử, sau đó không cần trả bất cứ giá nào, Nhị thẩm hiền lành như thế khó trách ép không được loại nô tài xảo quyệt này. Chất nữ đã có thể đoán được, chờ cái này nô tài xảo quyệt này ra khỏi cửa bá phủ đem thanh danh chất nữ tùy ý chà đạp nhất định trong lòng không có mấy may sợ hãi."

"Ta xem ai dám!" Phùng lão phu nhân quát lạnh một tiếng, ánh mắt như đao chậm rãi đảo qua đám người.

Phạm là chậm tới ánh mắt Phùng lão phu nhân mọi người đều không tự chủ được cúi đầu.

"Lư bà tử, ngươi nghe cho kỹ, đến thôn trang bên trên nếu dám đem sự tình trong phủ truyền ra đôi câu vài lời, vậy nhà các ngươi liền không cần ở lại thôn trang nữa."

Lư bà tử bịch quỳ xuống đến: "Lão nô không dám, lão nô không dám."

Bà ta cúi đầu thỉnh tội, trong lòng nhịn không được oán trách Nhị thái thái Tiêu thị.

Nhị thái thái thế nhưng mà bảo đảm, hôm nay gây một trận âm ỉ như thế nhất định phải làm cho thanh danh Tứ cô nương mất sạch, chờ đến thôn trang bên trên sẽ cho bà ta không ít chỗ tốt.

Thế nhưng là lão phu nhân lên tiếng, bà ta ở bên ngoài không những không thể nói Tứ cô nương không được, còn muốn luôn luôn giữ trong tâm, vạn nhất có người khác lăm miệng bà liền muốn xui xẻo.

Sớm biết như thế, còn không bằng lặng lẽ đi thôn trang kia còn có lợi.

"Còn có các ngươi, về sau nếu ai nghị luận việc này, trực tiếp để cho người môi giới tới nhận đi!" Phùng lão phu nhân quát.

"Tiêu tỷ không dám."

"Đều cho ta tàn! Khương Tự, ngươi lưu lại."

Đám người như được đại xá, vội vàng đi ra ngoài.

Khương Tiểu quay đầu, hiếu kì nhìn Khương Tự một chút.

Không thể không nói, so với quá khứ Khương Tự cùng với nàng cãi nhau, hôm nay dám chen lẫn như vậy với Nhị bá nương ngược lại khiến nàng nhìn với cặp mắt khác xưa mà.

"Tiểu, đi." Tam thái thái Quách thị lặng lẽ kéo khương Tiểu một cái.

"Tổ mẫu có gì phân phó?" Khương Tự thần sắc bình tĩnh hỏi thăm.

Phùng lão phu nhân từ trên xuống dưới đánh giá Khương Tự, thần sắc lạnh lùng: "Khương Tự, ngươi phải nhớ kỹ, cô nương gia mồm miệng quá lanh lợi không tốt."

Bà không điếc, cũng không mù, chỗ nào nhìn không ra cháu gái này là cùng Tiêu thị gây hấn với nhau.

Ngược lại bà không để ý Khương Tự âm ỉ ra sao, tiền đồ một nữ hài tử vừa mới hủy hôn có hạn, nhưng nếu là làm hư thanh danh các tôn nữ khác vậy cũng không được!

"Tổ mẫu yên tâm, tôn nữ nhớ kỹ." Khương Tự dường như nghe không ra Phùng lão phu nhân bắt mẫn, đối với bà cười ngọt ngào.

"Đi xuống đi." Phùng lão phu nhân thấy nụ cười Khương Tự chỉ cảm thấy chướng mắt, không kiên nhẫn khoát tay.

Một cái đã thành phế tử tôn nữ, chỉ cần không nháo ra họa đến, tự nhiên không đáng bà hao tâm tổn trí.

Về phần Tiêu thị... Quân gia lâu, là nên có người để nàng chịu khó khăn.

"Tôn nữ cáo lui."

Khương Tự thần nhiên rời đi, trên đường về Hải Đường cư gặp Tiêu thị chờ ở ven đường.

"Nhị thẩm." Khương Tự cười chào hỏi Tiêu thị, dường như lúc trước hùng hổ dọa người không có tồn tại qua.

Tiêu thị âm thầm cắn răng.

Cái nha đầu chết tiệt này da mặt thật dày, nàng ta thật sự là chịu thua!

"Tứ cô nương có phải đối Nhị thẩm có thành kiến hay không?"

"Nhị thẩm suy nghĩ nhiều, chất nữ làm việc trước sau như một, làm sao lại đối với trường bối có ý kiến?"

"Tốt một cái làm việc!" Đứng ở bên ngoài, Tiêu thị trên mặt luôn luôn giữ nụ cười âm áp, nói ra lại cũng không êm tai, "Đại tẩu đi thật sớm, ta đây là thím không thể trở mặt nhìn Tứ cô nương đi lệch đường cũng mặc kệ. Thím hảo tâm nhắc nhở con một câu, nhân ngôn đáng sợ, trên đời này khó khăn nhất

chính là ngăn chặn miệng người."

Mặc dù lão phu nhân lên tiếng không ưng thuận người nói lão, nhưng trên đời nào có bức tường không lọt gió, đến lúc đó lão phu nhân chẳng lẽ sẽ đem toàn phủ hạ nhân đều đuổi đi? Cái này hiển nhiên là chuyện không thể nào.

Khương Tự hướng Tiêu thị nở nụ cười xinh đẹp: "Đạo lý luật không trách số đông, chất nữ hiểu. Bất quá cái này cũng không quan trọng, chất nữ chỉ nhận thức một điều, đến lúc đó còn phải tìm Nhị thẩm."

Nàng nói xong, đối Tiêu thị ưu nhã uốn gối: "Nhị thẩm có thể nhìn ngắm phong cảnh nhiều chút, chất nữ đi trước một bước."

Tiêu thị đứng ở bên cạnh cây hoa, nhìn chăm chăm bóng lưng thiếu nữ yếu điệu tức giận đến tim đau.

Cái nha đầu chết tiệt kia, sớm muộn có một ngày nàng ta phải chính đốn thật tốt một bữa!

"Cô nương, Nhị thái thái khẳng định ở trong lòng mắng ngài đấy." A Man quay đầu nhìn thoáng qua, lặng lẽ cáo trạng.

"Không có việc gì, đừng để ta nghe thấy là được." Khương Tự thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đu dây

Editor: Mộc Yên Chi

Khương Tự trở lại Hải Đường cư, một đầu vui vào những thuốc bên trong kia.

Cỏ Bạch Giác từ trên bờ đề hái về cần phơi khô nghiền thành phần, thừa dịp ánh nắng vừa vặn, A Xảo cùng A Man liền trong sân cẩn thận phơi.

Khương Trạ om một đồng đồ vật đi đến, gặp hai người A Man trong sân, cười hỏi: "Cô nương các người đâu?"

A Xảo vội vàng bỏ công việc bên trong tay xuống: "Cô nương trong phòng đấy ạ, vậy thì tiểu tỷ đi bẩm báo một tiếng."

Khương Trạ nhìn thoáng qua đồ vật trong ngực, bận bịu ngăn đón: "Không cần, chờ ta sắp xếp gọn cái này sẽ gọi cô nương các người ra."

A Man cùng A Xảo hiểu kì vậy quanh.

"A..., bàn đu dây!" A Xảo trên mặt mang theo vẻ hưng phấn.

Khương Trạ đảo mắt một phen, chọn lựa hai gốc cây Hải Đường khoảng cách thích hợp, chỉ mất thời gian uống cạn tuần trà liền đem một bàn đu dây sắp xếp gọn, còn ở bên trên dây thừng quấn lên dải lụa màu dây đặc, vừa quấn vừa cười nói: "Quấn cái dải lụa màu này lên chẳng những đẹp mắt, còn không cọ trúng tay. Tốt, các người ai đi thử một chút?"

A Man cùng A Xảo rất là bất ngờ, cố nén kích động trong lòng từ chối nói: "Cô nương còn không có ngồi mà, tiểu tỷ sao có thể thử trước?"

"Cho các người thử liền thử, sao nhiều lời như vậy?" Khương Trạ có chút không kiên nhẫn, thầm nghĩ đương nhiên muốn các người làm vật hy sinh thử một chút bền chắc không mới có thể cho mọi người chơi nữa.

Ừm, A Man thân thủ tốt, chính là nàng.

"A Man tới đi." Khương Trạ cười ha hả vỗ vỗ đỡ lấy bàn đu dây.

"Vậy tiểu tỷ trước hết thay cô nương thử một chút nha." A Man giẫm lên bàn đạp, dưới chân có chút dùng sức, rất nhanh liền đứng đưa thật cao.

"A Man, người cẩn thận một chút." A Xảo nhìn xem A Man càng đưa càng cao, đưa đến chỗ cao nhất thì vượt xa khỏi đầu tường, không khỏi kinh hồn táng đảm.

A Man mất diếc tai ngơ, đến chỗ cao nhất bỗng nhiên lật trở người về phía sau, trên không lộn mèo một cách xinh đẹp lại vững vàng rơi vào trên bàn đu dây.

A Xảo che mắt kinh hô một tiếng.

Khương Tự nghe được động tĩnh đi ra, đứng ở dưới hiên nhìn trong viện.

"Cô nương, nhảy dây thật thú vị." A Man từ trên bàn đu dây nhảy xuống, hưng phấn đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Khương Trạh sắc mặt lại hơi trắng bệch, đi cà nhắc còi dây thừng mới cột kỹ: "Chợt nhớ tới cái đu dây này là mượn người ta, ta còn là trả lại nữa."

Khương Tự xách theo vấy bước nhanh đi tới: "Nhị ca hù ta đây, chưa nghe nói một khung đu dây còn cần tìm người mượn."

"Tứ muội thân thể yếu, đánh đu thổi gió cảm lạnh làm sao bây giờ? Vẫn là còi xuống đi."

Má ơi, nha hoàn Tứ muội cực kỳ ngang tàng, đưa cái đu dây dự định phóng lên trời, day hư mắt muội muội làm sao bây giờ?

Vừa nghĩ tới Khương Tự không may từ bên trên bàn đu dây rơi xuống, Khương Trạh không khỏi tăng nhanh động tác trên tay.

Khương Tự giữ chặt dải lụa màu cột vào bên trên dây thừng cười nói: "Nhị ca, ta thích bộ đu dây này mà."

Khương Trạh dừng tay lại, đón nhận ánh mắt mỉm cười của thiếu nữ, chỉ do dự một chút liền nhanh chóng thỏa hiệp: "Nếu Tứ muội thích, vậy liền để lại đi. Bất quá trước tiên nói rõ, cũng không thể giống A Man đánh đu như thế, chẳng may té không được."

Tứ muội vừa hủy hôn, trong lòng tất nhiên khổ sở, có cái đu dây chơi cũng coi như giải sầu.

"Biết, nhị ca yên tâm là được."

"Vậy ta liền đi, đợi lát nữa còn phải đi ra ngoài."

"Nhị ca muốn đi ra ngoài à, vừa vặn ta cũng muốn ra ngoài mua chút đồ vật, chúng ta cùng nhau đi đi." Khương Tự nghĩ đến còn thiếu một vị thuốc, thuận miệng đề nghị.

Khương Trạh tự nhiên sẽ không cự tuyệt, kiên nhẫn chờ Khương Tự thay xong ra ngoài y phục, hai huynh muội cùng nhau đi ra ngoài.

"Nhị công tử, Tứ cô nương." Trên đường gặp được một tỳ nữ, tỳ nữ vội vã hành lễ.

"Tứ cô nương -- ách, Nhị công tử." Đi không có mấy bước, lại là một bà tử liên tục không ngừng thi lễ.

Khương Trạh dần dần cảm thấy không được bình thường, nói khẽ với Khương Tự nói: "Tứ muội, người có phát hiện hay không, hôm nay những nha hoàn này bà tử đặc biệt ân cần."

Hắn còn nghĩ Tứ muội mới hủy hôn, những này hạ nhân sẽ mắt chó coi thường người khác chứ, không nghĩ tới giác ngộ vẫn rất cao.

"Thật sao? Muội muội không có cảm thấy à." Khương Tự một mặt vô tội.

Lời này vừa vặn bị bà tử mới nhào tới hành lễ bà tử nghe được.

Kia bà tử âm thầm liếc mắt, thầm nghĩ: Bọn ta vì sao ân cần như thế, trong lòng ngài còn không có đo đếm sao.

"Hành lễ xong liền đi một bên, còn ngăn cản đường đi làm cái gì? Chờ tiền thưởng sao?" Khương Trạh thấy bà tử kia đứng ở giữa đường, cau mày nói.

Bà tử khẽ run rẩy, vội vàng chạy đi.

Bà nào dám muốn tiền thưởng của Tứ cô nương, đây chính là hạng người dám đem Nhị thái thái ghen đến á khẩu không trả lời được.

Khương Trạh sờ lên đường cong chiếc cầm thon, buồn bực nói: "Bình thường cũng không thấy bọn hắn sợ ta như vậy à, nhìn sắc mặt bà tử kia, thật giống như ta ăn người vậy."

"Nhị ca suy nghĩ nhiều, chúng ta mau mau xuất phủ đi."

Vừa ra hẻm Du Tiền chính là đường cái, trên đường dòng người như dật, tiếng rao của người bán hàng rong bên tai không dứt.

"Tứ muội muốn mua cái gì?" Khương Trạh thuận tay gọi người bán hàng rong mua mấy nhánh mít quả, chọn một nhánh quả hình tốt nhất đưa cho Khương Tự, còn lại thì kín đáo đưa cho gã sai vặt A Cát.

A Cát rất có ánh mắt chia cho A Man một nhánh, lấy lòng hỏi Khương Trạh: "Công tử, ngài không ăn à?"

"Đại nam nhân ăn mít quả cái gì?" Khương Trạh trừng A Cát một cái, thấy Khương Tự chỉ cầm không ăn, lại hỏi, "Tứ muội không thích ăn sao?"

Khương Tự chỉ chỉ nón che đầu trên đầu: "Không tiện."

"Vậy cũng đúng." Khương Trạh tiếc nuối thở dài, giọng nói vừa chuyển, "Vẫn là mang theo đi."

Muội muội đẹp mắt như vậy, cũng không thể để những kẻ hoàn khổ tử* kia nhìn thấy.

*Hoàn khổ tử: Công tử bột

Thấy đã đến hiệu thuốc lớn nhất kinh thành, Khương Tự liền dẫn A Man đi vào mua thuốc, Khương Trạmgại bên trong mùi thuốc quá nồng, ở lại bên ngoài chờ lấy.

"Cho ta một nhánh!" Khương Trạmg đưa tay ra.

"Công tử, ngài không phải mới vừa nói đại nam nhân không ăn mứt quả sao?"

Một bàn tay Khương Trạmg đập vào đầu vai A Cát: "Ồ trước mặt muội muội ta là đại nam nhân, ở trước mặt tiểu tử nguoi ta là đại gia! Đại gia muốn ăn cái mứt quả nguoi có ý kiến?"

A Cát thè lưỡi, vội vàng đưa một nhánh mứt quả cho Khương Trạmg.

Khương Trạmg cắn xuống một miếng quả hồng, híp mắt quét lấy đám người rộn ràng.

Thiếu niên ngày thường tuấn tú, dù là tùy tiện đứng tại góc tường cũng thỉnh thoảng hấp dẫn lấy ánh mắt qua lại của người đi đường, mấy người đâm đầu đi tới, một cái liền nhìn thấy Khương Trạmg gặm mứt quả.

"Nha, đây không phải Khương Nhị nha." Trước mắt một người cầm bảo ngọc quan, cầm trong tay quạt xếp, trên mặt lộ nụ cười âm tàng, "Lần trước nguoi chạy nhanh, lần này cũng không có dễ dàng như vậy."

Sắc mặt Khương Trạmg biến hóa.

Cách ăn mặc giống như gà cảnh người trước mắt là con trai Vinh Dương trường công chúa cùng đại tướng quân Thôi Tự Thôi Dật, từ lần thứ nhất gặp mặt bọn họ lên cái người như gà cảnh liền khắp nơi cùng hấn gây khó dễ.

Lấy tính tình Khương Trạmg bị người lập đi lập lại nhiều lần khiêu khích đương nhiên không nhịn được, lần trước rốt cục không thể nhịn được nữa phản kháng, xem như hoàn toàn đắc tội với Thôi Dật.

Hắn không sợ đánh nhau, thế nhưng là Tứ muội còn ở bên trong hiệu thuốc đấy, nếu như bị những người này thấy được liền nguy rồi.

Nhìn lấy người đang vây quanh, Khương Trạmg cười lạnh một tiếng: "Thôi công tử, nơi này người đến người đi, nếu là đánh nhau không đến một hồi quan sai sẽ tới, ta nghĩ nguoi cũng đánh không thoát mái a? Muốn đánh nhau phải không ta phụng bồi, nguoi chọn nơi đi!"

Thôi Dật hướng về phía Khương Trạmg vẫy một cái ngón tay cái: "Coi như có gan, vậy liền đi theo ta."

Khương Trạmg âm thầm nhẹ nhàng thở ra: "Đi."

Sau lưng thanh âm êm ái của thiếu nữ truyền đến: "Nhị ca muốn đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Còn muốn đánh nữa hay không hả?

Editor: Mộc Yên Chi

Vừa nghe thấy thanh âm của Khương Tự, Khương Trạmg một khuôn mặt tuấn tú biến thành đen, nhanh chân đi trở về che ở trước người nàng, hạ giọng tức đến nổi phôi nói: "Sao muội lại ra làm gì?"

"Ta mua xong rồi." Khương Tự dường như không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, thành thật trả lời huynh trưởng nói.

"Nha, đây là ai nha? Người tình?" Trêu tức thanh âm truyền đến.

Khương Tự cách màn sa nhìn về phía người nói chuyện, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

Kiếp trước cái chết nhị ca, những người này hết thảy đều tính là đồng lõa!

Khi đó nàng và huynh trưởng quan hệ xa cách, cũng không quan tâm hấn giao lưu với loại bằng hữu gì, đắc tội người nào, chỉ có một lần nhị ca bị phụ thân đánh tàn nhẫn, lảng máng truyền đến trong tai nàng một ít lời.

Phụ thân tức giận nhị ca cùng cháu trai Lễ bộ Thượng thư Dương Thịnh vừa mới gia nhập cùng nhóm bọn họ, nhị ca lại cứng cổ nói Dương Thịnh mới giúp công việc bề bộn của hắn, hắn không thể lạnh lùng với tấm lòng của bằng hữu.

Đây cũng là chỗ Khương Tự không hiểu.

Con trai Vinh Dương trưởng công chúa Thôi Dật cùng Dương Thịnh mới quan hệ không tệ, mà dưới mắt nhị ca cùng Thôi Dật rõ ràng có khúc mắc, về sau lại chơi cùng nhau như thế nào chứ?

Nhị ca không muốn lạnh lùng với tấm lòng của bằng hữu, lại không biết bằng hữu hắn lại muốn mạng của hắn.

"Người không nên nói vậy!" Khương Trạm đem Khương Tự hướng sau lưng kéo một phát, giống như mèo xù lông lên nhìn chăm chăm Thôi Dật đang đến gần, "Muốn đánh nhau phải không hôm nào lại nói, chỉ cần không phải bây giờ, ta tùy thời phụng bồi."

Thôi Dật đông đưa quạt xếp mạ vàng ha ha cười: "Thế nào, sợ hù dọa cái này tiểu mỹ nhân à? Không nghĩ tới Khương nhị công tử vẫn là người thương hương tiếc ngọc."

"Trong miệng người chỉ toàn không sạch sẽ!" Khương Trạm tức giận đến gân xanh thái dương trực nhảy thành thạch, kiêng dè Khương Tự ở ngay một bên, cũng không dám phát tác.

Hắn quá biết những kẻ hỗn trưởng này, chuyện đùa giỡn lương gia nữ tử bọn họ thật làm ra được.

Mặc dù Tứ muội là cô nương bá phủ, bọn họ không đến mức cướp người bên đường, có thể nói nói lên một chút hoặc là thật đánh nhau thừa cơ lôi kéo một chút, thua thiệt vẫn là Tứ muội.

Khương Trạm chưa từng ảo não như thế.

Nếu là hắn thừa hưởng bản lĩnh Thất ca thì tốt.

Không, dù là có bản lĩnh của con kia chó hoang cũng được a!

"Không phải nói muốn đánh nhau sao?" Than âm thiếu nữ êm ái vang lên lần nữa.

Tiếng nói rơi, song phương đều ngây ngẩn cả người, không ít người thậm chí bắt đầu móc lỗ tai.

Bọn họ có phải hay không nghe lầm? Tiểu nương tử này nói cái gì?

"Tứ muội, người im miệng cho ta!" Khương Trạm hiếm khi nói nặng với Khương Tự.

Hắn quả thực không thể tin được, muội muội của hắn hăm hại ca ca như thế!

"Ha ha, Khương Nhị, người nghe không, muội tử này của người vẫn chờ nhìn đánh nhau đây!" Ánh mắt Thôi Dật không rời khỏi dáng dấp yếu đuối của thiếu nữ, gỡ cán quạt cười to nói.

Những người hầu kia nhao nhao cười lên.

"Khương Nhị, đến cùng còn muốn đánh nữa hay không hả? Làm sao lằng nhằng giống như đàn bà!"

"Đừng nói nhanh như vậy, bên cạnh người ta còn có tiểu nương tử vẫn chờ đấy."

"Đúng, đúng, Khương Nhị ngay cả đàn bà cũng không bằng, lúc nào học được ra vẻ đáng thương, ha ha ha -- "

Khương Trạm dùng sức cầm nắm đám, gắt gao khắc chế xúc động đám nát những miệng thói này, hít một hơi thật sâu: "Tùy các người nói thế nào, tóm lại hôm nay ta không muốn đánh, các người tránh ra!"

"Đừng nha, Khương Nhị, người muốn đi, muội tử này của người còn không muốn đi đâu." Thôi Dật lắc lắc quạt xếp đối với Khương Tự lộ ra một cái tự cho là nụ cười phong lưu phóng khoáng, "Tiểu nương tử, người nói có đúng hay không?"

"Dĩ nhiên không phải a." Khương Tự lạnh nhạt nói.

Nụ cười Thôi Dật đình trệ, ngay cả quạt xếp đều quên lắc lắc.

Tình huống như thế nào? Cô nương này trở nên khá nhanh!

A Man liếc xéo lấy Thôi Dật, khinh bỉ bĩu môi.

Người này có phải ngốc hay không? Cô nương các nàng đương nhiên hướng về Nhị công tử a.

Tiểu nha hoàn mắt gió quét một vòng, yên lặng đếm lấy đầu người.

Ừm, đôi phương có năm người, nàng một người đánh ngã ba bốn người vẫn là không có vấn đề, để một người cho Nhị công tử ứng phó, về phần A Cát -- không thêm phiền thì tốt.

"Chúng ta vội vã về nhà, nếu như các người không cùng nhị ca ta đánh nhau, vậy lúc này chúng ta đi." Khương Tự nhẹ nhàng kéo ống tay áo Khương Trạ một cái.

Khương Trạ như ở trong mộng mới tỉnh: "Đúng, chúng ta đi trước."

Thôi Dật sờ lên cằm suy nghĩ một chút.

Tựa hồ có chỗ nào không đúng!

"Chờ một chút!" Hắn đem cây quạt khép lại đuổi ra, ngăn hai huynh muội lại, cười lạnh nói, "Thiếu chút nữa để các người lác lư chạy mất, ta lúc nào nói các người muốn đi liền có thể đi?"

Đến cùng ai cho bọn họ quyền lựa chọn a, lẽ nào lại đơn giản như vậy!

"Vậy có thể đánh nhau nhanh lên hay không, chúng ta xác thực rất vội." Khương Tự buông ống tay áo Khương Trạ ra, thúc giục nói.

"A, ta hôm nay thật đúng là thêm kiến thức!" Thôi Dật nhìn chăm chăm Khương Tự, bỗng nhiên kéo ra nụ cười, quát, "Còn đứng ngây đó làm gì, cho ta hung hăng đánh Khương Nhị! Đánh xong, tiểu nương tử này liền về ta!"

"A Cát, A Man, bảo vệ cô nương đi mau!" Khương Trạ bỗng nhiên đem Khương Tự về sau đẩy, vung nắm đấm lên nghênh đón.

"Đi a, Tứ cô nương." A Cát trắng mặt nghiêm túc nhìn bị mấy người vây công Khương Trạ một cái, mang theo tiếng khóc nức nở thúc giục Khương Tự.

A Man trấn định phi thường: "Cô nương, chúng ta làm sao bây giờ?"

Khương Tự không có trả lời A Man, ngược lại hỏi A Cát: "Lấy thân thủ Nhị công tử, người nói có thể chống đỡ bao lâu?"

A Cát đã muốn gào khóc: "Một khắc đồng hồ đi, tối đa."

Nếu là có thêm hắn còn có thể chống đỡ thêm một hồi, nhưng hắn nhất định phải bảo vệ Tứ cô nương đi nhanh lên.

Nhị công tử bị đánh thành đầu heo nhiều lắm thì nổi khổ da thịt, Tứ cô nương nếu như bị những khốn kiếp này chiếm tiện nghi, đó mới là xong.

"Chống đỡ đến mười như vậy đủ rồi." Khương Tự lẩm bẩm nói.

"Cái gì?" A Cát nghe không hiểu Khương Tự.

Khương Tự không chuyển mắt nhìn chăm chăm đạo bóng dáng quen thuộc bên trong hỗn chiến kia, trong lòng yên lặng đếm xem: Một, hai, ba...

Khi "Mười" số này bị nàng yên lặng đọc lên, bỗng nhiên tiếng chó sủa từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Đám người xem náo nhiệt không khỏi trái phải nhìn quanh, có người hoảng sợ nói: "Sao chó lại tới đây nhiều như vậy?"

Khoảng chừng bảy tám đầu chó hoặc lớn hoặc nhỏ không biết từ chỗ nào lao đến, gây nên từng trận tiếng thét chói tai.

Thôi Dật đứng tại đường nha tử bên trên đang nhàn nhã xem chiến, bỗng nhiên một đầu đại cầu liền chạy tới, cắn cái móng hắn một cái.

"A --" Thôi Dật kêu thảm một tiếng, phản xạ có điều kiện dùng cán quạt hung hăng đập đại cầu đầu một chút.

Đại cầu ngo ngoé hắn, ngao ô -- cắn đến ác hơn.

Nhắc tới cũng kỳ, mấy con chó kia đối với bảy người làm như không thấy, lại tất cả đều là chạy tới Thôi Dật, chỉ trong một cái nháy mắt Thôi Dật liền bị vây quanh ở chính giữa.

Giờ khắc này, Thôi Dật cùng Khương Trạ tình cảnh thế mà giống nhau y hệt, chẳng qua vây quanh Khương Trạ chính là người, vây quanh Thôi Dật chính là chó.

Thôi Dật suýt nữa khóc.

Tình cảnh của hắn nhưng so sánh Khương Nhị gian nan a, người có thể phân rõ phải trái, chó cũng không phân rõ phải trái!

"Các người còn đánh cái gì, mau đưa những súc sinh này đuổi đi a!" Thôi Dật khàn cả giọng hô.

Khương Trạm đạp một cước ra ngoài rơi vào khoảng không, suýt nữa eo đau, lại nhìn bên người một người cũng không có, không khỏi mờ mịt tứ phương.

"Nhị ca, đánh xong chúng ta liền về nhà đi."

"Đây là có chuyện gì?" Nhìn thấy Thôi Dật bị mấy con chó đuổi đến chật vật không chịu nổi, Khương Trạm một mặt ngốc trệ.

"Không biết nha, không nghĩ tới trên đường chó hoang nhiều như vậy."

Khương Trạm vui vẻ: "Xem ra ngay cả chó đều nhìn không được thái độ phách lối của hần. Đợi một tý, bên trong có một con chó rất quen mặt -- "

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đây là xá muội

Editor: Mộc Yên Chi

Khương Trạm vừa nói như vậy, Khương Tự không khỏi đem lực chú ý quăng ở trên thân mấy con chó đang bao vây tấn công Thôi Dật.

Những con chó này vốn là nàng dùng thuốc bột thu hút tới.

Vừa mới lợi dụng thời cơ đối thoại với Thôi Dật, nàng lặng lẽ đem thuốc bột bắn lên trên người Thôi Dật, loại phấn thuốc này có thể làm loài chó phát cuồng, phát tán ra sau đó rất nhanh liền có thể đem chó trong phạm vi nhất định dẫn tới.

Nàng làm loài chó phát cuồng trở thành thủ đoạn đối phó với Thôi Dật, về phần dẫn tới thứ chó gì, tất nhiên không cần chú ý.

Thế nhưng sau khi nghe Khương Trạm một nhắc nhở như vậy, Khương Tự mí mắt liền hung hăng nhảy lên, nhìn chăm chăm trong đó một cái đầu đại cầu màu vàng xám đôi môi trắng bệch ra.

Con chó kia nàng cũng quen mặt!

Khương Tự trong lòng cảm giác nặng nề, đột nhiên nhìn về phía Khương Trạm.

"Kia là chó Dư Thất ca a!" Khương Trạm bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng kéo Khương Tự một chút, "Tứ muội, chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Khương Tự trong lòng sóng lớn ngập trời, nhưng giờ phút này hiển nhiên không phải là thời điểm truy đến cùng, đi theo Khương Trạm vội vàng rời đi.

Mất thấy nhanh đến Đông Bình bá phủ, Khương Trạm dừng ở dưới một thân cây, thật to nhẹ nhàng thở ra.

Khương Tự mặt lạnh nhìn thấy Khương Trạm, ánh mắt hơi lạnh.

Khương Trạm cho là Khương Tự vì phiền phức vừa rồi sinh khí, vội vàng dụ dỗ nói: "Đều là nhị ca không tốt, liên lụy muội muội, về sau Tứ muội đừng tìm nhị ca cùng ra ngoài."

"Nhị ca nhận biết Dư Thất ca, đến tốt cùng bộ dạng dài ngắn thế nào?" Khương Tự đột nhiên hỏi.

Khương Trạm bị hỏi đến khẽ giật mình, lắp bắp nói: "Liền, liền như thế thôi, hai con mắt một cái miệng, vóc dáng ngược lại là cao, nhìn giống như cây gậy trúc..."

Trái lương tâm như thế Khương Trạm thực sự thêu dệt không nổi nữa, cười khan nói: "Tứ muội làm sao đột nhiên hỏi cái này?"

Khương Tự suýt nữa bị xoắn ca ca chọc tức cười: "Lần trước nhị ca không phải nói Dư Thất ca cao lớn thô kệch a? Cao lớn thô kệch cùng cây gậy trúc khác biệt vẫn là thật lớn."

"Có sao?" Khương Trạm giả bộ hồ đồ, bỗng nhiên vỗ đầu một cái, "Suýt nữa quên mất, hôm nay cùng Dư Thất ca đã hẹn uống rượu, Tứ muội đi về trước đi."

Khương Tự kéo môi cười cười: "Kỳ thật ta cũng muốn gặp gặp Dư Thất ca, cảm tạ hần đối với nhị ca có ân cứu mạng."

"Không cần, nên cảm ơn nhị ca đã cảm ơn qua, Tứ muội là cô nương gia, không thích hợp, không thích hợp." Khương Trạm vội vàng cự tuyệt.

Còn may trong nhà Dư Thất ca cùng bá phủ không phải thế giao hoặc thân thích, muốn ngăn cản bọn họ gặp mặt lý do đầy đủ.

"Đã như vậy, thì nhị ca đi thôi, ta trước hết trở về." Khương Tự bất động thanh sắc đáp ứng, nhưng trong lòng quyết định chủ ý, đợi lát nữa liền lặng lẽ theo sau, không được nhất định phải xác nhận một phen.

Khương Trạ̣m âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Muội muội của hắn vẫn là rất ngoan ngoãn.

Lúc này một con đại cầu vui vẻ chạy tới, trong miệng ngậm một cái hàu bao chế tác tinh xảo màu xanh ngọc.

"Nhị Ngu, hôm nay đa tạ!" Khương Trạ̣m vừa nhìn là đại cầu què chân của Dư Thất, ôm quyền nói cảm ơn.

Con chó này ngày thường mặc dù chung quy với hắn gây khó dễ, thời khắc mấu chốt vẫn là rất trọng nghĩa.

Đại cầu vượt qua Khương Trạ̣m một cái, như không có gì từ bên cạnh hắn đi tới đến trước mặt Khương Tự, một cái đuôi to lắc vui sướng cực kỳ, ngậm hàu bao hướng trong tay Khương Tự bịt lại.

Khương Tự nắm lấy hàu bao, nhìn thấy mong chờ của đại cầu khi nhìn nàng, trong lòng nổi sóng chập trùng.

Nàng biết con chó lớn này gọi "Nhị Ngu", còn biết chân của nó là trên chiến trường cứu cái tên hỗn đản nên mới bị què.

Con chó lớn này thậm chí bởi bạn nàng thời gian rất lâu, nói nàng là nửa cái chủ nhân của Nhị Ngu cũng không quá đáng.

Nàng không còn gặp lại con chó nào hiểu tính người so với Nhị Ngu, Nhị Ngu trước kia tìm được đồ tốt liền thích kín đáo đưa cho nàng tranh công.

Thế nhưng là --

Khương Tự cúi đầu, nhìn vẻ mặt tranh công đại cầu có loại không biết chiều nay gì tịch mịch.

Ở kiếp này, nàng cùng Nhị Ngu chưa bao giờ có tiếp xúc, vì sao trong mắt Nhị Ngu thân mật cùng kiếp trước là giống nhau?

"Ồ --" từ trong cổ họng đại cầu phát ra âm thanh hàm hàm hồ hồ, tâm ý thúc giục rõ ràng.

Khương Tự vô ý thức nở nụ cười, lại bị Khương Trạ̣m đột nhiên kéo ra phía sau.

"Chớ dọa muội muội ta!" Khương Trạ̣m một mặt khăn trương trừng mắt Nhị Ngu.

Đại cầu dốc lòng nhẹ rặng: "Gâu!" Sau đó nghiêng đầu, đối với Khương Tự lấy lòng ô ô hai tiếng.

Khương Trạ̣m kém chút mất ngủ người.

Đây không phải một con chó, mà là một con sắc lang đi, đôi mắt khác nhau cũng quá rõ ràng.

Khương Tự ở trong án mắt mong chờ của đại cầu liền mở ra màu xanh ngọc hàu bao.

Trong ví có vài miếng vàng lá, cộng thêm tám mươi khóa trân châu tròn vo.

Ngữ khí Khương Trạ̣m khó nén ghen ghét: "Thôi Dật kia tính trùng lên não, trong tay rất dư dả!"

Nhìn xem người ta, trong ví không phải vàng lá chính là trân châu, lại nhìn hắn, muốn mua súp cho muội muội còn phải ghi nợ từ phụ thân.

Khương Tự đem vàng lá cùng trân châu một mạch kín đáo đưa cho Khương Trạ̣m: "Nhị ca giữ lại dùng đi."

Khương Trạ̣m đương nhiên không có loại ý nghĩ cổ hủ kia, cười gật đầu: "Gần đây vừa vận tình hình kinh tế căng thẳng, bắt quá vài miếng vàng lá này ta tiêu xài đủ rồi, trân châu cho Tứ muội giữ lại chơi đi."

Khương Tự cười cự tuyệt: "Dù sao cũng là người khác, ta không muốn."

Khương Trạ̣m nghe xong cũng có đạo lý, đem vàng lá cùng trân châu nhét vào hàu bao mình.

Khương Tự đem hàu bao màu xanh ngọc ném cho A Man: "Hồi phủ ném vào chậu than đốt đi."

Đại cầu thấy Khương Tự xử lý tốt hàu bao, ô ô kêu hai tiếng, há mồm nhẹ nhàng cắn nàng vấy kéo ra bên ngoài.

Khương Trạ̣m trực tiếp liền nộ: "Tiểu súc sinh, mau nhả ra!"

Đại cầu khinh thường nhìn Khương Trạ̣m một cái, môi xốc lên.

Trong lòng Khương Trạm run lên.

Một cái há mồm thế này, hai hàm răng trắng nhọn như thế, nếu là súc sinh này điên một phát còn không phải đem chân Tứ muội cắn đứt a!

"Ngươi, ngươi bình tĩnh một chút." Cái trán Khương Trạm bắt đầu đổ mồ hôi.

Thần sắc Khương Tự lại nhẹ nhõm: "Ngươi muốn dẫn ta đi chỗ nào sao?"

Đại cầu giật giật đầu, hai đầu chân trước đạp ở trên mặt đất, đem Khương Tự kéo ra ngoài.

"Ta nên trở về nhà." Khương Tự khẽ thờ dài.

Ánh nắng xuyên thấu qua um tùm cành lá vung vãi rơi xuống, như mảnh vàng vụn tản mát ở trên thân đại cầu, đem lông vàng xám của nó nhuộm thành kim tuyến.

Khương Tự trông mắt nhìn lấy đại cầu, trong mắt xuất hiện ôn nhu, lại kiên định rút vảy ra.

Nàng nghĩ, đã không cần xác nhận, hiện tại nàng cần phải làm là cách cái tên hỗn đản kia xa một chút, đời này đừng có lại có gặp nhau.

Đại cầu nghi hoặc nhìn Khương Tự, bỗng nhiên quay đầu liền chạy.

Khương Trạm giật mình thanh âm vang lên: "Dư Thất ca, sao ngươi lại tới đây?"

Cách đó không xa, dưới cây Ngọc Lan, tay thiếu niên áo xanh rơi vào trên đầu đại cầu nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt sâu xa vượt qua Khương Trạm, rơi vào áo trắng vấy đỏ trên thân thiếu nữ.

Khương Tự dường như bị tiên nhân làm Định Thân Thuật, không thể động đậy chút nào.

"Nhị Ngưu không biết làm sao nổi cơn điên, ta đến tìm nó." Dư Thất cười đối với Khương Trạm giải thích một câu, nhìn về phía Khương Tự, "Đây là -- "

Lúc này Khương Trạm liền không cách nào giả bộ hồ đồ, giới thiệu nói: "Đây là xá muội. Tứ muội, đây cũng là ân nhân cứu mạng nhị ca Dư Thất ca."

Nhìn Khương Tự đầu đội nón màn sa, Khương Trạm không khỏi âm thầm may mắn: Còn may Tứ muội mang theo nón màn sa đấy, không sợ.

Đầu đại cầu lệch ra, bỗng nhiên nhảy lên đem nón màn sa của Khương Tự kéo xuống.

Khương Tự chỉ cảm thấy trên mặt mát lạnh, tia sáng chiếu lên bất ngờ làm mắt nàng không thích ứng kịp, nhất thời thấy không rõ bộ dáng thiếu niên đối diện.

"Ồ --" đại cầu lung lay cái đuôi xông Dư Thất tranh công.

Khương Trạm "...". Hắn muốn giết con chó hoang này!

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Lừa gạt cưới hỗn đản

Editor: Mộc Yên Chi

Thiếu nữ áo đỏ váy lụa trắng đứng dưới cây đại thụ cành lá um tùm, ánh nắng chói lọi mặc dù bị cành lá lọc qua, chỉ là thừa thớt xuyên thấu qua đến, lại như cũ làm cho quanh thân thiếu nữ bao phủ lên một tầng vàng sáng nhân nhật.

Giai nhân như mộng, đẹp không sao tả xiết.

Thiếu niên đối diện quên chớp mắt, dường như một cái hít thở thì người gần trong gang tấc kia liền sẽ không thấy.

Khương Trạm nặng nề tăng hắng một cái.

Hắn còn sống đấy, hai người kia đang làm gì?

Dư Thất nhìn Khương Trạm một cái, đáy mắt toát ra ngọn lửa bị màu mực dày đặc che giấu, để ánh mắt của hắn giống như ngọc đen, đen nhánh sáng

tỏ.

Khương Trạm nhìn không được thờ dài.

Người này ngày thường tốt như vậy, quấy rầy tiểu cô nương không rành thế sự quá thuận tiện!

Dư Thất nhìn Khương Tự gật đầu thăm hỏi: "Khương cô nương, xin chào."

Khương Tự cup mắt che lại cảm xúc, khẽ khom người xem như lễ gặp qua, giọng điệu nhàn nhạt nhìn Khương Trạm nói: "Nếu bằng hữu nhị ca đã đến, muội muội sẽ không quấy rầy hai người gặp nhau, muội đi về trước."

"Tốt, Tứ muội đi về trước đi." Thấy thái độ Khương Tự lạnh nhạt, Khương Trạm lại có chút ngượng ngùng, mắt nhìn thấy Khương Tự hướng Đông Bình bá phủ đi đến, nghiêng đầu đối với Dư Thất nói, "Dư Thất ca chớ để ý, Tứ muội ta ở trước mặt người ngoài tương đối dịu dàng ít nói..."

"Cô nương gia phải như vậy -- "

Dư Thất lời còn chưa dứt, đại cầu liền vọt ra ngoài, như một trận gió trong nháy mắt quét đến bên người Khương Tự, căn năng vấy không hé miệng.

Khương Tự nắm lấy váy có chút bất đắc dĩ, trách mắng: "Nhà ra!"

Đại cầu ừy khuất buông ra miệng, quay đầu xông Dư Thất kêu một tiếng.

"Nhị Ngu, trở về!" Dư Thất hiển nhiên không nghĩ tới đại cầu có thể làm ra động tác này, nhú mày hô.

Khương Tự liếc Dư Thất một cái, mặt đột nhiên lạnh xuống.

"Khương cô nương, xin lỗi, là ta không biết cách dạy bảo." Dư Thất giọng điệu khẩn thiết, sau đó nhấn mạnh: "Nhị Ngu, mau trở lại!"

"Gâu --" thanh âm đại cầu kéo dài hướng về phía Dư Thất gọi, ánh mắt lại lộ ra mấy phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Khương Trạm hận không thể nện chết đầu chó hoang này, cắn răng nói: "Đừng kêu, lại không nghe lời để Dư Thất ca đem người nấu ăn thịt!"

Đại cầu tròn mắt nhìn Khương Trạm một cái, ý kia người có thể đem ta thế nào?

Khương Trạm lập tức tìm Dư Thất cáo trạng: "Dư Thất ca, người nhanh quản lý Nhị Ngu nhà người, chớ dọa muội muội ta."

"Nhị Ngu!" Trên mặt Dư Thất bao phủ sương lạnh.

Đại cầu lập tức phát giác chủ nhân thật sự tức giận, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên vọt lên căn hầu bao thất ở bên hông của Khương Tự xuống quay đầu liền chạy.

Trong lúc nhất thời mấy người đều sửng sốt.

Một hồi lâu, một trận gió thổi qua, đem hoa Ngọc Lan thổi tới trên mặt Khương Trạm.

Khương Trạm như ở trong mộng mới tỉnh, nhanh chân đi đến bên người Khương Tự, gấp giọng hỏi: "Không có căn muội chứ?"

Khương Tự lắc đầu, lạnh lùng quét Dư Thất một cái: "Nuôi chó không có quy củ như vậy, có thể thấy được chủ nhân cũng không có mạnh đến mức nào, nhị ca về sau giao hữu vẫn là thận trọng chút."

Nàng nói xong quay người liền đi, trong lòng thờ dài thật sâu.

Nàng rất thích Nhị Ngu, lại không muốn cùng Dư Thất lại có cái gì liên quan.

Kiếp trước nàng từ ma trảo bên trong vợ chồng Khương Thiên thoát đi, lại không có thể trở lại An Quốc công phủ nữa, mà là bởi vì ngoài ý muốn lưu lạc đến Nam Cương, thành tôn nữ Ô Miêu tộc trưởng lão, chịu lấy thân phận Thánh Nữ A Tang đã qua đời của Ô Miêu tộc tiếp tục sinh sống.

Trong thâm tâm nàng cảm thấy may mắn có một đoạn nhân sinh mới, tại nơi lạ lẫm địa phương kia và phong tục kinh thành hoàn toàn khác biệt, không ai biết quá khứ của nàng, thậm chí nàng nghĩ chọn một người nam nhân thích hợp gả cũng là có thể.

Dư Thất chính là lúc kia xuất hiện.

Hắn và Ô Miêu tộc trưởng lão là người quen cũ, một lần lại một lần xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nàng không biết lúc nào liền lặng lẽ động tâm.

Từng trải qua đoạn hôn nhân cùng An Quốc công phủ Tam công tử kia, nàng sớm đã rõ ràng quyền thế địa vị, hư vinh thể diện cùng hạnh phúc là không ngang nhau, một nữ nhân nếu là vì những thứ này mà giao phó mình, thường hay sẽ nhận lấy quả đắng.

Cùng xuất thân không quan hệ, cùng phú quý không quan hệ, tuấn kiệt vô song lại chỉ ôn nhu quan tâm mình nàng như Ngọc thiếu gia, ai có thể không thích chứ?

Ngày đó ánh nắng vừa vắn, từng mảng lớn Quỳ Hoa ruộng đem trời đất đều trải thành màu vàng kim, thiếu niên hỏi nàng: "Gả cho ta được không?"

Nàng liền gật đầu.

Ai ngờ hôn nhân này thế mà lừa gạt cưới nàng!

Hắn ở đâu là cái gì Dư Thất, mà là người con thứ bảy của đương kim thiên tử Úc Thất!

Thời điểm nàng biết thân phận thật sự của đối phương, giống như một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống, phản ứng đầu tiên chính là gờ tay cho cái kia hôn nhân một bạt tai.

Nàng từng là An quốc công phu khắc chết nam nhân tân quả phụ, bây giờ là cách kinh thành ở ngoài mấy ngàn dặm một nữ tử Ô Miêu, vô luận là thân phận nào, làm sao có thể gả cho Thất hoàng tử đương triều?

Một khắc này nàng cảm nhận được không có vui vẻ, chỉ có bị lừa gạt sau đó phẫn nộ.

Bởi vì thật động tâm, phần phẫn nộ kia liền càng phát ra dữ dội, nàng một mực đem tay mình đánh đau mới dừng lại.

Bị đánh thành đầu heo người nào đó trịnh trọng nói cho nàng, nàng đã gật đầu thì không cho đối ý, hắn sẽ mời bà mối đường đường chính chính cưới nàng làm thê tử của hắn.

Nàng chỉ là cười lạnh, bảo hắn đem thánh chỉ từ hôn đến lại nói, không phải cũng dừng lại xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nàng đã không có cái gì, chỉ ít không thể ném đi một chút cốt khí cuối cùng, đi theo người ta làm thiếp!

Khương Tự đến bây giờ nhớ lại đoạn này quá khứ đều không thể không cảm thán vận mệnh ly kỳ, bởi vì Ô Miêu tộc có công hiệp trợ Chu quân chống lại Nam Lan, thiên tử tứ hôn Thất hoàng tử cùng Thánh nữ Ô Miêu tộc.

Lúc nàng còn choáng váng liên loan bào gia thân, thành Thất hoàng tử phi.

Chỉ là về sau nàng mới biết được, người trong lòng đề Úc Thất vui mừng là ô Miêu tộc Thánh nữ A Tang, mà không phải Khương Tự.

Bởi vì dung mạo các nàng tương tự, về sau mới có thể ở chung với người trăm phương ngàn kế kia.

Hai đoạn hôn nhân, một lần bị người ta không đếm xỉa, một lần làm người ta thế thân, Khương Tự ngẫm lại liền uất ức đến thổ huyết.

Nhưng mà nàng biết đến quá muộn, khi đó nàng đã cùng Úc Thất chân chính làm vợ chồng, không thể trốn đi đâu được.

Mặc dù những ngày kia Úc Thất đối với nàng coi như không tệ, thế nhưng là một lần nữa trở lại mười lăm tuổi Khương Tự chỉ muốn nói:

Rời xa Quý Sùng Dịch, rời xa cận bả!

Rời xa Úc Thất, rời xa hôn nhân!

Mất thấy thiếu nữ giận dữ quay người mà đi, thiếu niên áo xanh luống cuống nhìn về phía Khương Trạm.

Khương Trạm ngược ngửa nhìn Úc Thất cười cười: "Thật có lỗi a, Dư Thất ca, muội muội ta khả năng tâm tình không tốt, nàng bình thường không phải như vậy. Ta đi trước nhìn xem a, chúng ta ngày khác lại tụ họp."

Úc Thất hướng hắn vội vàng phát tay Khương Trạm nhẹ nhàng gạt đầu, ánh mắt lại đuổi theo bóng lưng thiếu nữ đã đi xa không chớp mắt một cái.

Nàng giống như tức giận...

Khương Trạm nhanh chân đuổi kịp Khương Tự, rất là không hiểu: "Tứ muội, muội làm sao hả?"

"Không có gì." Khương Tự hơi vênh mặt lên, che giấu khóe mắt thủy quang.

"Người hiểu lầm Dư Thất ca, mặc dù chúng ta là ở thanh lâu bên cạnh gặp phải -- "

Khương Tự đột nhiên dừng bước.

Khương Trạm tự biết mình lỡ lời, vội nói: "Dư Thất ca không phải đi dạo thanh lâu -- "

"Đừng giải thích!"

"Thế nhưng là -- "

"Giải thích chính là che giấu, tóm lại ta cảm thấy hấn không phải bạn tốt, nhị ca về sau vẫn là ít cùng hấn qua lại."

Kẻ hỗn đản này vô cùng có kiên nhẫn, ai biết tiếp cận nhị ca có mục đích gì, nàng mới không tin là trùng hợp.

"Thế nhưng là hấn cứu được tính mạng của nhị ca a, Tứ muội cũng không thể để nhị ca khi người vong ân phụ nghĩa a?" Khương Trạ đến cùng vẫn là chịu áp lực đem lời nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Hầu bao

Editor: Mộc Yên Chi

Khương Tự lập tức xì hơi.

Ưu điểm lớn nhất của huynh trưởng chính là trọng tình nghĩa, cho dù nàng ngăn cản, chỉ sợ cũng ngăn cũng không được.

Thôi, nhị ca là nam tử, cái hỗn đản kia cho dù có tâm tư tiếp cận, cũng không thể dễ nhị ca khi nàng dẫu đi.

Về phần nàng --

Khương Tự cẩn thận nhớ lại một chút tình cảnh vừa rồi.

Lúc Úc Thất nhìn thấy nàng mặc dù nhìn nhiều mấy lần, ngược lại không có gì đặc biệt, hôm nay nàng lại cố ý nói lời hung ác, nghĩ đến lấy hấn thân phận cao quý về sau sẽ không có gặp nhau vì chuyện gì.

Khương Tự thở thật dài nhẹ nhõm một cái, nhìn Khương Trạ cười cười: "Là muội muội quá kích động, chính là hầu bao bị chó người kia đoạt đi, chủ nhân nhìn không được giận chó đánh mèo."

Khương Trạ lộ ra vẻ mặt cùng chung mối thù: "Tứ muội muội không biết, con chó kia thật rất muốn ăn đòn, ta đã sớm muốn thu thập nó một trận."

Không phải chỉ là nhất thời hồ đồ đem nó nhận thành "mặt ngựa" sao, mỗi lần gặp mặt đều dùng loại ánh mắt khinh bỉ kia nhìn hấn, quả thực là để cho người ta không thể nhìn được nữa.

Khương Tự nhớ lại một lần năng lực chiến đấu của đại cậu, cười hỏi: "Nhị ca xác định đánh thắng được nó?"

Trong đầu Khương Trạ lập tức hiện lên tình cảnh đại cậu hướng hấn đánh tới.

"Ha ha." Khương Nhị công tử cười gượng lấy một tiếng trả lời lời của muội muội.

Hai người chạy tới Đông Bình bá phủ công.

Khương Tự dừng lại: "Nhị ca giúp ta đem cái hầu bao kia trở về đi, nếu không bị người khác nhặt được thì không tốt."

"Được, ta đây đi tìm Dư Thất ca. Tứ muội yên tâm, Nhị ca tất nhiên đem hầu bao tìm trở về cho muội."

Khương Tự gật gật đầu, mang theo A Mạn tiến vào phủ.

Chỗ Đông Bình bá phủ hẻm Du Tiền cách hẻm Tước Từ rất gần, Khương Tự huynh muội nói dứt lời tách ra lúc Úc Thất đã về tới trong nhà trước cửa có một gốc táo xiêu vẹo.

"Nhị Ngưu, ra!" Úc Thất đứng tại bên trong cái sân trống rỗng hô.

Trong viện cây Hợp Hoan cao lớn thẳng tắp bị gió nhẹ thổi qua, cành lá phát ra tiếng vang xào xạc.

Mặt Úc Thất không biểu tình như sóng mây, lại phun ra hai chữ: "Lãnh Ảnh."

Lập tức có một người không biết từ chỗ nào nhảy ra ngoài, lại tựa như xuất hiện trong trống rỗng.

Người kia quỳ một chân trên đất: "Chủ tử có gì phân phó?"

"Đứng lên mà nói."

Người kia lập tức đứng lên.

Đó là người trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi, ngũ quan đoan chính, trên mặt mang theo cung kính.

"Nhị Ngu chưa có trở về?"

"Không có."

Úc Thất mất sắc càng phát ra thâm trầm.

"Chủ tử, tiểu nhân đi tìm Nhị Ngu!" Lại một người từ trên cây nhảy xuống tới.

Người này trời sinh có một gương mặt em bé, nhìn thấy dường như cùng tuổi tác với Úc Thất, khác với vẻ mặt nghiêm túc cung kính của Lãnh Ảnh, thiếu niên mặt em bé dù là đối mặt với Úc Thất vẫn cười hì hì.

Úc Thất gật đầu: "Đi thôi, Long Đán."

Thiếu niên mặt em bé một cái lão đảo suýt nữa ngã quỵ.

Hắn đứng vững đồng thời ai oán trừng mắt với Lãnh Ảnh - mặt không thay đổi một cái.

Dựa vào cái gì? Đến cùng là dựa vào cái gì! Đều là ám vệ của chủ tử, dựa vào cái gì gia hỏa này thì gọi là Lãnh Ảnh, mà hắn gọi Long Đán!

Long Đán sụm mặt từ đầu tường nhảy ra ngoài, sau đó không lâu một người một chó từ cổng chạy vào.

Vừa thấy được đại cầu, Úc Thất lập tức giận tái mặt: "Lại đây!"

Nhị Ngu một mặt vô tội nhìn Long Đán.

Long Đán liếc mắt: "Đừng giả bộ ngốc, chủ tử kêu là nguoi!"

Cái này chó thành tinh a, thế mà còn biết giả bộ ngớ ngẩn.

Lỗi tai Nhị Ngu lỗi tai cụp xuống, lẽ mà lẽ mề đi đến trước mặt Úc Thất.

Úc Thất vươn tay: "Đồ đâu?"

Đại cầu lập tức trở nên có tinh thần, quay đầu chạy ra ngoài, không bao lâu ngậm cái hầu bao trở lại, hướng về phía Úc Thất lắc mạnh cái đuôi tranh công.

Úc Thất đem hầu bao nhận lấy, thấy góc cạnh hầu bao chế tác tinh xảo đinh hương sắc ướm sừng, hiển nhiên là bị nước bọt Nhị Ngu làm ướt nhẹp, nhin không được khẽ chọc ngón tay gõ gõ trán đại cầu.

Đại cầu ừy khuất kêu một tiếng, sau đó lại bắt đầu lắc mạnh cái đuôi, một bên dao động một bên hướng về phía hầu bao phát ra trầm thấp tiếng ô ô.

"Về sau không cho phép làm như vậy, hừ đến con gái người ta làm sao bây giờ?" Úc Thất nghiêm mặt răn dạy.

Đại cầu dường như nghe hiểu được nhân ngôn, thấy cướp được hầu bao chẳng những không có được chủ nhân khích lệ, ngược lại bị răn dạy, lập tức không có tinh thần, buồn bã ừ ừ dùng cái đuôi to lướt qua mặt đất.

"Chú ý phương thức." Úc Thất sờ lên đại cầu đầu, đem hầu bao nhét vào trong ngực.

Đại cầu: "..."

Long Đán: "..."

Lãnh Ảnh: "..."

"Dư Thất ca, nguoi có có nhà không?" Công truyền đến tiếng hô của Khương Trạm.

Tiếng nói mới rơi, Lãnh Ảnh cùng Long Đán đồng thời nhảy lên một cái, lặng yên không một tiếng động nhảy tới trên cây.

Nhị Ngu đi theo nhảy lên, nhảy đến một nửa mới nhớ tới nó không cần tránh, lại an ổn nằm xuống lại trên mặt đất.

"Đi mời khách nhân vào đi." Úc Thất vỗ vỗ lưng Nhị Ngu.

Không bao lâu Nhị Ngu đem Khương Trạ mang theo tới.

Vừa thấy Úc Thất, trên mặt Khương Trạ mang theo chút xấu hổ: "Dư Thất ca, huynh đệ cho người chịu tội, hôm nay xá muội nói chuyện có chút -- "

Úc Thất cười cắt ngang Khương Trạ: "Khương Nhị đệ đừng nói như vậy, hẳn là ta chịu tội mới đúng. Nhị Ngu bình thường bị ta làm hư, càng ngày càng vô pháp vô thiên."

Khương Trạ tức giận nhìn đại ca một chút, liên tục gật đầu: "Dư Thất ca là nên quản quản Nhị Ngu, hầu bao cô nương gia cũng không phải thịt xương, sao có thể đoạt liên chạy chứ?"

Nhị Ngu khinh thường giật giật môi, lộ ra răng trắng.

Ngu xuẩn!

"Khương Nhị đệ nói đúng, là nên quản giáo thật tốt."

Trùng xong Nhị Ngu, Khương Trạ bắt đầu nói chính sự: "Dư Thất ca, Nhị Ngu đem hầu bao muội muội ta tha đi nơi nào? Người biết, hầu bao cô nương gia không thể rơi vào bên ngoài..."

"Đúng là không nên, đều là Nhị Ngu gây họa." Úc Thất một mặt hồ thẹn.

"Kia hầu bao -- "

"Nhị Ngu, người đến tốt cùng đem hầu bao giấu đi nơi nào?"

"Ồ --" Nhị Ngu kéo dài âm kêu một tiếng.

Hầu bao đi đâu, trong lòng ngài còn không rõ sao.

Trên cây Long Đán nhìn không được sờ lên cái cầm.

Hôm nay chẳng lẽ chủ tử bị người khác giả mạo a?

Hắn nhìn không được giật giật ống tay áo Lãnh Ảnh.

Lãnh Ảnh lại cho hắn ánh mắt khinh bỉ, thanh âm ép tới cực thấp: "Chủ tử làm như vậy, nhất định có thâm ý!"

"Thế nào, làm mất rồi?" Úc Thất thanh âm khẽ nhếch.

Nhị Ngu lại kêu một tiếng, nằm rạp trên mặt đất dùng cái đuôi vuốt mặt đất, rất nhanh bụi đất liền hát lên một thân Khương Trạ.

Khương Trạ nhẫn nại cắn răng.

Úc Thất giọng điệu áy náy: "Khương Nhị đệ, xem ra hầu bao thật bị Nhị Ngu làm mất rồi, bằng không người dốc sức lợi hại đánh nó một trận cho hả giận đi, ta tuyệt không ngăn cản."

Khương Trạ phần nộ trùng lấy Nhị Ngu, Nhị Ngu không chút nào yếu thế, lộ ra răng trắng sắc nhọn.

Nắm đấm Khương Trạ nắm chặt lại buông ra, thờ dài nói: "Được rồi, không có cách nào cùng một con súc sinh so đo. Dư Thất ca, vậy ta liền đi về trước, Từ muội vẫn chờ ta quay về."

Úc Thất đứng dậy đưa Khương Trạ đi ra ngoài, thanh âm như thanh tuyền chảy xuôi bên tai người: "Phiền toái Khương Nhị đệ cố gắng hướng lệnh muội giải thích một chút, nếu không, ngày khác ta có thể tự mình hướng lệnh muội xin lỗi cũng được."

"Không cần, xá muội không phải người nhỏ nhen như vậy, trở về ta cùng nàng giải thích thật tốt một chút là được."

Úc Thất đưa Khương Trạ đến bên cạnh cây táo xiêu vẹo mới xoa người lại.

Tiện thể đóng cửa sân lại, Long Đán và Lãnh Ảnh nhảy xuống tới.

"Chủ tử, trong hầu bao nhất định có bản đồ kho báu nhỉ?" Long Đán mặt dày nghiêm mặt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tự Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tỷ muội

Edior: Mộc Yên Chi

Khương Tự trở lại Hải Đường cư, A Xảo đem hai loại đồ vật trình lên.

"Cô nương, đây là đại cô nương sai người đưa tới." Đầu tiên A Xảo đưa một bao quần áo vải xanh cho Khương Tự.

Bao quần áo bình thường không có gì lạ, lại làm cái nút thắt tinh xảo, Khương Tự xem xét liền biết là trưởng tỷ Khương Y tự mình thu xếp.

Bên trong có một đôi giày thêu chế tác tinh mỹ, hai cặp đệm giày, mấy đôi vớ lưới, một đôi kết như ý bình an, ngoại trừ những nữ công này, còn có một cái hộp gỗ lim.

Ánh mắt Khương Tự dừng ở bên trên hộp gỗ lim, đưa tay mở ra, bên trong đặt một cây trâm vàng rồng điểm Thúy Hoa, một cây trâm Bát Bảo đính châu bạch ngọc, cũng mấy đóa quỳên hoa bằng lụa tinh mỹ.

Phía dưới những đồ trang sức này có một phong thư.

Khương Tự đem phong thư cầm lên, chữ viết thanh tú đập vào tầm mắt.

Nàng phảng phất nhìn thấy trưởng tỷ khoe miệng hàm chứa ý cười ôn nhu khuyên nàng thả lỏng tâm tình, không cần vì người không đáng thương tâm tức giận, tương lai chắc chắn gả cho người tốt hơn, cuối cùng mang theo vài phần cẩn thận cùng áy náy giải thích không thể đến đây, nhìn nàng chớ có để ý.

Khương Tự nước mắt lăn chã mà rơi.

Trưởng tỷ nữ công xuất chúng, trưởng tỷ ôn nhu hiền lành, trưởng tỷ khiêm tốn nhu nhược, thời điểm chết đi chỉ mới tuổi tròn đôi mươi.

Huỳnh tỷ bao gồm chính nàng, tất cả đều là không có sống qua hai mươi tuổi mà chết sớm.

Kiếp trước, bởi vì trưởng tỷ cùng người tư thông bị đuổi, trở về nhà mẹ đẻ sau đó cũng không lâu liền treo cổ tự tử.

Tin tức truyền đến An quốc công phủ, phản ứng đầu tiên của nàng chính là không tin.

Trưởng tỷ bản tính nhất gan, mềm mại như đầu xuân bên trong một góc nghênh xuân, nàng tình nguyện tin tưởng mình sẽ cùng người tư thông, cũng không tin trưởng tỷ sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nàng muốn đi Chu gia đòi một lời giải thích, lại bị tổ mẫu ngăn lại, cuối cùng ngoại trừ khóc lớn một trận mà lại không có thể ra sức.

"Cô nương --" Khương Tự phản ứng làm cho A Man và A Xảo có chút luống cuống, A Man cẩn thận từng li từng tí hô một tiếng, A Xảo thì cầm ấm áp khăn tới.

Khương Tự tiếp nhận khăn ướt dụi mắt một cái, phân phó A Xảo đem đồ vật trưởng tỷ đưa tới thu thập thỏa đáng, cầm lấy một tấm thiệp khác.

Tấm thiệp này là Nhị cô nương Khương Thiển đưa tới, mời nàng đi Trường Hưng Hầu phủ ở hai ngày giải sầu, cũng đề nghị gọi mấy tỷ muội trong bá phủ.

Đầu ngón tay Khương Tự không tự giác dùng sức, đem góc cạnh thiệp mời vò nhăn.

Thiệp mời Khương Thiển tới quả nhiên rất nhanh.

Khương Tự suy nghĩ một chút, nhắc chân đi thứ gian phía Tây.

Thứ gian phía Tây được bố trí thành thư phòng, sắp đặt bàn đọc sách đàn án, sau khi Khương Tự sống lại thiếu đi thoải mái nhàn hạ, dây đàn đã nhiễm bụi.

Thấy Khương Tự hướng án thư đi đến, A Xảo rất là linh hoạt bắt đầu mài mực.

Khương Tự rất nhanh viết xong một phong thư sắp xếp gọn gàng đưa cho A Xảo: "Đem cái này đưa đến Trường Hưng Hầu phủ đi."

"Cô nương muốn đi Trường Hưng Hầu phủ làm khách sao?" A Xảo hỏi.

Khương Tự lắc đầu cười: "Tổ mẫu không thoải mái, khi tôn nữ sao có thể đi ra ngoài chơi đâu."

Nàng viết phong thư này là cự tuyệt Khương Thiển.

Trường Hưng Hầu phủ nơi chôn ở trong lòng nàng một cây gai, bên trên tằm độc, không đem cây gai độc này rút ra trái tim nàng sớm muộn cũng sẽ sinh đầy nhọt độc.

Trường Hưng Hầu phủ nàng là nhất định phải đi thăm dò một chút, lại không phải hiện tại.

Theo như trong thư của nàng, tổ mẫu không thoải mái.

hương Tự có thể khẳng định, lần trước tại từ tâm đường chịu lạnh nhạt Khương Thiên nhận được phong thư này sau đó vì cố sủng, tất nhiên sáng mai sẽ trở về thăm viếng tổ mẫu.

Mà trên thực tế, lúc này con mắt tổ mẫu đã bắt đầu ầm ầm đau, đến ngày mai mắt trái liền triệt để không nhìn thấy.

Lúc trước nàng đề cập đến giấc mộng kia, đem tình cảnh trong mộng kéo đến trên thân Khương Thiên, tổ mẫu ngoài miệng mặc dù khiển trách nàng, nhưng cây gai kia đã gieo.

Chờ ngày mai Khương Thiên thăm tổ mẫu, con mắt tổ mẫu theo đó bị mù, nàng cũng không tin tổ mẫu không liên tưởng đến trên người Khương Thiên.

Tổ mẫu của nàng cũng không phải người đem tôn nữ mình yêu thích đặt tại vị trí thứ nhất.

Khương Tự đối với việc tính toán Khương Thiên trong lòng một chút áy náy đều không có, trước tiên không nói kiếp trước Khương Thiên đối với nàng làm chuyện người thân đều cảm phần, lại nói con mắt tổ mẫu xảy ra vấn đề sau mời tới bà cốt trực tiếp chỉ nhị ca Khương Trạ, ở trong đó không có khả năng không có tay chân một nhà Nhị thúc.

Kiếp trước Nhị thúc bởi vì cứu giá lập được công, mà đúng lúc đó phụ thân lại gây ầm ỹ say sưa ở thanh lâu cũng dính dáng đến kiện cáo bê bối về mạng người.

Phụ thân bị đoạt tước đuổi ra khỏi nhà, Nhị thúc hợp lẽ sườn sẽ nhận tước vị, bởi vì có công cứu giá, tước vị có thể cha truyền con nối.

Tâm nguyện lớn nhất của tổ mẫu rốt cục thực hiện, chỗ nào còn muốn đến sống chết của trường tử.

Khương Tự lấy thân phận Thất hoàng tử phi trở lại kinh thành lúc việc này đã qua hơn một năm, nàng không tin sự tình trùng hợp như vậy, cầu Úc Thất thay nàng âm thầm điều tra.

Chỉ tiếc vừa mới tra ra một chút manh mối, nàng liền chết thảm trùng sinh.

Khương Tự không quan tâm có chứng cứ hay không, tóm lại lấy thái độ như gió thu quét lá rụng đối đãi của một nhà Nhị thúc liền không sai được.

"Phong thư này đưa cho đại tỷ ta." Khương Tự nâng bút lại viết một phong thư giao cho A Xảo, bước ra khỏi thư phòng đi vào trong sân, ngồi ở trên đu dây xuất thần.

Đu dây bỗng nhiên bị đẩy một chút, thiếu nữ màu đỏ váy áo đón gió bay lên.

Khương Tự bỗng nhiên ngừng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người lại vẫn cứ không có biểu lộ cái gì có ý cười nhàn nhạt: "Nhị ca trở về."

Nàng rón lấy mũi chân ngừng đu dây lung lay lại, vờn tay ra: "Hầu bao ta đâu?"

Khương Trạ gượng cười hai tiếng.

"Không trở về?" Khương Tự đại mi nhẹ chau lại, hơi có chút ngoài ý muốn.

Kiếp này nàng cùng Úc Thất vốn không quen biết, nàng không cảm thấy Úc Thất là loại tay ăn chơi lỗ mạng trộm giấu hầu bao cô nương lạ lẫm, lúc trước nổi giận chỉ là không muốn bởi vì nhị ca quan hệ để Úc Thất cùng nàng có khả năng tiến đến với nhau.

"Con chó kia quá đáng ghét, khả năng đem Tứ muội hầu bao như thịt xương giấu đi rồi!" Khương Trạ căm giận nói.

Khương Tự mày nhíu lại đến càng sâu.

Trước kia Nhị Ngưu cũng không phải không hiểu chuyện như thế a.

"Tứ muội trong hầu bao có đồ vật quan trọng?" Nghĩ đến không đem hầu bao trở về, Khương Trạ hơi cảm thấy áy náy.

"Đồ vật quan trọng ngược lại là không có."

"Hầu bao bên trên có kí hiệu đặc thù?"

Khương Tự lắc đầu: "Cũng không có."

Khương Trạh thờ dài nhẹ nhõm: "Vậh thì không quan trọng, một con bị chó cắn nát hầh bao nghĩ đến không ai nhậh, coi như nhậh được cũng không biết là của muội muội."

Việh đã đến nước này, Khương Tự cũng chỉ có thể tự nhận không may, chờ Khương Trạh rồi đi sau đó trở về phòng ngủ, từ đấh hòm lật ra một đôi kim vòng tay.

Đôi này kim vòng tay là Tô thị lưu lại, Khương Y trước khi xuất giá đem một đôi vòng tay cho Khương Tự.

Khi đó Khương Tự vừa mới mười tuổi có lẽ, chính là thời điểh già mồm, luôn cảm thấy kim vòng tay quá tục, trực tiếh đem một đôi vòng tay đặt ở đấh hòm.

Đôi này vòng tay đối với hiện tại Khương Tự mà nói, tác dụng quá lớn.

Vòng tay là rồng ruộh, lấy ngọc châu âm thầm cách xa nhau, chính là thích hợp thả những thứ thuốc bột những công dụng khác nhau mà Khương Tự mới phối chế ra.

Làm người hai đời Khương Tự lại quá là rõ ràng, vô luận là thân phận cô nương bá phủ nha hoàn bà tử bảo hộ bên người vẫn có lúc bị bắt lực, chỉ có khả năng để người khác không đoạt đi được mới là bản sự.

Một ngày này liên bình thân không có gì lạ bên trong vội vàng mà qua, đến ngày thứ hai quả nhiên không ngoài dự liệu của Khương Tự, Khương Thiển mang theo bao lớn bao nhỏ quà tặng tới thăm Phùng lão phu nhân.

Bên trong Từ tâm đường, Phùng lão phu nhân nhìn thấy ý cười nhàn nhậh tôn nữ Khương Thiển, chỉ cảm thấy mắt trái nháy đến lợi hại hơn.

Tại sao gà cảnh lại đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tự Cẩh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấh)Net**.